

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

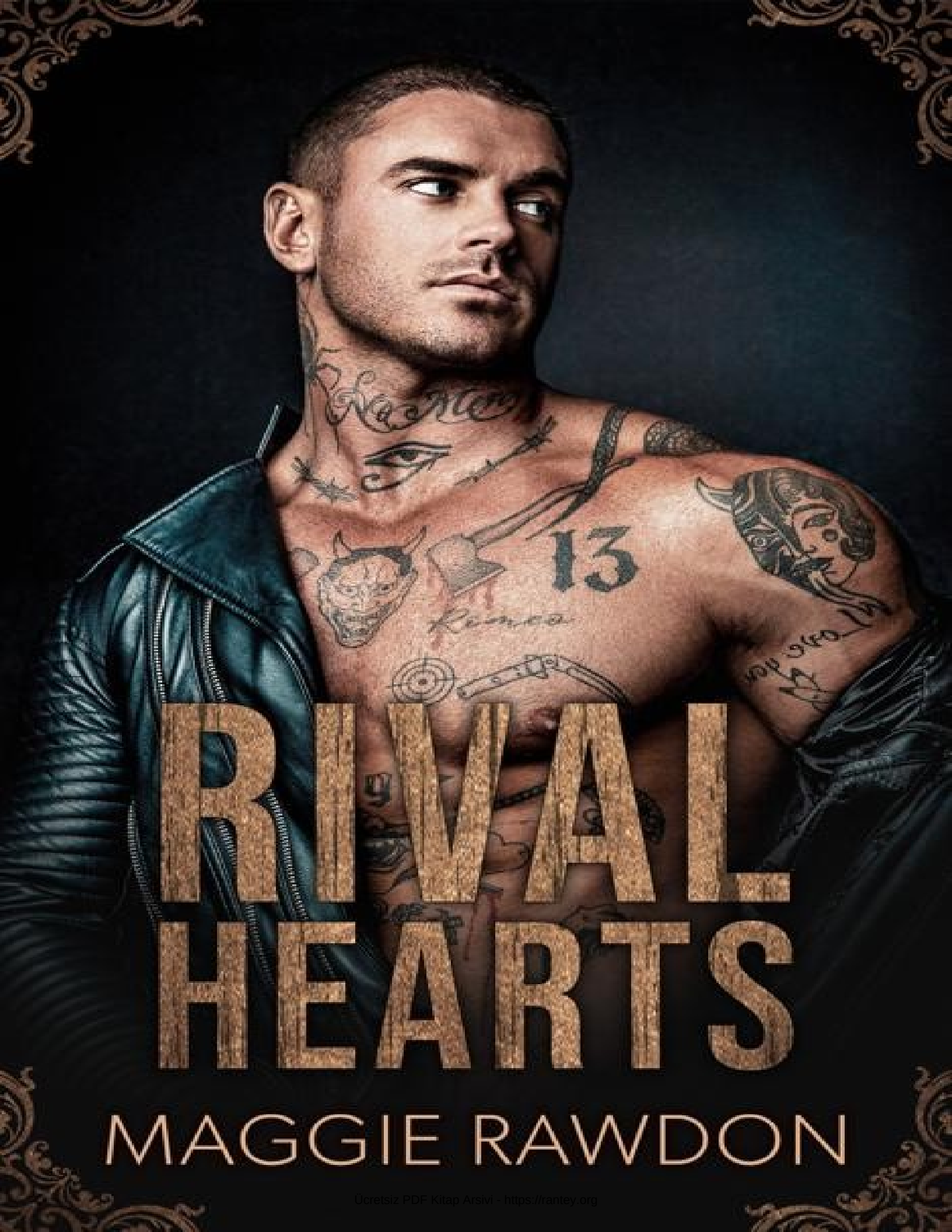
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RIVAL HEARTS

MAGGIE RAWDON

RIVAL HEARTS

MAGGIE RAWDON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

RİVAL KALPLER

MAGGIE RAWDON

[OCEANOFPDF.COM](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı© 2024 yazar Maggie Rawdon

Düzenleme Kat Wyeth - Editör (Kat's Literary Services)

Düzeltilme Vanessa Esquibel - Düzeltilmen (Kat's Literary Services) Fotoğraf -

Michelle Lancaster www.michellelancaster.com

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar tamamen hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, gerçek olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[İçerik Notu Yazarın
Notu](#)

[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47 Sonsöz](#)

[Sözlük](#)
[Ayrıca Maggie Rawdon](#)
[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://oceanofpdf.com)

İyi bir çocuğu seven okuyucularıma.

OceanofPDF.com

İÇERİK NOTU

Okumadan önce isteyebileceğiniz içerik bilgilerinin bir listesini [web sitemde](#) bulabilirsiniz.

[OceanofPDF.com](#)

YAZARIN NOTU

Rival Hearts'ın *Kaostan Önce* adlı novella uzunluğunda bir ön bölümü var. Aile içi rekabeti ve Madison ile Quentin'in ilişkisinin nasıl başladığını daha iyi anlamanızı sağladığı için önce onu okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

Rakip Kalpler'den on yıl önce, Madison'ın ağabeyi ve onun en iyi iki arkadaşıyla birlikte yaz için ailenin dağ evine gitmesiyle başlıyor.

Kaostan Önce'yi okuyun.

OceanofPDF.com

Madison

A.J.'in eline uzandım, o da benimkini tuttu ve yumuşak bir şekilde sıktı. kırmızı halıda yürüyoruz. Fotoğrafçılar onun soyadı olan "Bernard "ı defalarca bağılıyor, ta ki o dönüp iyi bir poz almaları için durana kadar. Beni tekrar kendine çekiyor, parmak eklemlerimi dudaklarına götürüp öpmeden önce bana bakıp gülümsüyor. Bir tur daha flaş patlıyor ve ben ona parlak bir şekilde sırtıyorum; ikimiz de son bir kez daha geri dönmeden önce birbirimize bilmiş bir bakış atıyoruz.

Sosyal medyadaki yorumlarımda kadınların onun kız arkadaşı olduğum için beni ne kadar kışkandıklarını söylediklerini şimdiden duyabiliyorum çünkü A.J. nefesinizi kesecek kadar muhteşem. Boyu 1.80, altın benekli sıcak kahverengi gözleri ve kalbinizi durduracak bir gülümsemesi var. Gamzeleri ve cazibesi de buna eklenince, adam neredeyse mükemmel. Tek bir sorun var, o da eski karısına hâlâ deliler gibi aşık olması.

Aslında iki sorun var. Üniversiteden beri arkadaş olmamız - birbirimizi romantik bir şekilde görmemizi imkansız kılan türden yakın bir arkadaşlık - işleri biraz zorlaştırıyor. Ama sahte kız arkadaşı gibi davrandığımda beni dedikodu makinesi için mükemmel bir folyo haline getiriyor.

Arabaya bindiğimizde A.J. elimi tutuyor, beni takip etmeden önce içeri girmeme yardım ediyor ve şoför kapıyı kapatıyor. Pencereden dışarı bakıyor

ve sonra bana geri döndü.

"Sence satın aldılar mı?" Sırıttıyor.

"Bence bunu yediler. Koçunun kızıyla mı çıkıyorsun? Bir süre konuşabilecekleri tek şey bu olacak." Ona gülümseyerek karşılık veriyorum, buzdolabından mini bir şampanya şişesi alıp uzatıyorum ve sonra kendiminkini açıyorum.

Cam şişeleri tokuşturup birer yudum alıyoruz. Galada uzun bir gece geçirdik ve ikimiz de çok yorulduk. Bir ilişki içindeymiş gibi davranmak, gerçekten de bir ilişki içinde olmaktan daha zor geliyor. Yine de hiç evlenmedim ve son gerçek ilişkimin üzerinden bir dakika geçti.

"Maya nasıl?" Telefonunu cebinden çıkarıp mesajlarını kontrol ettiğini gördüğümde soruyorum.

"Sanırım iyi biri. Çocuklar dışında pek konuşmuyor. Yeniden birileriyle çıkıyor ya da en azından Mia'nın bana söylediği bu." Kaşları birbirine çarptı ve telefonunu takım elbisesinin içine geri soktu.

Mia, ailelerini yeniden bir araya getirmek için neredeyse babası kadar çaresiz olan en büyük kızları. Geçen yıl boşanma davası açtılar ve büyük maçtan hemen önce sonuçlandı. Karısının kesinlikle kendine göre sebepleri vardı. A.J. üniversiteden beri kendini durmaksızın futbola adanmış durumda ve hayatının büyük bir bölümünü futbola adıyor. Sözleşmesinin sona ermesinin yarattığı stres, her şeyin ötesine geçme ve Chicago'ya bir kupa getirme çabası evlilikleri üzerinde büyük bir baskı yarattı. Çok fazla.

"Umarım bu anlaşmanın bir diğer faydası da dedikodu değirmenini öldürmesidir."

Başını sallıyor ve içkisinden bir yudum daha alıyor, dünya vızıldayarak geçerken ve araba bizi Chicago şehir merkezinden çıkarırken pencereden dışarı bakıyor.

"Umalım da öyle olsun," diye kabul ediyor. "Baban için her zaman risk olduğunu biliyorum. O bir güç."

Bir güç, çok fazla güce ve çok fazla baltaya sahip birini söylemenin güzel bir yoluydu. A.J. ve ben bu sahte flört rutinine, Cincinnati'ye gitmek için yaptığı olası anlaşmayı kaybettiğini öğrendiğinde başladık. Şampiyonadaki mağlubiyetten ve top çalmalardan sonra gergindi, babamın kendi oyun kurucularını raydan çıkarma konusundaki meşhur yeteneğinin onun için de bir sorun olabileceğinden endişeleniyordu. Menajerine onun için potansiyel yeni takımlar araştırtmış ve Cincinnati de hevesle görüşmelere başlamıştı.

Ama sonra ön ofisleri, A.J.'in oradaki en büyük hayranı olan baş antrenörlerini belirsiz bir şekilde kovdu ve aniden A.J.'i getirmeye yönelik herhangi bir ilgi

buharlaştı. Ancak bu, birkaç spor blogunun olası bir anlaşma hakkında bilgi sızdırmasından önce olmadı. Babam daha önce sırtında bir hedef görmediyse bile, A.J.'nin ayrılmak istediğine dair söylentileri duyduktan sonra kesinlikle gördü.

"Drama görüntüsü vermek istemeyecektir. Kendi oyun kurucunuzu raydan çıkarmak başka bir şeydir. Tekrarlanan bir suç olduğunda daha da kötü. Ama o oyun kurucunun kız arkadaşı aynı zamanda sizin affedilemez. Dedikodu değirmeni çılına döner. Kaybettikten sonra sakinleşmek için zamana ihtiyacı var ve sen tekrar onun favorisi olacaksın. Zaten seni kendi çocuklarından daha çok seviyor." A.J.'in omzunu şakacı bir şekilde dürtüyorum.

"Genelde onu daha az kızdırırım." A.J. gülüyor.

"Bu doğru." Özellikle de ağabeyim Tobias'ın takımının geçen yıl onun takımını yenerek ligi kazandığı ve Tobias'ın ona cehenneme gitmesini söylediği düşünüldüğünde. A.J. beni dürttüğünde ve beni şimdiki zamana geri getirdiğinde tüm aile dramamızla ilgili bir hayalin içinde yarı kaybolmuş durumdayım.

"Akşam yemeği yemek ister misin?" diye soruyor.

"Hayır. Geri dönüp eşyalarımı toplamaya başlamalıyım. Sabah Cincinnati'ye uçuyorum." Zaten A.J.'in ihtiyacı olduğunda halkla ilişkiler işlerini serbest olarak yapıyordum, bu yüzden küçük kardeşim Easton'ın oynadığı takımda bir iş açıldığında bu şansı kaçırmadım. Bu bahar Colorado'da her şey bir anda darmadağın olduktan sonra zaten bir şeyler bulmaya ihtiyacım vardı. Beni meşgul edecek ve faturalarımı ödeyecek bir şey ve Cincinnati'deki halkla ilişkiler işi en uygun iş gibi görünüyordu.

"Ah evet. Seni çoktan başlattıklarını unutmuşum."

"Evet, bana gelmemi ve koşmaya hazır olmamı söylediler." "Oyun kurucunun kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, bu da beni endişelendiriyor. Sanırım hala bazı şeyleri sonuçlandırıyorlar ve henüz duyurmak istemiyorlar."

"Belki de sadece ikinci tur draft hakkını ellerinde tutacaklar. Eğer başka oyuncular almak isterlerse, bu onların sınırı düşük tutmalarına yardımcı olur."

"Umut edelim. Üniversiteden yeni çıkmış genç bir çocuğu altın bir itibar hayatımı kolaylaştıracaktır."

"Bazı ... diğer açılardan. Bu adamların çoğu parayı ve onunla birlikte gelen özgürlüğü elde ettiklerinde akıllarını kaybediyorlar."

"Sen ." A.J. sözleşmeyi imzaladıktan kısa bir süre sonra Maya ile evlenmişti.

"Evet, ama ben özelim." Gamzelerini ortaya çıkaran bir sırıtış atıyor. "Ve sonra Maya kadınlar hakkında düşünmemi bile imkânsız hale getirdi ve

parti."

"Hâlâ öyle." Bariz olanı belirtiyorum ve o da bana isteksiz bir gülümseme veriyor. "Ya ikiniz için de yürümezse? Bir daha çıkacağınızı düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Her şey olup biterken söylemesi zor. Tekrar biriyle çıkacak mısın yoksa Xander için umut etmeye devam mı edeceksin?"

Ona bir bakış attım ve sonra omuz silktim. "Bunu aştım. Çoğunlukla. Asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum ama en azından kendini adamaktan aciz bekar bir playboy olduğu sürece mümkünmüş gibi davranabilirdim, anlıyor musun?"

Xander Xavier ağabeyim Tobias'ın en iyi arkadaşı. onu ilk gördüğüm andan beri ona aşıktım. Yakın zamanda gerçekten hoşlandığım bir kadınla nişanlandı, bu yüzden nihayet aşık olmadığım ve çıkma ihtimalimin olmadığı bir döneme geçtim.

"Evet. Ben hala zamanının çoğunu işe harcadığını söylüyorum. Sürekli başkalarınınkini idare etmek yerine kendi özel hayatına ihtiyacın var. Bunun için minnettar olmadığımızdan değil, ama burada tavsiye verme dinamiğinin diğer tarafında olmaktan mutluluk duyarım."

"Oh, vereceğin tavsiyeleri hayal edebiliyorum." Ona sıırıttım. "Hey şimdi, bazen iyi tavsiyelerim olur."

"Bu futbolla ilgili değil mi?" Cevap vermeye başladı ama ben devam ettim: "Ya da golf. Ya da emlak yatırımları. Bunlar için her zaman sana geleceğime güven."

"Futbol bile mi? Tobias ve Easton bu konuda benimle konuşacaklar." Gülüyor.

"En azından oyun kurucu işleri." Sırıttıyorum.

"Aldatmak için benden izin aldığınızı bilin. Tabii ki gizlice." Bana göz kırptı.

"İhtiyacım olacağından şüpheliyim. Açıkçası, bu benim de hayatımı kolaylaştıracak. Her zaman hayır cevabını kabul etmeyen birileri oluyor. Beni babamın ve bu ailenin bir parçası olarak görüyor ve bu beni her seferinde hasta ediyor. East'in takımı olunca, uğraşmak daha da kötü olacak. Bu yüzden sen tüm bunlara karşı güzel bir sahte erkek arkadaş kalkanı olacaksın."

"Bana ihtiyaç duyulduğunu bilmek güzel."

Araba evimin önüne yanaşıyor ve ben ona bakıyorum. Elini son bir kez tutup sıkıyorum.

"Her konuda iyi şanslar. Bana ne zaman ihtiyacın olursa mesaj at ya da ara. Babam sana bok veriyor. Maya'yı geri kazanmak için tavsiyeye ihtiyacın var. Ben buradayım,

Tamam mı?"

"Aynısı senin için de geçerli. Ve ben ciddiym. Belki futbolculardan uzak dur ama kendine biraz eğlence bul. Hep çalışıp hiç oynamayın. Bunun beni nereye getirdiğini görüyorsun."

"Elimden geleni yapacağım." Eski dostuma gülümsüyorum ve şoför kapıyı açmadan önce birbirimize sarılıyoruz.

Aceleyle kiraladığım küçük stüdyoya gidiyorum. Sahip olduğum birkaç şey her yere dağılmış durumda. Yarısi kutularda, yarısi dışarıda. Yarısi dolu üç bavul bir duvarı kaplıyor ve tuvalet malzemeleri ile elektronik eşyalar yemek masasının üzerine dağılmış durumda. Her zamanki gibi, hayatımı birkaç küçük kutuya ve bir kez daha taşınmak için havayolu bagaj hakkıma sığdırıyorum. Ama en azından bu sefer Easton ve baldızım yanımda olacak ve umarım en iyi arkadaşımı Bea de araştırma gezisinden döner dönmez yanıma gelir. A.J. gibi hayatımın büyük aşkına sahip olmayabilirim, ancak Cincinnati'deki bu sözleşmeyi atlatmaya çalışırken ve bir sonraki adımın ne olacağını düşünürken ailem ve arkadaşlarım olacak.

OceanofPDF.com

Quentin
HALA PAKETLEMeye DEVAM EDİYORUM satın aldığım çatı katındaki son eşyalarım

Şehir merkezinde, stadyumdan çok uzakta değil. Dönüştürülmüş bir fabrikanın en üst katı ve bu şehrin şimdiye kadar olduğu kadar misafirperver hissettiriyor. Muhtemelen burayı dekore etmesi ve ısıtması için birini tutmalıyım ama bir ev bulmayı umuyorum. Eğer önümüzdeki üç yıl boyunca buradaysam, bu süreyi iyi değerlendirmeliyim.

Telefonum çalıyor ve ekranda amcamın adının yanıp söndüğünü görüyorum. Queen City Chaos'ta oynamamın sebebi o. Önceki koç kovulmuştu, o işe alındı ve şimdi bu takımın vizyonu için istediği soyunma odasını yaratmak üzere işe koyuldu. İlk aradığı kişi bendim. Dışarıdan bakıldığında adam kayırma gibi görünebilir ama amcamı tanısaydınız öyle olmadığını bilirdiniz. Beni çağırması iki şeyden biri anlamına geliyordu: burada başka kimse oynamak istemiyordu ya da bu iş için en uygun kişi bendim. Hangisi olduğunu hâlâ anlamaya çalışıyorum.

"Hey."

"Bir saat içinde yemeğe gel." Onun için asla bir soru değildir. Sadece emir verir.

"Hâlâ bavulları boşaltıyorum." Bu zayıf bir protesto - saygı duymayacağını biliyorum ama yine de yapıyorum.

"Kuzenlerin evde. Yıllardır ailenle vakit geçirmedi. Bir saat sonra görüşürüz."

Hatta bir duraklama var, ikimizin de iradesi sessizce savaşıyor. Benim açımdan faydasız. Buraya geldiğimde üstünlüğü ona bırakmayı kabul etmiştim ama önemli olan düşünce.

"Bir saat sonra görüşürüz," diye rahatladım.

"Biraz şarap getir. Bir blok ötenizde iyi şarap çeşitleri olan bir yer var. İyi bir şarap seçebileceğine inanıyorum."

"İyi bir viski. İyi bir şarap değil. Oradan birine sorarım." "Seni çalışacaklardır. Özellikle de seni tanırlarsa." "Risk alacağım."

"Umalım da bunun acısını hepimiz çekmeyelim," diye düşünüyor amcam kendi kendine ve sonra hattı kapatıyor.

Henüz buralarda insan içine çıkmaya pek hevesli değilim. Birkaç hafta öncesine kadar bu şehrin gelmiş geçmiş en büyük rakip takımında oyun kurucu olarak oynuyordum. Bu formayı giyen her oyuncudan nefret ediyorlar ve oyun kurucudan iki kat daha fazla nefret ediyorlar. Buraya oynamak için gelmek hain olmak demek ve bunun için de benden nefret ediyorlar. Açılış günü sahaya ilk çıktığımda yuhalanmamak için çetin bir mücadele vereceğimden oldukça eminim.

Ama sonra, içimde bir umut ışığı belirdi. Onu düşündüğümde oluşan küçük gülümsemeye engel olamıyorum-Madison Westfield. On yıldır konuşmadığımız için benden nefret ettiğini varsayabilirim ama spor halkla ilişkilerinde kendine bir isim yaptı. O bir mucize işçi ve tamirci, ki şu anda tam da ihtiyacım olan şey bu. Beni bu şehirde en nefret edilenden en sevilene götürebilecek biri. Ona yeni görevinin ben olduğumu söylediklerinde hemen istifa edeceğinden endişeleniyorum.

Amcamın evine vardığımda ikizlerden biri kapıyı açıyor. Geçmişte onları birbirinden ayırmak neredeyse imkânsızdı, ama artık buzdaki kavgalarından o kadar çok yara izleri var ki, saçları farklı olmasa bile yine de anlayabilirdim.

"Hey, Callum." Cevap verdiğinde kuzenimi selamlıyorum.

"Selam." Bana başıyla selam verdi, kapıyı açtı ve beni içeri aldı.

"Baban buralarda mı?"

"Dışarıda ızgarada. Şarabı ben alırım."

"Teşekkürler." Ona uzatıyorum ve mutfığa doğru onu takip ediyorum. "Büyük ligler sana nasıl davranıyor?" Callum ve Cillian birkaç yıl önce profesyonel hokey takımlarına seçildiler ve oynamaya başladıklarından beri onları görmedim.

"Büyük ligler." Sırıttıyor ve küçük bir kahkaha atıyor. "Fena değil. Kendi kişisel cehennemine gelmek sana nasıl davranıyor?"

"Şimdilik sıcak."

Cillian mutfaktaki tezgâhta oturmuş sarımsak soyuyor ve kız kardeşi Winter ile annesi Elaina ocakta çalışırken bana başıyla selam veriyor. Winter beni görünce arkasını dönüp gülümsüyor.

"En sevdiğim büyük kuzenim!" Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kollarını bana doluyor.

"Ben senin tek büyük kuzenim."

"Ve bu yüzden, benim favorim." Sırıttıyor. "Sen nasılsın? Hayatta mısın? Babam burada olduğunu öğrendiklerinde seni sokak ortasında öldürebileceklerinden endişeleniyordu."

"Buraya gelirken sadece birkaç bıçak yarası almış. Hâlâ nefes alıyorum." Ben de sırtarak Onu.

"Geldiğine sevindim." Elaina bana gülümsüyor. O ve amcam David Annem en son çıktığı adamın buradakinden daha iyi bir hayat vaat ettiğine karar verdiğinde beni yanına aldı. Beni onların kapısına bıraktı ve Kaliforniya'ya gitti. Çok kısa bir süre büyükannem ve büyükbabamla yaşadıktan sonra tekrar onların yanına döndüm ve onlar da kendi çocuklarını büyütürken bir yandan da ergenlik çağındaki acımasız bir pisliliği büyütme zorunda kaldılar. Hepimiz için zorlu bir sınav olmuştu ama sonunda bir aile gibi hissetmeyi başarmıştık. Eğilip ona sarıldım, o da yanağımdan öptü.

"Ben de öyle. Her ne ise, harika kokuyor."

"Fettuccini alfredo. Dave dışarıda biftek ızgara yapıyor, Winter salata üzerinde çalışıyor, Callum ve Cillian da teorik olarak sarımsaklı ekmek yapıyorlar." Elaina her ikisine de kendi iyilikleri için çok yavaşlarmış gibi bakıyor.

"Casimir yok mu?" Dördünün en genci en zor bulunanı. Son birkaç yıldır Avrupa'da profesyonel futbol oynuyor ama kısa bir süreliğine Amerika'ya döndüğü iddia ediliyor.

"Bu gece değil. Umarım yakında şehirde oluruz. Yaz hepinizi bir gece için tekrar aynı çatı altında görmeyi çok isterim." Elaina bana gülümsüyor.

"Fazla umutlanma anne. Caz sıkıştırılmaktan hiç hoşlanmaz ve eminim biz konuşurken Quen için dirgenleri keskinleştiriyorlardır." Winter bana sinsi bir gülümseme daha attıktan sonra salatayı doğramaya devam ediyor.

"Bıçak becerilerine benim tarafımda ihtiyaım olabilir. Özel bıçak işi için mi kiraliyorsun?" Ona kaşlarını kaldırıyorum. Winter profesyonel bir eskrimci ve bu spordan pek anlamasam da zombi kıyameti koptuğunda yanınızda olmasını isteyeceğiniz ilk kişi olacağını belli edecek kadar madalyası var.

"ok komik, kuzen."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Omuz silktim. "Gidip

Koç'u görsem iyi olacak." "Bugün keyfi yerinde

değil," diye uyarıyor Winter.

Arka kapıdan çıkarken "Her gün bir ruh hali içinde," diye cevap veriyorum.

"şARABI GETİRDİN Mİ?" diye soruyor amcam onunla ızgarada buluştuğumda. "Evet. Elden verdim."

"Güzel. Güzel. Bunları ızgaraya yeni koydum, yani iyi zamanlama." Kapağı kapattı, ellerini sildi ve sonra dönüp bana baktı. "Burası biraz zorlu olacak, biliyorsun."

"Biliyorum."

"şehir senden hoşlanmıyor. n büro temkinli ama bana güvenmek istiyor. Westfield'ın bir sorun olacağına eminim."

"Hangisi?" Kaos'un yeni halkla ilişkiler sorumlusu olan eski sevgilimi mi, yoksa yeni sıkı oyuncum olmak üzere olan kk kardeşini mi kastettiğinden emin olamadan gülüyorum.

"Topu atman gereken kişi. Eğer o bir sorunsa, seninle işi bittiğinde muhtemelen bir işin kalmayacaktır."

"Evet. Bu bir risk."

"Lafı açılmışken, pazarlama ekibiyle bir toplantıdaydım ve seninle tam zamanlı çalışacak birini istiyorlar. Yerel halkı etkilemek için elinizden gelen her şeyi yapmanızı istiyorlar ve bunu en iyi onun yapabileceğini düşünüyorlar. Hatta aramızdaki düşmanlık nedeniyle onunla daha iyi alışabilirmiş.

Aileler. İlk başta kulağa çılginca geldiğini düşünmüştüm, ama aslında mantıklı olabileceğini düşünüyorum - neden nefret edildiğini en iyi o bilecektir. Ama belli ki ikinizin bunun ötesinde bir geçmişiniz olduğunu bilmiyorlar. Bu fikre karşı çıkmadım çünkü gerekmedikçe onlara endişelenmeleri için bir sebep vermek istemiyorum."

"Onunla yıllardır konuşmadım. O yüzden nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Sanırım bu onun için eski bir tarih."

"Ama sen? Ve dürüst ol. Burada kalpten kalbe bir konuşmaya ihtiyacım yok ama aklımdan neler geçtiğini bilmem gerekiyor. Ne için endişelenmem gerektiğini."

"Beni buraya getirmek için onu yem olarak kullandın ve ben de geldim. Bu size bilmeniz gerekenleri anlatmalı."

"O zaman sana bakıcılık yapma fikrine karşı çıkmazsa, en iyi şekilde davransan iyi edersin."

"Peki ya sen? Westfield'ın çocuğuna önyargısız bir şekilde koçluk yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Görünüşe göre çocukları bile bu günlerde onu pek sevmiyor, sanırım nasıl gideceğini görecekiz."

Sırıtarak başımı sallıyorum, o da biftekleri tekrar kontrol etmeden önce bana karşılık veriyor. Birkaç dakika sessizlik içinde duruyoruz, kuşların ve ağustos böceklerinin sesi tek müziğimiz, sonra bana bakıyor, gözlerinin ardında ciddi bir şey var.

"Buradaki fırsatı kaçıramazdım. Burayı baştan aşağı düzeltme fırsatı. Bir miras yaratmak. Kendi geçmişimiz olabilir ama ben sana inanıyorum. Buradaki şansını seviyorum. Bunu doğru yaparsan, bence Canton'da bir yer edinebilirsin."

Başımı sallıyorum çünkü söyleyecek sözüm yok. Bu bana söylediği en güzel şeydi ve arkasında bir ton baskı vardı. Şimdi Madison Westfield'ın bir mucize yaratmasını umuyorum çünkü ona birden fazla açıdan ihtiyacım var. Tabii benimle konuşmaya devam ederse.

OceanofPDF.com

Madison

Bu sabah antrenman sahasına en iyi niyetlerle gelmiştim. Ben Çantamda yeni oyuncularım için atıştırmalıklar, formlar ve bilgiler vardı. Piyasanın sunabileceği en fazla para karşılığında en iyi sponsorlukları bulma becerimle hepsinin gözlerini kamaştırmaya hazırdım. Kısa bir süre önce draft ettikleri yeni oyun kurucuyla tanışmak ve Kaos'ta işi öğrenmesine yardımcı olmak için her şey hazırды.

Kardeşimin yardımı ve oyun kurucunun yerel kökleri ve sezon dışında gençlik kliniklerinde yorulmak bilmeyen bir gönüllü olarak ünü, yaralı hayvanları rehabilite etmek için halihazırda kurduğu bir hayır kurumu ve bu yılki en iyi draft seçimlerinden biri olurken kazandığı 4.0 not ortalaması ile - onu stadyumun etrafına dizilmiş sponsorluk anlaşmaları ve ev açılışına kadar her taraftarın formasını giymesini sağlayabilirdim.

Ta ki onun ilk oyun kurucu olmayacağını öğrenene kadar. Onun yerine oyun kurucuları için Pittsburgh Rivermen ile takas yapmışlardı. Kamuoyundaki imajıyla ilgilenmeyen, medyaya karşı düşmanca davranan ve on yıldan biraz daha az bir süredir ligde olmasına rağmen tek bir hayır işi bile yapmayan bir oyun kurucu.

Ayrıca onun hakkında pek çok insanın bilmediği şeyleri de biliyorum, örneğin kurabiye hamurlu dondurmayı çok sevdiğini ve müstakbel eşini parktaki derme çatma sunakta tek kelime etmeden bıraktığını. Ne bir mektup, ne bir telgraf, ne de bir posta güvercini. Sadece on uzun yıl süren bir sessizlik. Görünüşe göre Quentin Undergrove, kardeşimin eski en iyi arkadaşı ve benim eski nişanım, yeni halkla ilişkiler müşterim ve bundan *nefret ediyorum*.

Zorlukları severim. Üniversitedeki yıllarımı sektördeki en zorlu stajlardan bazılarıyla geçirdim. sayesinde elde edebildiğim ama kendi sıkı çalışmamla ün kazandığım stajlar. Bu da demek oluyor ki, gelecek yıl daha otuzuma bile gelmeden, bir şeyleri tamir edebilen bir kadın olarak tanınıyorum.

Tatlı dille konuşulması, kandırılması ve medyaya boyun eğdirilmesi gereken sorunlu bir sporcunuz olduğunda aradığınız kişiyim. İşler kötü gittiğinde ve dedikodu sitelerindeki özel hayatları futbol talk show'larındaki Pazar günlerini geride bıraktığında çağırdığınız kişiyim. Ben gelecek vaat eden bir kariyerin erken ve acı bir şekilde sona ermesine karşı son savunma hattıyım.

Kurtaramayacağım bir müşteriyle hiç karşılaşmadım, ancak bu hem benim hem de müşteri için zor bir iş. Çok fazla işbirliği ve birlikte çalışmak için harcanan zaman. Saatler süren kişiselleştirilmiş medya eğitimi, geri dönüş için özelleştirilmiş planlar geliştirme ve görüntü ve medya küratörlüğünde kendi günlük uygulamalarım. Bunlar bana şu anda Kaos ile yaptığım gibi sözleşmeler kazandıran şeyler.

Ve şimdi tüm o saatler, bir kişinin beğenilerini, alışkanlıklarını, aile hayatını ve ders dışı etkinliklerini derinlemesine araştırmayı içeren tüm o adanmış günlerim eski sevgilime harcanacak. Altı ayak altına gömmek istediğim bir adam. Özel hayatından aktif olarak kaçındığım bir adam. Kalbimi söküp atan, paramparça eden ve yıllarca başka bir erkekle çıkmamı ya da ona güvenmemi neredeyse imkânsız hale getiren bir adam. Bunu yapabileceğimden emin değildim.

Quentin'in oyun kurucu koçuyla atış yapmasını izlerken küçük kardeşim ve Kaos'un sıkı ucu Easton Westfield yanımda duruyor. Sahada olduğumdan tamamen habersiz ve buradaki varlığıma nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok - eğer biri onu yeni halkla ilişkiler görevlisinin kim olduğu konusunda uyarma zahmetine girdiyse. Mücadele etmesi gereken iki Westfield olacak. Kişisel geçmişimizi bilmiyorlar ama bu ligdeki herkes ailelerimiz arasındaki düşmanlığı biliyor.

"Eminim ikimiz için de yutması acı bir hap olacak," diye mırıldanıyorum Quentin'e bakarken, her zamanki kadar iyi görünmesinden rahatsız olarak.

Easton, "Bize haber vermediklerine inanamıyorum," diye homurdandı.

"Böyle ticaret anlaşmaları yaptıklarında nasıl olduğunu bilirsiniz. İş bitene kadar her şey gizli kalır."

"Benim sahama gelmeden önce en azından bir uyarı alacağımızı düşünürdünüz."

"Sanırım Koç Undergrove bunun ne kadar popüler olmayacağını biliyordu. Burası artık onların sahası. Onların kurallarına göre oynamak zorundasınız."

"Bu takım ve bu şehir beni seviyor ve onlardan nefret ediyor. Kimin kurallarına göre oynayacağımızı göreceğiz."

Koç Undergrove Quentin'in amcasıydı ve aynı zamanda Kaos'yeni baş antrenörüydü. Easton bu değişikliğe zaten temkinli yaklaşıyordu. Eski koçla yakındı. Arkadaşım A.J.'in dümende olmasını dört gözle bekliyordu. Konuştuğumuzda bu yılın Kaos'un sonuna kadar gideceği yıl olacağına ikna olmuştu.

En azından bu konuda tamamen gafil avlanana kadar - babamızın düşmanı, her gün olmasa bile haftalık olarak kaderini belirleyen adamdır.

"Onunla çalışamayacağım konusunda ısrar edebilirim. Ailemize olan bağlılığımız bunu mümkün kılmayacak kadar derin."

"Yeni koçunuzu test etmeyin. Burada olduğunu biliyor. Eminim kaçınılmaz çatışmayı planlıyordur. Ya da en azından öyle olduğunu umuyorum. Öyle olmalı, yoksa yeni bir halkla ilişkiler ekibine ihtiyacı olur."

"Onunla çalışmaktan memnun olacak mısın? Colorado'dan sonra bu iş ihtiyacın olduğunu biliyorum."

"Ben iyi olacağım. Ondan daha kötülerini atlattım. Ayrıca, o kadar uzun zaman önceydi ki zar zor hatırlıyorum." Bu bir yalan. Her şeyi hatırlıyorum ve zaten işimiz ve yatırımcı sorunlarımız yüzünden son zamanlarda kalp kırıklığı yaşarken ihtiyacım olan son şey bu.

Geçtiğimiz kış büyük planlarım vardı. Kendi halkla ilişkiler şirketimi ve tatil köyümü kuracaktım. En iyi arkadaşım ve ben bir mülk seçmiştik, bunu gerçekleştirmek için birkaç yatırımcı sıraya girmişti ve kariyerlerini nasıl daha iyi hale getirebileceğimizi görmek için heyecanlanan potansiyel müşterilerin umut verici bir listesi vardı. Kuraklık ve orman yangınlarıyla ilgili sorunların düzenli olarak yaşandığını, afet sigortası ve yedek su çözümlerinin çok pahalı ve gerçekleştirilmesinin neredeyse imkansız olduğunu fark ettiğimizde bunların hepsi neredeyse bir gecede ortadan kayboldu.

Hayallerim yıkılmıştı ve yumuşak bir yer bulmak için çaresizdim. Kardeşimin takımında bir pozisyon açıldığında

ve üniversiteden en iyi arkadaşlarımdan biri oyun kuruculuğu devralmayı düşünüyordu, sözleşmeyi imzalamak için acele ettim. A.J.'in buradaki görevi sona erdikten sonra bile elimden gelenin en iyisini yapmayı planlıyordum. Birkaç gün önce kaderimden habersiz mutlu bir şekilde uçağa binmişim. Sahanın karşısındaki muhteşem, çileden çıkarıcı ve aşağılık adam, burada kardeşim ve arkadaşlarıyla birlikte durduğumu yeni fark etmişti.

OceanofPDF.com

Quentin
Madison'ın birkaç kişiyle konuşmasını izlerken
takımdaki diğer çocuklar. Çok gülüyor ve daha önce kardeşiyle burada olduğu
için onlarla zaten bir yakınlığı olduğu belli. Hatırladığımdan çok daha güzel
görünmesi beni çok etkiledi.

-Tüm kıvrımları ve uzun sarı saçları. Parlak mavi-yeşil gözleri ve gülümsemesi
ona bakarken kalbimin göğsümde tekmelenmesine neden oluyor. Bana dönük
olmadıklarında bile.

Madison bir odaya girdiğinde herkesin bakakaldığı türden biri. İstese model
olabilirdi. Bir ödül eşi olarak kolay bir hayat yaşayabilirdi ve bu ligdeki
futbolcuların yarısı Bay Madison Westfield olmak için kendilerini parçalarlardı.
Yıllar boyunca nefesimi tuttum, onunla sahanın karşısında sıraya girdiğim biri
arasında bir nişan duyurusu bekledim, sadece takımımdan biri veya eski
arkadaşlarımdan biri olmaması için dua ettim.

Ama bunun yerine, çok iyi olmayan bir paraya halkla ilişkiler yapıyor ve tam
olarak bekar olmasa bile hala evli değil. A.J. Bernard'la olan yeni ilişkisi çok
kötü bir zamanlamaya sahip, tam da onu tekrar göreceğim zamana denk geliyor.
Yıllardır beklediğim bir şans.

Sanırım bu, buradaki adamın işini almanın kozmik intikamı. Onunla çıktığı için ondan nefret bile edemiyorum. Bernard iyi bir adam, harika bir futbolcu ve medya da dahil olmak üzere onu tanıyan herkes tarafından sevilen biri. Yani çuvalalayacağına dair tüm umutlar muhtemelen boşa çıktı. Eğer onu istiyorsam, onu adil bir şekilde kazanmam gerekecek. Ya da en azından deneyeceğim.

"Ona istediğin kadar bakabilirsin. Ama ona dokunursan, fırlattığın kolundaki bütün kemikleri kırarım." Kim olduğunu anlamak için bakmama bile gerek yok. Sesi ve görünüşü kardeşi Tobias'a o kadar benziyor ki Easton Westfield bana eski en iyi arkadaşımı hatırlatıyor.

"Siz Westfield'ların şiddete başvurmeyan tipler olduğunuzu sanıyordum." Ona yan gözle baktım.

"Eminim ondan uzak duracak kadar akıllıdır ve iş o noktaya gelmeyecektir."

"Sanırım hayal kırıklığına uğrayacaksın."

"Umarım olmaz."

"Sanırım göreceğiz."

"Seni bu takımdan görmek isterim. Buradaki pozisyonu hak etmiyorsun. Ön ofiste Bernard'dan daha iyi olduğunu düşünen her kimse tam bir aptal."

"*Westfield*, lanet duşlara gir ve işin bittiğinde beni gör," diye gürlüyor amcamın sesi arkamızdan ve sahanın çoğunun dikkatini bizim durduğumuz yere çekiyor.

Easton dönüp ona bakıyor, yüzünde alaycı bir ifade beliriyor ve Easton soyunma odasına gitmeden önce sessiz ama acımasız bir yüzleşme yaşıyorlar. Amcamın bakışları daha sonra benim üzerime düşüyor, konuştuğunda sesi sadece benim duyabileceğim kadar alçak çıkıyor.

"Onu kışkırtmayın. Onu bu takımdan attığımda, bunu kendisinin yapmasını istiyorum."

Çenemi sıkıp başımı sallıyorum. Bu ilk birkaç ayı atlatmak için bunu çok yapacağımdan oldukça eminim.

"Git biraz daha atış yap." Sahaya doğru başını sallıyor.

Şu anda sadece OTA yapıyoruz. Herkesi bir ritme sokmaya çalışmak için kolay şeyler. Benim gibi tüm yeni oyuncular, bazı eski oyuncularla tanışıyor. Ama buradaki gerilim çoktan yükseldi. Çünkü ben bir yabancıyım, Pittsburgh'dan, rakip bir lig takımından gelen ve burada neredeyse kimsenin istemediği bir yabancıyım. Buna bir de amcamla Westfield'ın bir takımına geldiğimiz gerçeğini ekleyin.

tüm kariyeri boyunca oynadı ve bu felaket için bir reçete. Muhtemelen kız kardeşinin benim halkla ilişkiler kurtarıcım olmasını isteyerek mahvolmak istiyorum. Onu tekrar aradığımda gitmişti ve ben de biraz tekrar yapmak için koşuya çıktım.

Günü bitirdiğimizde soyunma odasına en son ben iniyorum, herkes duşa girip evine gittikten çok sonra oyun kurucu koçuyla sohbet ettikten sonra içeri giriyorum. Köşeyi henüz dönmüştüm ki onu gördüm, kollarını kavuşturmuş, taş duvara yaslanmıştı. Kızgın görünüyordu ve belli ki beni bekliyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Onu tekrar görmeyi umduğum onca zaman boyunca, fırsatım olduğunda ona ne söyleyeceğimi hazırlamadığımı çok geç fark ederek soruyorum.

"Neden buradasın?"

"Burası mı?" Soyunma odasının kapısını gösteriyorum. "Çoğunlukla duş almayı, üstümü değiştirmeyi ve akşam yemeği yemeyi planlıyorum."

"Ukalalık yapma. Yani neden Cincinnati'desin? Neden Kaos'a geldin?"

"Futbol oynamak için."

Cevaptan hiç hoşlanmadı ve duvarı itti. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve gözleri hiç şaşmadan bana kilitleniyor. Mavi-yeşil derinlikler beni şimdiden boğmakla tehdit ediyor. Bugün giydiği topuklularla benden sadece birkaç santim daha kısa ve çenesi yukarı doğru eğilip gözleri kısıldığında, yanlış bir hareket yaparsam kalbimi göğsümden söküp alacakmış gibi hissediyorum.

"Easton'ı rahat bırak. Bu aileden başka biri için gelmek istiyorsan, yeterince adil. Ama o seni hiç rahatsız etmedi."

"Ön büro hakkında atıp tutan ben ."

"Çünkü boku sen başlattın. Herkes Easton'ın piyasadaki en nazık adam olduğunu bilir."

"Bence bu konuyu kardeşinle konuşmalısın. Endişelerini ona anlat."

"Seninle ilgili endişelerimi dile getiriyorum. *Ailemi* rahat bırakın."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum, bunu yaparken sırtıyorum çünkü bana ne kadar kızgın olsa da kirpiklerinin hafifçe titrediğini, yutkunurken boğazının küçük bir sallanışını görüyorum.

"Yoksa ne, Madness?"

"Bana bu isimle hitap etmen için sana bir sebep vereceğim." Yanımdan geçip gidiyor, ben de dönüp gidişini izliyorum, giderken topuklarının betonda çıkardığı tıkırtılar boş koridorda yankılanıyor.

OceanofPDF.com

Madison
VE HIÇ OLMADIM O KADAR yakın için boğazlayan biri olarak ben
am Quentin

Şu an Undergrove'dayım. Baş belası müşterilere alışkınım. Koçlar, yönetim ve "takım arkadaşlarına hıyarlık etme" gibi kolay anlaşılır kavramlarla başa çıkamayan oyuncularla yaşadığım sorunlardan payıma düşeni aldım. Ama küçük kardeşimi savunmak, yeni bir iş ve eski sevgilimle yüzleşmek arasında denge kurmam gerektiğinde, uzun bir gün oldu ve rahat kıyafetler, bir kadeh şarap ve kıvrılıp son kitap serimi okumaya hazırım. Eşyalarımı alıp ofisten çıkarken Kaos pazarlama departmanının müdürü kafasını içeri uzatıyor ve yüzündeki ifadeden henüz gitmeyeceğimi anlıyorum.

"sohbet edebilir miyiz?" "Tabii."

Kapıyı arkasından kapatıyor ve masamın diğer tarafındaki sandalyeye bana oturmamı işaret ediyor.

"Bildiğiniz gibi sizi göreve getirdiğimizden bu yana bazı büyük değişiklikler oldu. Bunlardan biri de oyun kurucu pozisyonu."

"Evet." Durakladığında başımı sallıyorum.

"Organizasyon için bir değer olduğu kadar bir risk de. Bunu size söylememe gerek olduğunu sanmıyorum."

Undergrove'un risk ve varlık arasında nasıl bir denge kurduğunu çok iyi biliyorum. Ama bugün burada kirli çamaşırlarımı ortaya dökmemize gerek yok.

"Saha dışında bazı karışık geçmişi olduğunun farkındayım ve tabii ki Cincinnati taraftarları Pittsburgh'un franchise oyun kurucuları olacağını düşündüğü kişinin burada oynamasından heyecan duymuyor. Bu en iyi ihtimalle garip bir durum."

"En kötü ihtimalle marka için tehdit oluşturabilir. Sosyal medyadaki tepkiler tahmin ettiğimizden de kötü oldu. Şeytani tavırları, oyun kurucu adayımız için heyecanlanan ya da daha çok Bernard'a benzeyen birini bekleyen taraftarların hoşuna gitmiyor." Bana gergin, garip bir gülümseme veriyor ve ben de sözde erkek arkadaşım hakkında konuştuğumuz için başımı sallıyorum. Çok fazla şey söyleyemem.

"A.J. mizaç olarak takıma daha uygun gibi görünüyordu. Ancak yönetimin kararları için iyi nedenleri olduğunu varsayıyorum."

"Öyle ve tabii ki Koç Undergrove da bu karar verme sürecinin bir parçasıydı." Söylemeden adam kayırmanın işin içinde olduğunu söyleme şekli. Tekrar başımı salladım.

"Tüm bunlarla birlikte, tam zamanlı olarak Quentin'e odaklanan birine ihtiyacımız var. İmajını düzeltmek, şehirdeki hayır kurumlarına, gruplara, etkinliklere, yerel işletmelere katılmasını sağlamak. Buraya yatırım yaptığını göstermek için bunların hepsi kampanyanın bir parçası olmalı. Ayrıca sosyal medyasını da gerçekten elden geçirmesi gerekiyor. Eski takımının sevdiği türden futbol oynayan, daha sert bir takımla iyi oynayan türden bir içerik olduğu kesin. Ve kesinlikle kadın hayranlarına da hitap ediyor. Ama bizim ona ailelere hitap etmesi için ihtiyacımız var. Sezonluk bilet sahiplerine. İnsanların Undergrove forması almasını ve tribünlerde onu desteklemesini istiyoruz. Takım çok para yatırdı ve bu ilk yılın verimli geçmesi şart. Her açıdan." Bana anlamlı bir bakış attı.

"Anlıyorum. Bu konuda yardımcı olabileceğim bir yol var mı?" Bu sözleri söylemek bile ağzımda acı bir tat bırakıyor -kalbimi kıran ve şimdi kardeşimi daha önce hiç yaşamadığı bir belaya bulaştırmak istiyor gibi görünen adamı kurtarmak.

"Evet. Bu yüzden buradayım. Bu konu hakkında konuştukça, gerçekten de tam zamanlı çalışacak birine ihtiyacı olduğunu düşünüyoruz. Sosyal medyasını izleyip yönetebilecek, sosyal takvimini tutabilecek, etkinliklere katıldığından emin olabilecek biri.

zaman ayırması ve orada olmaktan heyecan duyuyormuş gibi görünmesi, şehirdeki kuruluşlarla ve insanlarla bağlantı kurmasına yardımcı oluyor."

"Bir bebek bakıcısına ihtiyacı var," diyorum kesin bir dille.

"Esasen. Tabii ki siz sadece onun hayatını kolaylaştırmaya ve burada ona bir yol açmaya çalışan bir asistanmışsınız gibi göstereceğiz. Boğuluyormuş gibi hissetmesini istemiyoruz. O adamlar bunu asla kaldıramaz." Ağzımdaki acı tat daha da kötüleşiyor.

"Anlıyorum."

"Bu iş için doğru kişi olduğunuzu düşünüyoruz. Daha önce zor kişiliklerle başa çıktın ve son bir yıl içinde kendi payına düşen zorlukları yaşamış bir aileden geliyorsun. Yani oyunda çok bilgilisin. İki aile arasındaki ilişkinin gergin doğası göz önüne alındığında bunun zor olacağını biliyorum, ancak bu süreçte bunu biraz yumuşatıp yumuşatamayacağımızı merak ediyorum. Belki de ikinizin birlikte çalışmak için ortak bir zemin bulması ailenizdeki diğer insanlar için bir kazanç olacaktır."

Easton'ın sorun çıkardığı haberi çoktan yayıldı ve ben tüm çocukları ve öfkelerini dize getirmek için çağırılıyorum. Çok güzel.

"Anlıyorum."

"Buna hazır mısınız? İhtiyacınız olursa size ek kaynaklar sağlayabiliriz. Çok sorun çıkarırsa muhtemelen bir asistan bile verebiliriz."

"Özellikle zor müşterilerim olduğunda normalde birlikte çalıştığım yakın bir ortağım var. Beatrix Xavier. Benimkine benzer bir sicili var ve Undergrove'u ve Pittsburgh'daki eski ekibini tanıyor."

"Ne yapabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ederim. Ve meydan okumayı dört gözle bekliyorum." Bu bir yalan. Ama bu işe ihtiyacım var ve kardeşimin kariyerinin Undergrove yüzünden alevler içinde kalmasını istemiyorum. O yüzden dört gözle beklemenin bir yolunu bulmalıyım.

Sonunda kiralık arabama ulaştığımda ağlamak istiyorum. Lastiklerden biri düzden daha düz. Neredeyse yere yapışmış. East'e eve gitmesini ve baldızım Wren'i akşam yemeğine götürüp bugünü unutmasını söyledikten sonra çoktan gitmişti. Şimdi de tamir edecek birini bulabilmek için kiralama şirketinin doğru numarasını çalışıyorum. İçimde bir panik dalgası hissediyorum.

bağırsak. Bu sadece hızla büyüyen bir yığının üzerindeki bir başka saman çöpü. Kardeşimin Koç Undergrove tarafından azarlanmasını izlemek ve Quentin'in tavırlarıyla uğraşmak arasında, buraya neden geldiğimi sorguluyorum. Neden buranın iyi bir yer olduğunu düşündüğümü.

Kapıyı açıyorum ve sürücü koltuğuna çöküyorum, topuklarımı geçici olarak tekmeliyorum ve ayaklarımı kapıdan dışarı sarkıtıyorum. Kapıyı kapatırsam çok sıcak olacak ve klimayı çalıştırmaya çalışarak benzin harcamanın bir anlamı yok.

Birkaç dakika sonra Quentin'in benimle aynı çıkıştan çıktığını, yeni düş almış ve arabasına doğru ilerlediğini gördüğümde her şey daha da kötüleşiyor. Bu tarafa bakıp durumumu görmemesi için dua ediyorum ama bugün hiç şansım yok. Kesinlikle hiç şansım yok çünkü doğrudan bana bakıyor ve neredeyse anında arabayla ilgili sorunu çözüyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve doğruca bana doğru yürüyor.

"Lastik mi patladı?" diye soruyor sanki belli değilmiş gibi.

"Evet. Tamir için gelip gelemeyeceklerini öğrenmek için kiralama şirketini arıyorum. Şu an beklemedeyim."

Kaşları kalkıyor. "Bagajı aç." "Ne?"

"Bagajı aç. Yedek var mı bir bakayım."

"Eminim yedek vardır."

"Buradan çıkmak istiyorsan yedek lastiği takmalısın."

"Farkındayım."

"Bakalım işi halledecek bir krikon var mı? Yoksa benimkinde bir tane var."

"Hayatımda hiç lastik değiştirmedim."

"Sanmıştım. yüzden yapıyorum."

"Lastiğimi değiştirmiyorsun."

"Neden olmasın?"

"Ellerinizin yaralanma riskini göze almamanız gerektiği gerçeğinden başlayıp az önce bir tartışma yaşadığımız gerçeğine kadar milyonlarca neden var."

"Orada çoğunlukla kendinle tartıştın. Ben çok az konuştum." Sırıtmaya cüret ediyor.

"Yine de. Hararetli bir tartışma oldu."

"Bu mu? Hararetli bir tartışma mı?" Olayları tekrar gözden geçiriyormuş gibi ikimizin geldiği yöne bakıyor. " sanmıyorum. Bu sadece

ön sevişme. önce birkaç kez ısıracağını düşünmüştüm." Gözleri eğlenerek üzerimde geziniyor.

"Sen-" Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

." Öne doğru eğiliyor, bagaj kolunu çekerken kolu çıplak bacağıma değiyor ve klik sesini duyuyorum. Gözleri yana kayıyor, gözlerinde kendinden emin bir ışıltı var ve sonra arabanın arkasına doğru yürüyor. Bu sırada kalbim göğsümde çarpıyor ve dokunuşunun ardından tüylerim diken diken oluyor. Quentin Undergrove'un şu anda ya da hiçbir zaman tüylerimi diken diken etmesine ihtiyacım yok ama özellikle şu anda onunla başa çıkabileceğimi kanıtlamaya çalışırken.

"Krikon ve yedeğin var. Eğer inmek istersen, bu işi çabucak halledebilirim."

"Kiralama şirketini arıyorum," diye ısrar ediyorum ama hâlâ beklemedeyim, müzik dinliyorum, ara sıra temsilcilerin diğer insanlara yardım ettiğini ama her an yanımda olacaklarını söyleyen robotik bir ses tarafından kesiliyorum. Bu anı seçmeleri gerekiyordu. Acele edin.

Arabayı kaldırmasına izin vermekten çok, eşyaları bagaja geri koymasını söylemek için arabadan indim. Ama ona ulaştığımda bana inanmaz bir bakış fırlattı.

"Bunu yapabilirsin ya da ben sana gösterebilirim ve sen oturup birkaç saat otoparkta onları beklemeden bu işi halledebiliriz. Eminim şu anda sorununun yarısı aç olman ve yemek yemeden daha da uzun süre kalırsan onlara ne yapacağını görmekten nefret ederim."

"Çok . Kaba olduğunu biliyor musun?"

"Ben de öyle duydum. İnatçı olduğunu biliyor musun?" "Çok farkındayım."

"Bunu hallettiğimize sevindim. Şimdi..." Lastiği SUV'un arkasındaki döşemenin altından çıkarır ve krikoyu alır. "Hadi şu işi bitirelim."

"Eğer yaralanırsan ve fırlattığın elinin tırnağını kırdığın için beni suçlarsa, o zaman ne olacak?"

"Bunu yapmak istiyor musun?"

"Sana söyledim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Tobias ya da Easton'ın sana nasıl yapılacağını göstermemesine şaşırdım. Babanı anladım.

Yapmak zorunda olmadığı bir şeyi yaptığından şüpheliyim."

"Kardeşlerimin lastik değiştirmeyi bildiklerinden eminim. Sadece bana öğretme fırsatları olmadı."

"Tobias nasıl bu arada? Hâlâ benden nefret ediyor mu?" Ben kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bunun yaratacağı potansiyel tehlike konusunda stres yapmamaya çalışırken o krikoyu yerleştirip çalıştırmaya başlıyor.

"Senden hiç bahsetmiyor. O nişanlı. Xander da öyle. Dürüst olmak gerekirse, ayakta kalan son kişinin sen olman oldukça ironik." Son kısmı alışkanlıktan dolayı söyledim. Paylaşmamam gereken bir düşünce akışı çünkü artık yanımızda bir fil var. Quentin'in gözleri bir an için benimkilere kayd, sonra o da benimle aynı garipliği hissetti.

"Xander da mı? Bunun için ne kadar ağladın?" Bana bakmıyor ama profilden kaşlarının çatıldığını görüyorum.

"İşin içinde biraz Nutella ve dondurma da olabilir."

"Müstakbel eşinin size karşı bir koruma emri yok mu?"

"Çok komik. Harper çok sevimli. Aslında düğüne davetliyim. Scarlett'in nedimesi olacağım. O Tobias'ın müstakbel eşi." Tüm bu detayları neden açıkladığımı bilmiyorum. Çoğunlukla kendi başarısız düğün girişimimiz hakkında konuşmak zorunda kalmamak için sanırım.

"Düğüne davet edildi mi? Tehlikeli yaşıyor. İtirazı olan var mı diye sorduklarında seni durduracak biri olsa iyi olur." Bijon somunlarından birini daha çekip çıkarıyor ve büyüyen yığına ekliyor.

"Ona tamamen kafayı takmış durumda ve yıllardır da öyle. Yatağına çırılçıplak girsem bile beni fark etmezdi."

Aniden ayağa kalkıyor, bu hareket onu tehlikeli bir şekilde bana yaklaştırıyor çünkü onu çalışırken izlemek için hafifçe eğilmiştim. Gözleri yüzüme takılıyor, sanki onunla ilgili her düşüncemi okuyabiliyormuş gibi beni inceliyor. Güzel kokuyor. Taze sabun ve kolonya gibi, sonunda biraz da onun kokusu var. Onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim, ta ki tam orada, görmezden gelinmesi imkansız olana kadar.

Tekrar konuştuğunda sesi sertti. "Kamyonetimden bir alet çıkarmam lazım. Bu sıkışmış."

Gözlerimi kırptırıp bir adım geri atıyorum ve o geçip gitmeden önce sessizce başımı sallıyorum. Dudağımı ısırıp derin bir nefes alıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onun varlığından bu kadar kolay etkilendiğim için kendime lanet ediyorum. Kendimi toparlamalıyım. O bir müşteri. Artık onun halkla ilişkiler temsilcisiyim. Geçmiş geçmişte kaldı.

Geri döndüğünde sessiz, ben izlerken bitirmek için sessizce çalışıyor. Karşılığında söyleyecek bir şeyim yok çünkü söylememek için kendime güvenmiyorum.

herhangi bir şey. Bunca yıldan sonra onu hâlâ çekici bulduğumu ele verecek bir şey.

"Bu onu kiralık yere geri götürür. Seni takip edeceğim." "Beni takip etmek mi?"

"Ne ne olmaz. Ayrıca, kullanabileceğiniz başka bir arabaları yoksa, sizi eve bırakabilirim."

Quentin'in arabasına binme fikri beni biraz panikletti. Bu çok aptalca. Birbirimizin etrafında çok fazla zaman geçireceğiz ve buna bir an önce alışsam iyi olacak. Sadece ona bu kadar yakın olmaya alışmak için biraz daha zamanım olmasını bekliyordum. Hazırlanmam için bana bir iki dakika ver. Ama Easton'a olan kısa yolculuktan sağ çıkabilirim. O kadar da uzak olmayacak.

"Daha sonra bir yerde yemek yemek ister misin? Açlıktan ölüyorum."

Lanet olsun. Hayır demek için kolay bir sebebim yok. Adam bana bir iyilik yaptı. Şehirde başka kimsem ve arabam yok, yani zaten eve bir şeyler sipariş edecektim. Eğer hayır dersem, onunla yalnız kalmaktan korkuyordum ya da hala kin besliyordum gibi görünecek ve her ikisi de yakın gelecekte birlikte çok sık olacağımız düşünüldüğünde beni profesyonel olmayan biri gibi gösterecek. Bu yüzden itibar kaybetmemek için evet diyorum.

Ama hazırlıksız olduğumda onunla daha fazla zaman geçireceğim ve bu tehlikeli bir ihtimal gibi görünüyor.

OceanofPDF.com

Quentin

"PEKİ TOBIAS NE ZAMAN EVLENİYOR?" "Peki Tobias ne zaman evleniyor?

Hava durumu ve işle ilgili su soğutucusu tartışmalarının tüm olağan incelikleri.

"Hâlâ bir tarih üzerinde çalışıyorlar. Nişanlısı bunu planlamak için zaman istiyor ve o da sadece yüzüğün parmağında olmasını istiyor. Açıkçası onun böyle düştüğünü görmek çok sevimli. Yani... nasıl biri olduğunu biliyorsunuz." Benimle tamamen yabancıymışım gibi konuşmayı bırakacak kadar rahatlamayı başardı.

"Evet. İtiraf etmeliyim ki, tanıdığım Tobias'a benzemiyor ama bu çok uzun zaman önceydi." Geçmişten ve kardeşinden bahsederek bir gariplik denizinin içine düştüğümü bilsem de, onunla olan arkadaşlığımı bitiren şeyin ilişkimiz olduğunu göz önünde bulundurarak ilerliyorum. Bu yüzden konuyu daha da garip bir şeyle değiştiriyorum. "Peki ya sen ve A.J.?"

"Ben ve A.J. mi?" Sinirli bir şekilde gülüyor.

"Siz ikiniz ne zaman ?" Meraklı zihinler bilmek istiyor.

"Uh. Bilmiyorum. Önce teklif etmesi gerekir ve bu çok yeni bir şey."

"Sanırım o burada olmadığı için ikiniz için de daha zor."

"Kolay değil."

"Yine de benimle çalışmada bir sakınca görmüyor mu?" "Elbette, neden olmasın ki?"

"Onun işini aldım." Kız arkadaşını aldım. Yine de ona dokunmayacağım. En azından şimdilik.

"Bu dünyanın nasıl işlediğini biliyor. Koç Nelson'ın kovulduğunu öğrendiğimizde bunun bir olasılık olduğunu biliyorduk. Amcan buraya taşındı ve seni getirdi. Pek de şaşırtıcı değil."

"Bu takımın beni getirmesi biraz şaşırtıcı. Ama sanırım bu yüzden buradasın."

"Sadece imajınız üzerinde çalışmamız gerekiyor. Bunu halledeceğiz. İşim bittiğinde hepsi seni sevecek."

"Beni gizlice sabote etmeye çalışmayacak mısın? Erkek arkadaşının yerini tekrar açmayacak mısın?"

"Hayır. İşimi profesyonelce yapabilecek durumdayım, ancak ekipte başka birinin olmasını tercih ediyorsanız, kenara çekilip halkla ilişkilerin diğer yönleri üzerinde çalışmaktan mutluluk duyarım. Bu benim seçimim değildi."

"Seni istiyorum."

Gözleri benimkilere kayıyor ve az önce nasıl ifade fark ediyorum.

"İçinde iyisin. Bunu biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Sanırım bu, onu biraz takip edecek kadar sapık olduğumu söylemek için iyi bir zaman değil. En azından kamuoyuna yansıyan kısımları ya da onunla birlikte çalışmış insanlarla yolumun keşiştiği zamanları.

"Birlikte alıştığınız birkaç kişiyle oynadım. Sen ve Bea. İkinizin bir n var. Burada olmamasına şaşırdım."

"Geliyor. zerinde çalıştığımız başka bir proje var ve şu anda onun üzerinde araştırma yapıyor ama patronum bunun bir olasılık olduğunu ima etti. Eğer yleyse, onu da getirmeyi planlıyorum. Onu bu kadar iyi tanıdığını bilmiyordum." Bana dikkatle baktı.

"Bir süre birlikte oynadığım çocuklardan biriyle ıktı. Onu bazen partilerde görürdüm. Onlarla birkaç kez yemeğe çıktık."

"Ah, evet. Sanırım bunu biliyordum. O ve Rob. Birlikte dışarı ıktığınızdan bahsetmemişti, o yüzden bunu düşünmemiştim."

"Muhtemelen bahsedilecek kadar unutulmaz değildir." Omuz silkiyorum. Bea'nin benden nefret eden bir kadınla ismimi anmak isteyeceğini düşünemiyorum. Özellikle de benimle ve başka kadınlarla ifte randevuya çıkıyorsa.

"Şu anda biriyle çıkıyor musun?" diye soruyor içkisinden bir yudum almaya giderken.

"Hayır."

"Henüz senin hakkında bir dosya oluşturacak zamanım olmadı." Benimle ilgili haberleri takip edip etmediğine dair soruma cevap veriyor.

"Endişelenmeli miyim?"

"Sanırım bu soruyu sana ben soruyorum. Özellikle de senin yaşında bir kız arkadaşın yoksa. Senden on yaş küçük, 'birlikte görüldüğün' kadınların uzun bir listesini mi bulacağım?" Kaşları havaya kalkıyor.

"Kendimi araştırmıyorum ya da basınımlı izlemiyorum, bu yüzden bilmiyorum." "Ama kesin bir *hayırın* olmaması bunun mümkün olduğu anlamına geliyor."

"Geçmişte şurada burada birileriyle çıktım."

"Sabit bir kız arkadaşın yok mu? Evlilik ya da çocuk yok mu?" "Hayır."

Yüzünü buruşturuyor.

"Bu ne için?"

"Peter Pan sendromu."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Sadece daha zorlu hale getirecek ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değil. Bir terapistin var mı?"

"Terapist mi? Hayır. Bundan sonra ihtiyacım olacak mı?" Şaka yapmaya çalışıyorum.

"Bence senin gibi adamlar için iyi. İmaj sorunları olanlara. Genellikle, üzerinde çalışabileceğiniz altta yatan bazı nedenler vardır. Ayrıca, huysuzluk yapan biriyseniz iyi olur."

"O kelimeyi söyleme."

"Bu kelimedden korkuyor olman bana bir terapist ihtiyacın olduğunu söylüyor."

Etrafa sorup birkaç isim öğreneceğim."

Bu konuşmanın derinliklerine indiğimiz her cümlede bir diğerinin ardından bir diğerine çarpıyormuşum gibi hissediyorum.

"Belki de önce araştırmanı yapmalısın diye düşünüyorum. O kadar da kötü değilim."

"Güzel. O zaman terapist seni hızlı bir şekilde bakım seanslarına sokacak ve bağış toplama ve toplum projelerinde daha fazla zaman geçirebileceğiz. Hatta belki de şu anki sponsorlukların yerine daha sağlıklı sponsorluklar bile bulabiliriz."

"Sik beni," diye

mırıldandım. "Ne?"

"Lanet bir kasırğa tarafından vurulmuş gibisin."

"Bunu istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü bu sadece başlangıç. Üzerinde çalışmamız için uzun bir listem olacak. Bu gece başlayacağım ve hemen üzerinde çalışmaya başlayabiliriz. Zaman kaybetmeye gerek yok."

"İstiyorum." Çoğunlukla onu istiyorum ama bu şansı elde etmek için ne kadar büyük bir işkenceye razı olduğumun farkında değildim. Buz gibi karşılama göz önüne alındığında giderek daha zayıf görünen bir şans.

"Tamam, güzel. O zaman sana çıkacak birini de bulmalıyız." "Ne?" Az önce içtiğim içkiden aldığım yudumda neredeyse boğuluyordum.

"Ciddi olmak zorunda değil. Ama bekarlığa veda olayına daldıysanız... burada eskisi gibi yürümeyecek. Buradaki insanlar franchise oyun kurucularını istiyor. Topluma ve takıma yatırım yapan birini. Hayır kurumlarına ve yerel okul bölgesindeki çocuklara yardım edebilecek bir eşi olması daha iyi."

"Benim bir oyun kurucu olduğumu ve senatör olmaya çalışmadığımı hatırlıyorsun, değil mi? Xander'la beni bir süre karıştırdığınızı biliyorum."

"İkinizi karıştırmak mümkün değil." Bana mizahtan yoksun bir bakış fırlatıyor.

"Özür dilerim. Şu anda onun senin için hassas bir konu olduğunu unutmuşum. Yas tutuyorsun ve hepsi bu."

Beni görmezden geliyor ve devam ediyor.

"Hassas konulardan bahsetmişken. Anlatacak hikayeleri ya da bilmediğiniz sürpriz oğulları olan kadınlar var mı?"

Tekrar öksürüyorum. "Ciddi misin sen?"

"Eğer bu işi doğru yapacaksak tüm iskeletlerin nerede gömülü olduğunu bilmem gerekiyor. Sürprizlerin ikimize de faydası olmaz. Eğer bilirim, bunun için plan yapabiliriz."

" kapatmak için yemeğe çıkacağımızı sanıyordum."

"Yaptığımız şey bu değil mi?"

"Size dolabınızda gömülü iskeletler ve gizli çocuklar hakkında soru sorduğumu hatırlamıyorum."

"Sakin ol. İkisi de yok. Bana erkek arkadaşımın evlenip evlenmeyeceğini sordunuz, ki bu otuzuna merdiven dayamış bir kadına sorulacak pek hoş bir şey değil. Annelerimiz bunu yeterince soruyor."

"Öyle demek istemedim... Demek istediğim, kardeşlerinin senden önce evlenmesi hayal ettiğim gibi değil."

Bana bir sonraki bakışında buzlu bir su birikintisinden diğerine atladığımı anlıyorum. Muhtemelen bu sefer bir göle.

"Bu işte kötüsün. Şimdi neden bekâr olduğunu anlıyorum. Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek."

"Öyle demek istemedim. Sadece çok daha genç yaşta evleneceğini düşünmüştüm. Çocuk sahibi olursun."

Kesinlikle bir göldü ve altında bir çukur vardı. Hızlıca kazdığım bir çukur.

"Evet, daha önce de belirttiğimiz gibi Xander umduğum gibi çıkmadı ve bunun dışında erkeklerden hiç hoşlanmıyorum." Salatasına çeri domates saplıyor ve bunu söylediğini duyunca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ama sonra canlanıyorum. Çünkü mutlu bir ilişkiniz varsa normalde erkek zevkinizi berbat olarak tanımlamazsınız.

"Eksi A.J.?"

Kirpiklerinin hafifçe titrediğini görüyorum.

"Evet, tabii ki. Eksi o. O harika biri ve ona bayılıyorum."

Ve bu bir yalan. Çünkü Madison'ın aşık olduğunda nasıl ses çıkardığını biliyorum ve bu o değil.

"Şey... Bunu duyduğuma sevindim. Umarım Xander için bu kadar üzülmeyi onu fazla incitmemiştir. Umarım ribaunt değildir."

"O ribaunt değil."

O kesinlikle bir ribaunt. En iyi ihtimalle. En kötü ihtimalle, yirmi dokuz yaşında olduğu için oynadığı bir oyuncak ve Tobias akla hayale gelmeyecek bir şey yaptığı için ailesinin saatin tik taklarını her zamankinden daha yüksek sesle duyduğunu tahmin ediyorum. Muhtemelen babası çocuklarından bir futbol takımının yarısı kadar torun sahibi olabilmek umuduyla şimdiden adayları sıraya dizip ona doğru itekliyordur. Mirasını tüm yüzyıl boyunca güvence altına almak. Günün sonunda gerçekten tek şey buydu.

"dönelim. Daha önce halkla ilişkiler yaptınız mı?" "Hayır." Kaşlarımı çattım.

"Buna açık mısın?"

"Pek sayılmaz."

"Bunu düşünmelisin. Doğru eşleşme mi? İmajınıza yardımcı olabilir." Bir ısırtık daha almadan önce bana bir bakış fırlatıyor.

"Halkla ilişkiler için zamanım olduğunu sanmıyorum."

"Burada sizi başarılı kılan her şeye zaman ayırmalısınız. Bunun bir parçası da taraftarların sizin yanınızda olması. Ve şu anda bu kararı sevmiyorlar. Hepsinin bir sonraki oyun kurucunun kim olacağına dair umutları vardı.

Birçoğu onun bu şehrin en nefret ettiği takımdan ayrıldığını görmek istiyordu."

"Farkındayım."

"Tamam. En azından bazı bağlantılarımla konuşacağım. Bakalım imajlarını biraz kirletmek isteyebilecek film yıldızları ya da şarkıcılar var mı?" Çantasından telefonunu çıkardı. "Aklıma gelmişken, yayınların ne kadar kötü?"

"Ne kadar kötü?" Yine kaşlarımı çatıyorum.

"Bir sürü susuzluk tuzağı ve egzersiz yaparken çekilmiş fotoğraflarınız mı? Ya da ailenizle çekilmiş birkaç fotoğrafınız? Belki eski şehrinizde yerel hayır işleri yaparken çekilmiş birkaç fotoğrafınız?"

"Orada olaylardan birkaç tane var."

"O zaman susuzluk tuzakları ve spor salonu fotoğrafları." İç çekiyor. " değil. Bunu temizlemek için çalışacağız."

"Bunu gerektiren bazı sponsorluklarım var."

"Susuzluk tuzakları mı yoksa spor salonu fotoğrafları mı?"

"Spor salonu."

"Mmm. Sana yenilerini alırsın. Zaten bunların çok kazançlı olduğundan şüpheliyim."

"Kullanmadığım veya yapmadığım şeyler için sponsorluk yapmak istemiyorum." "Anlaşıldı. O zaman hobilerinizin bir listesine ihtiyacım olacak."

"Tanrım."

"Ne?"

"Bu, hayatımda deneyimlediğim en agresif çevrimiçi flört anketi gibi hissettiriyor."

Gülümsüyor. "İnternette çok fazla randevulaşıyor musunuz?" "Hayır, ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Güzel. Bu sadece daha fazla baş ağrısı yaratır. Eğer bunlar herkese açık profillerinizse, Tanrı bilir bunlardan birine ne koyardınız." Sırıttı ve ben de başımı salladım.

"İyi olduğun zamanları hatırlıyorum."

"İyi olmak kariyerini kurtarmaz. Kader beni senin tarafına çektiği için kendini şanslı say."

"Oh, öyleyim."

Çok şanslıyım. Bu kadın tekrar benim olacak, ne pahasına olursa olsun. Eğer benden bir listeyi tamamlamamı, yanan çemberlerden atlamamı ve

Onun davulunun ritmine göre yürüyeceğim. Hepsini yapacağım. Ne kadar acıtırsa acıtsın.

OceanofPDF.com

Madison

Mimar kulübesinin kapısını açtığımda, durmadan önce içeri bir adım atıyorum izlerimde öldüm. Yemek odası masası, mutfak tezgahı, sehpa ve pasta kasası çiçeklerle kaplanmıştı. Kocaman, bembeyaz buketler, birinde güller, diğerinde zambaklar, bir başkasında da anneler ve gladioliler. Tüm yazlık bir sera gibi kokuyor ve yemek masasının üzerinde gümüş yazılı siyah bir zarf var. Üzerinde gümüş mürekkeple adım yazıyor, ben de elime alıyorum. Kartı çıkarıyorum ve yazıyı hemen tanıyamıyorum ama kısa.

"Hayatınızın aşkını kaybettiğiniz için başsağlığı dilerim. Çiçek ve dondurmanın bunu atlatmanıza yardımcı olabileceğini düşündüm. Kim bilir, belki bir gün boşanır. Sevgiler, Quentin."

Gözümü kırpıyorum ve notu tekrar okuyorum. Kapı çalındığında hâlâ notu inceliyordum. Kapıyı açtığımda bir teslimatçı geldi ve Wren hemen arkasında duruyordu, yüzü eğlenmiş bir sırıtişla çarpılmıştı.

"Madison Westfield'a teslimat mı?" diye soruyor teslimatçı.

"Benim."

Yalıtımlı dev bir soğutucu tutuyor. "İçine koymamı ister misiniz?"

"Ne oldu?"

"Dondurma."

"Um... Alabilirim. Soğutucuyu geri ister misin?"

"Hayır. Bir düzine sipariş edersen bedavaya alırsın."

Tekrar göz kırpıyorum ve Wren'in sırtışı daha da yayılıyor, gözleri eğlenceyle dans ederken bir kahkahayı bastırmak için eli ağzına gidiyor.

"Peki, teşekkür . Bahşış verebilir miyim?"

"Hayır. O kapattı. İyi günler!" diye sesleniyor ve sonra aceleyle uzaklaşıyor.

Wren'in bastırılmış sırtışı, beni takip ederken yanımda kıkırdayana kadar taşıyor. Soğutucuyu açıyorum ve on iki farklı dondurmanın yanı sıra sınırlı sayıda üretildiği iddia edilen bir kase ve kaşık buluyorum.

"Eve önce şoför geldi. Tıpkı çiçekçi gibi. Bu sefer arabanızın burada olduğunu gördüm ve tepkinizi görmek için sabırsızlandım."

"Bu..."

"Tatlı mı?" Wren kaşlarını kaldırır.

"Saçmalık. Benimle alay ediyor, anlıyor musun?"

"Nasıl alay ediyorsun? Bildiğim kadarıyla doğum günün ya da başka bir şey olmadığı için ne için olduğunu merak ettim. Değil, değil mi? Hamilelik beyninin beni etkilediğini biliyorum ama bundan oldukça emindim."

"Hayır. Sen iyisin." Dondurma kutularını soğutucudan yavaşça tezgâha, oradan da dondurucuya boşaltmaya başlıyorum. En azından bunlar sığabilecek kadar boş. "Onunla konuşuyorduk. Tobias'ı sordu, ben de onun ve Xander'ın evleneceğinden bahsettim. Xander'a aşık olduğumu biliyordu. Yıllar önce bu yüzden birlikte olmuştuk. Çiçeklerle birlikte bir de taziye kartı gönderdi."

"Oh... o zaman sana kafayı takmış."

"Bana takıntılı değil. Onun ailesi ve benim ailem birbirlerinden nefret ediyor. Zamanın başlangıcından beri. Ya da en azından amcası ve babam oynadığından beri. Bizim karşılaşmamız da yardımcı olmadı."

"Karşılaşmanız mı?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Onunla bir nanosaniye nişanlı kalmış olabilirim."

"Nişanlı mı?" Wren'in sesi soruyla birlikte yarım oktav yükseliyor.

"Kelimenin tam anlamıyla on yıl önce yarım saniyeliğine. Birlikte olduğumuzu sanıyordum.

aşk, ve babam bizi yatakta birlikte görünce kendini kaybetti." "Kenneth

sizi yatakta mı buldu?" Wren'in gözleri kocaman oldu. "Evet.

Bekaretimi Quentin'e kaybettikten kısa bir süre sonra."

"Aman Tanrım. Kulağa cehennem gibi geliyor."

"Öyleydi. Dürüst olmak gerekirse hâlâ kâbuslar görüyorum. Tobias da kendini kaybetti ama bu konuda kimse babamı geçemez."

"Mmm şey, bu doğru."

"Bu yüzden isyan ettim, Quentin'e sarıldım. Ona evlenmemiz gerektiğini ve her şeyi satacağımı söyledim. Parayla geçinecektik ve onun son üniversite yılını finanse etmesine yardım edecektim, böylece geri dönüp yedek kulübesinden kurtulmaya çalışabilecekti."

"Ah. Sen aşkıydın..." Wren beni romantik biri olmadığımı bilecek kadar uzun süredir tanıyor. Xander'a olan büyük aşkıyı saymazsak, çıktığım tüm erkekler konusunda son derece pratiktim. Geçmişleri araştırılır, sosyal profilleri incelenir, en ufak bir ciddiyetsizlik gösteren erkek hemen baltayı taşa vururdu. Azimli, odaklanmış, pratik birine ihtiyacım vardı. Benim gibi bir işkoluğu bile kabul ederdim. Planlanmış boş hafta sonlarımızı birlikte geçirebilir ve bunun dışında kendi işimizi yapabilirdik. Romantizm ve kaçıp gitme ve elde avuçta ne varsa onunla yetinme gibi çılgınca fikirler artık aklıma bile getirmediğim hayali saçmalıklardı. Bu yüzden Quentin söz konusu olduğunda bir zamanlar genç, geniş gözlü ve çok aptal olduğumu duymak muhtemelen biraz şok edici.

"Tek kelime etmeden seni terk etmesi aşk değil, değil mi?" "Ah.

Ah."

"Evet."

"Siz ikiniz en son ne zaman konuştunuz?"

"Onun tam zamanlı bakıcısı olmadan önce mi? Beni terk ettiğinden beri hayır. Easton seni bilgilendirmedi mi?"

"Bana anlatmana izin vereceğini söyledi. Her şey olup bittiğinde orada olmadığını ve sadece Tobias aracılığıyla bazı detaylara sahip olduğunu söyledi."

"Ah... Şey... özü bu."

"Tamam... ama Xander'a aşıkken nasıl birlikte olduğunuzu açıklar mısınız?"

"Tam olarak aşık değilim, sadece... hoşlanıyorum. Belki biraz aşık? Ugh. Bilmiyorum. Xander kafamda hep mükemmel bir adamdı, anlıyor musun?"

"Yani... Anlıyorum. Onunla tanıştım. Harper'la nasıl olduğunu gördüm. Böyle birinin senin için nasıl iyi bir eş olacağını görebiliyorum." Son kalan dondurmayı kaldırmama yardım ederken gülümsüyor. "Ayrıca, bunları hamile kız kardeşinle paylaşacak mısın? Çünkü bunun adil olacağını düşünüyorum."

"Evet. Seninle paylaşacağım. Şimdi biraz ister misin?"

"Yani... O duble çikolatayı gözüme kestirmiştim."

"Hepsi senin olsun." Çekmecedem bir bardak ve bir kaşıık çıkarp ona veriyorum.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi ve bu ailenin en iyi parçalarından biri olduğunu söylemiş miydim?"

"Bir ya da iki kez." Ona sırtıyorum.

Masaya oturabilmek için çiçeklerin bazılarını yoldan çekiyorum ve sonra dondurmamı almak için geri dönüyorum. Mecbur kalırsam tadını çıkarabilirim.

"Yani... Xander Quentin'e nasıl gidiyor?" Elimde bir bardak kurabiye hamuruyla otururken kaşığını bana doğru sallıyor.

"Yani... o yaz dağ evinde sınırlı yer vardı. Quentin'in geleceğini düşünmediler ve benim odamda ranza vardı. Ben de orada uyumasına izin vermeyi teklif ettim."

"Ohhhh." Sırtıyor ve ben de kaşıımı kaldırıyorum. "Ne? Dinle. Kardeşin bana kalırsa dünyadaki en seksi erkek, ama Quentin'i gördüm. Tüm o dövmeleer. Omuzundaki çip. Her zaman bir kenarda kara kara düşünüyor gibi görünüyor. Bunu görebiliyorum."

Gülüyor, ben de başımı sallıyorum.

"Şey... birbirimize yapışıp kaldık ve o zamanlar çok fazla paylaşımcı biriydim. Xander konusunda tavsiyesini istedim ve bana bazı pratik geri bildirimleer verdi."

"Pratik geri bildirim, ha? Buna böyle mi diyoruz?"

"Ha! Bana hiç şansım olmadığını düşündüğünü söyledi ve onu neden istediğini sordu. Demek istediğim, Xander'ı istiyordum, ama Xander'ın beni - üniversiteli bir kızı- o profesyonel top oynamaya giderken ve ben de boş bir yıl gezisine çıkarken istemesinin oldukça umutsuz olduğunu da biliyordum. Bu yüzden yolculuğuma çıkmadan önce V-kartımı almasını sağlayabileceğimi düşündüm. Yoldan çekilmiş olurum. O an için iyi bir plan gibi görünmüştü."

"Mantıklı. Çok pratik."

Wren de pratik biriydi. Neredeyse kardeşimle birlikte olmamasının bir nedeni de buydu. Yani en azından aklımin çalışma şeklini anlıyor.

"Quentin ile gerekçeleerim hakkında bir tartışmaya girdim ve bana doğru şeylere odaklanmadığım ve çok... Bilmiyorum. Sanırım bu konuda çok tatlısın?" O yaz tanıdığım Quentin'i hatırlayınca burnumu kıvırdım. Herkesin tanıdığı o düşünceli adamdan farklıydı. Daha rahattı. Daha açık. İnanılmaz derecede tatlı ve bana karşı çok sabırlıydı.

"Tatlı, ha?" Wren düşüncelerimi yankılıyor.

"Evet. Birlikte yalnızdık ve bir gece, bir şey diğetine yol açtı ve..." Omuz silkiyorum.

"Ve? Bu mı? Tüm alacağım bu mu?"

"Ve... çok tatlıydı. Çok özenliydi. Açıkçası ilk onu becermem bir hataydı çünkü ondan sonra diğ erkekle onun kadar özenli ve düşünceli değildi. Dürüst olmak gerekirse kazıklanmış gibi hissettim."

"Oof. Bu çok kötü. Ben de tam tersini yaşadım. Kardeşinden önce alıştığım bir sürü bencil pislik vardı. Sonra o kadar tatlı oldu ki inanmadım. Bunun onun cazibesinin bir parçası olduğunu düşündüm."

"Doğru. Ben de Quentin'in ne yapacağından emin değildim." Etrafımdaki çiçeklere bakarken kaşıktaki dondurmadan bir ısırık daha alıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, o zaman da şimdi de. Onunla boyumdan büyük bir işe kalkışmışım gibi hissediyorum."

"Çünkü sen de hala ona karşı bir şeyler hissediyorsun?"

"Hayır. O çekici biri. Çok çekici. Ama bunların hepsi yıllar önceydi. Ben değiştim. Büyüdüm. Hayatımda bir tren enkazına ihtiyacım yok."

"Görünüşe göre isterseniz de istemeseniz de bir tane var. Onu formda tutmak çetin bir mücadele olacak." Çiçeklere gülümsüyor. "Ve oldukça etkileyici bir cazibe saldırısı da var."

"Büyü." Ben huff. "Daha çok kabalık gibi. Diyelim ki Xander olayından gerçekten rahatsız oldum. Tüm bunlar sadece yaraya tuz basmak olurdu."

"Evet, sanırım o da bunu çalışıyor." "Ayrıca, benim bir erkek arkadaşım var."

"Ah evet. A.J. nasıl? Hâlâ eski karısını özleyiyor mu?" Wren, A.J. ile olan bu olayın sahte olduğunu biliyor. O ve Bea biliyor olmaları yoksa ikisi de deli olduğumu düşünüp beni vazgeçirmeye çalışırlardı. Çünkü adam çok açık bir şekilde hâlâ eski karısına aşık. Onunla gerçekten çıkan herhangi bir kadın sadece bir ribaunt olma umuduna sahip olabilir ve o zaman bile hayal kırıklığı yaratır.

"Evet."

"Eminim senden nefret ediyordur."

"Biliyorsa da söylemedi. Ama asıl mesele de bu zaten. Ya da en azından bir kısmı." Sahte randevumuzun bir bonusunun da eski karısının neler kaybedebileceğini fark etmesi olacağını umuyorum.

"Baban bir şey söyledi mi?"

"Geçerken bazı açıklamalarda bulundu. Bu konuda mutlu değil. Ama bir şey başlatacak kadar değil - ki asıl mesele de bu. Yani, A.J. şampiyonluk maçından önce onun altın çocuğuydu. Yanlış yapamazdı. Farklı bir zaman çizelgesinde bu konuda heyecanlı olabilirdi."

"Ama sonra kaybetti ve başka bir yerde iş aramaya başladı." "Evet, şey... Bu son kısmı atlatmasını umuyoruz."

"Ya yapmazsa?"

"Kızının erkek arkadaşını asla kovmayacak. Spor medyası bayram eder. Zaten iyi oyun kurucuları sürekli kovdurduğu için babamın akli dengesinin yerinde olmadığını düşünüyorlar. Bunun üzerine bir de aile dramı eklerlerse? Dayanamadığı tek şey bu. Seks kaseti ve kasetten sonra başka biriyle nişanlandığı gerçeği yüzünden Tobias'ı hala öldürmek istiyor."

"İkinizin, Easton'ın yaptığı her şeyi kıyaslandığında uysal göstermenizi takdir ediyorum." Wren bana sırtıyor ve ikimiz de gülüyoruz.

"Bence bunun büyük bir kısmı senin sayende oldu. Bence sen olmasaydın Tobias'tan daha kötü olabilirdi. Eğer herhangi bir ipucunuz varsa, bilmek isterim."

"Ne yazık ki benim tavsiyelerim sadece söz konusu adam size aşıkta işe yarıyor. Ve sen Quentin'in olmadığını söylüyorsun, yani..." Bana yan gözle bakıyor ve sonra boş bardağının kapağını yerine koyuyor.

"O değil. Ben sadece bir engelim. Benim yolundan çekilmemi ve bu reform işlerini yapmak zorunda kalmamayı istiyor. Bu yüzden listeyi şimdi daha da uzatacağım."

Wren başını sallar, kabı atarken ve kaşığı lavaboya koyarken gülümser.

"Hanginizin kazanacağını merak ediyorum."

"Oh. Ben olacağım. İlk sorun işaretinde kaçtığını zaten biliyoruz." Sırtarak kaşığı onunkinin yanındaki lavaboya koyuyorum.

"Son bir şey daha."

"En sevdiğim kardeşim için her şeyi yaparım." "Senin tek kardeşin."

"Şimdilik."

"Evet ve sanırım Scarlett'le sıkı bir rekabet içinde olacağım." "Bir şeye ihtiyacın 'tek' olman iyi bir şey."

"West Field'in açılışı... Quentin'in gelmesini sağlayabilir misin?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "İkisinin bu hafta şimdiye kadarki çatışmaları göz önüne alındığında bunun zor bir satış olacağını düşünüyorum. Sence Doğu onu gerçekten orada istiyor mu?"

"Sanırım hayır. Ama birincisi, hissetmeseler bile ikisinin birleşik bir cephe göstermesine yardımcı olur ve ikincisi, Quentin bir yenilik. İnsanlar onu görmek için gelecektir. İnsanlar kesinlikle ikisini de görmek için gelecektir."

"Bu fikri ortaya atacağım ve kabul edip etmeyeceğini göreceğim. Onun ayaklarını çok fazla ateşe tutmam gerekiyor, bu yüzden önce ne kadar iyi oynadığını görmem gerekecek."

"Senden kurtulması için dua edeceğim. Ya da Doğu'ya biraz saygılı davranmayı öğrenmezse hayatta kalamaz. Hangi kaderi desteklemem gerektiğini bana söyleyecek misin?"

"Kesinlikle."

Wren kapıdan çıkmadan önce dönüp bana bakıyor. "Ve sana iyi bakacağım, tamam mı? Böyle profesyonel biriyle çalışmak zorunda olmak kolay olmasa gerek. Özellikle de bu kadar yakından. Bu süreçte incindiğini görmek istemiyorum."

"Dikkatli olacağım. Ondan öğrendiğim bir şey varsa, o da budur."

OceanofPDF.com

Quentin
"Bir şeyler içmek ve yemek ister misin?" Cooper Rawlings yanımda duraksıyor Koçlarla biraz ders yaptıktan sonra soyunma odasına gireceğiz.

"Bunun Westfield ile başını derde sokmayacağından emin misin?" Bizi izlemediğinden emin olmak için başımı kaldırıp bakıyorum.

"Eminim. Ve eğer olursa, ona küçük kardeşime iyilik yaptığımı söylerim, o da beni affeder." Rawlings tekrar bir soruya dönüşmeden önce biraz sırtıyor.

Cooper'ın küçük kardeşi ve Bea'nın eski erkek arkadaşı Rob Rawlings ile Pittsburgh'da oynadım ve saha dışında bile oldukça iyi arkadaşlık. Cooper'ın benimkinden çok farklı olmayan biraz huysuz bir üzü var ve sanırım bu takımda bir arkadaş edineceksem bu o olabilir.

"Başınızı belaya sokmadığı sürece."

"Hayır. Birkaç blok ötede sevdiğim bir yer var. Bana numaranı ver. Sana adresi mesaj atarım ve orada buluşuruz."

Yemeğimizi beklerken yarım düzine çiçek aranjmanının fotoğrafı geldi ve gülümsedim.

ÇILGINLIK:

Gerçekte
n mi?

Hoşuna gitmedi mi? Yarın daha fazlasını
gönderebilirim.

Yas tutmuyorum.

Eminim müstakbel karısı bunu duyduğuna
Çok kabasın. Ya Xander için gerçekten üzülüysem?

Seni bundan kurtardığımızı sanıyordum.

Ben de öyle düşünmüştüm ama sonra Xander ağlamak için çok
iyi bir omuz oldu. Bir sürü kas, dövme... Bilirsiniz, sevdiğim her
şey.

Onun Xander'la birlikte olduğunu düşününce midem bulanıyor. Bunca yıldır
bunu hiç düşünmemiştim, ben gittikten sonra en başından beri istediği şeyin
peşinden gitmiş olabileceğini.

"İyi misin? Hayalet görmüş gibisin." Cooper kaşlarını kaldırıp telefonuma
bakıyor.

"Westfield'ın kız kardeşi, beni ."

"İkinizin eşleşmesi felaket için bir reçete gibi görünüyor. Özellikle de geçen
gün East ile sahadaki haliniz."

"Yıllar boyunca ailelerimiz arasında pek çok husumet yaşandı."

"Normalde dramadan hoşlanan biri değilimdir ama ekibimi etkileyecekse
bilmem gerektiğini düşünüyorum." Arkasına yaslandı ve bir kolunu arkasındaki
kabinin arkasına koydu.

"Koç Undergrove ve Koç Westfield kolejde arkadaşlıklar. Rakip takımlara
seçildiler. Amcam onu bir kalça darbesiyle yere serdi. Onu fena benzetti ve
kariyerini bitirdi. Westfield o olaydan sonra ondan nefret etti. Amcam koçluğa
başladığında, bir süre aynı takımda oynadılar. Amcama karşı bir kampanya
başlattı ve onu kovdurdu."

"Doğu ile aranızdaki husumetin nedeni bu mu?"

"East ve benim gerçekten hiçbir şeyimiz yok. Ama kardeşiyle benim var.
Uzun süre iyi arkadaşlık, ta ki arkadaşlığımız bitene kadar."

"Topun aynı tarafında oynadınız ve üniversitede birlikte oynadınız, değil mi?
Yanlış hatırlamıyorsam seninle bir kez oynamıştım."

"Evet."

"Futbol değilse ne? Siz ikiniz bana bir kadın için kavga edecek tipler gibi gelmiyorsunuz."

Yüzümü buruşturuyorum ve kaşları . "Bir kadın mıydı?" "Sayılır."

"Kız kardeş değil. Bana kız kardeş olmadığını söyle." Omuz silkiyorum ve biramdan bir yudum alıyorum.

"Siktir." Başını sallıyor. "Bu düşündüğümde de kötü. East hiçbir konuda sinirlenmez. Seninle ilgili neden bu kadar gergin olduğunu merak ettim. Ama seni kız kardeşinin yanında istemiyor. Şimdi her şey anlam kazanıyor."

"Aramızda kalsın, tamam mı? Uzun zaman önceydi ve bunu deşmek istemiyorum. Ayrıca, buradaki işleri yoluna koymak için onun yardımına gerçekten ihtiyacım var." Bildiği için endişeleniyorum ama yine de East hepsine söyleyebilir. Benim yanımdayken kız kardeşlerine güvenemeyeceklerini bilsinler.

"Sırrın benimle güvende. Dürüst olmak gerekirse, anlıyorum. Çok güzel bir kız. Tam olarak benim tipim değil ama anlıyorum. Eğer doğru kadın karşıma çıkarsa, ben de her şeyi riske atabilirim."

"Kızınızın annesi doğru kişi değil miydi?"

"Hayır. Pek sayılmaz. O iyi bir insan ama şu anki partneri ve onların hayatıyla çok daha mutlu. Şu anda aynı şehirde yaşadığımız ve iki haftada bir kızımı görebildiğim ve onun hayatına dahil olabildiğim için şükrediyorum."

"Sezon boyunca bile mi?"

"Evet... O zaman bir şeyler bulmam gerekecek ama şu anda gayet iyi çalışıyor."

Başımı sallıyorum ve garson o anı yemek getirmek için seçiyor, önümüze koyuyor ve bir tur daha içki isteyip istemediğimizi soruyor. Bana biraz soğuk davranıyor, gözlerini sürekli Cooper'a odaklıyor ve sanki o gelmiş geçmiş en iyi şeymiş gibi gülümsüyor. Bunun burada bir trend olacağını düşünmeye başlıyorum.

"Yani onunla çalışabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Madison? Evet. Yapmak zorundayım. Görünüşe göre halkla ilişkiler konusunda mucizeler yaratıyor ve restoran çalışanlarının bile benden nefret ettiği düşünüldüğünde buna ihtiyacım olacak."

Cooper gülüyor. "Evet, onun favorisi olmadığını kesin. Ama onlara seni sahada üniformayla görmeleri için bir şans ver. Fikirlerini değiştirebilirler."

"Sanırım görecekiz."

OceanofPDF.com

M adison

Bea'yı otele yerleştirdikten sonra, en sevdiğim yeni otelime doğru yola çıktık. yerel bir yer - taco ve tekila barı - ve bir kabine yerleşin. En iyi arkadaşım ve halkla ilişkiler uzmanı dostum Beatrix Xavier - kısaca Bea - yeni işimizi kurmamız için yeni bir yer bulmaya çalışmaktan yeni döndü. Ünlülerin ve sporcuların sıkıntılarından kaçıp uzaklaşabilecekleri ve aynı zamanda PR personelinin herhangi bir sorunla başa çıkmalarına yardımcı olabileceği tek duraklı bir tatil yeri sunmak istiyoruz. Öncelikle halkla ilişkiler krizi yaşayan müşteriler için olacak. Bir yandan sorunlarına ara verip zihinsel olarak dinlenirken bir yandan da işleri nasıl düzelteceklerine dair bir plan oluşturabilecekler.

Bea ve ben Colorado'da, ailemin evinin bulunduğu dağın diğer tarafında birkaç kasaba ötede bir yer seçmiştik. Muhteşemdi ve arazisi mükemmeldi. Ancak ev sahiplerinden birinin fiyatı sürekli yükseltmesi ve yerel halkla yapılan görüşmelerde arazideki kuyunun yazları düzenli olarak kuruduğunun ortaya çıkması ve son iki orman yangınının kasabaya tehlikeli bir şekilde yaklaşması nedeniyle kısa sürede bir kabusla dönüştü. Mülkü finanse etmek için yatırımcılara ihtiyacımız vardı ve her ikisi de haberi duyduklarında daha ileri gitmekten vazgeçmişlerdi.

Bunun yerine gözümüzü doğu kıyısına daha yakın bir yere diktik. Bu bize çok daha fazla takıma erişim sağlayacaktı ve çok sayıda muhteşem yer vardı

Appalachian Dağları'nın her yerinde. "Ee... av nasıl gitti?"

"Her şey yolunda gitti. Bir ya da iki yer buldum ama emlakçı şu anda mülklerin çok hızlı hareket ettiğini söyledi. Bir ev almak istiyorsak oldukça hızlı hareket etmemiz gerekiyormuş. Ve bu yüzden çoğunlukla nakit alıcı istiyorlar."

"Ugh."

"Evet, mülkler çok güzeldi. Buradaki sözleşmeniz bittikten sonra planın kesinlikle işe yarayabileceğini düşünüyorum."

"Bu işin bitmesi için daha çok yolumuz var. Sezon henüz başlamadı bile."

"Belki iyi erken gitmene izin verirler?" Düşünüyor. "Onun tarafından mı yoksa benim tarafımdan mı?"

"İkisi de."

"Nedense bundan şüpheliyim." "Zor biri miydi?"

"Evet. Şey, pek sayılmaz. Kabul ediyor ama aynı zamanda başımın belası da oluyor."

"Nasıl yani?"

"Öncelikle, kardeşinin evlenmesi şerefine bana bir düzine buket gönderdi." Bunu ona itiraf ettiğimde hafifçe kızardım. Bea'yla yakınlaştığımızdan beri Xander'dan hoşlandığım için kendimi hep biraz tuhaf hissetmişimdir ama öyle ya da böyle bu numarayı öğrenecek ve bunu benden duymasını tercih ederim.

Bea gülüyor ama kaşları birbirine çarpıyor. "Bu nasıl oluyor?" "Yas çiçekleri ve kaybım için bir taziye kartı. Oh! Ve o gönderdi bir düzine dondurma."

"Ohhh..." Bea gülüyor Daha sert, ve onu kahverengi gözlerDans eğlenerek. "Yani, açıkçası bu çok zekice."

"Onun tarafını tutacaksın."

"Sanırım Xander bile bunu komik bulurdu."

"Sakın ona söylemeye kalkma! Bu çok utanç verici. Sana söylemek bile istemedim ama çok sinirlendim. Wren de aynı şeyi söyledi."

"Zekice olduğunu mu?"

"Şey, o ve onun hâlâ bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyor."

"Sana yüzlerce çiçek ve dondurma aldı. Sana karşı bir şeyler hissediyor." Bea bana donuk bir bakış atıyor ve ben de onun bakışları altında hafifçe kayıyorum.

"Şansı vardı. Yıllar önce ve o sadece bunu mahvetmedi. Onu yok etti. Yok etti. O yüzden kavga çıkarmak istemesi dışında neden rahatsız olduğunu bilmiyorum. Ya da beni baltalamak. Belki de ona karşı yeni bir kız öğrenci aşkı geliştirirsem, istediğini elde edebileceğini düşünüyor."

"Yani, ona göre bir ilişkiniz var, değil mi? O yüzden mesafesini korumalı."

"Kardeşinden hoşlandığımı biliyordu ve mesafesini korumadı."

"Şey. Bu çok talihsiz bir durum. Senin gibi bir kız kardeşe sahip olmayı umursamazdım."

"Değil mi? Her şey çok mükemmel olacaktı. Şimdi neden ondan nefret etmemiz gerektiğini anlıyorsunuz."

Bea başını sallar ve güler.

"Pekâlâ. Halkın onu sevmesini sağlarken ondan nefret etmeye çalışacağım. Bu iş şimdiden karmaşıklaşmaya başladı."

"Bu yüzden özel harekâtı çağırdım." Ona sırtıyorum.

"Peki, görev için rapor veriyorum."

"Teşekkür . Gerçekten. Buraya geldiğiniz için minnettarım."

"Yardım ettiğim için mutluyum ve açıkçası heyecanlıyım. İşleri yoluna koyarken eğlenceli bir mücadele olacak."

"Evet. Eğlenceli. İşte kelime bu."

Buna ne isim vereceğimden emin değildim. Bir meydan okuma, elimizdeki potansiyel sorunlardan oluşan sarp dağın nüansını tam olarak karşılamıyor. Ama şimdi yanımda en iyi arkadaşım olduğu için belki biraz daha az ürkütücüydü.

M adison

"LISTEYE BAKTIN MI?" Kalemimi elimdeki tablete dokunduruyorum.

Mutfak adasındaki bar taburelerinden birine otururken elimi tuttum. "Sana bir içki getireyim mi?"

"Günün bu saatinde olmaz."

"Limonata ya da kola gibi bir şey demek istemiştim." Bana çok gerginmişim gibi bakıyor ve açıkçası muhtemelen öyleyim. Muhtemelen içkiye ihtiyacım var.

"Bir limonata."

"Naneli limonata olur mu?"

Kaşımı kaldırma sırası bende.

"Bu, içine girdiğim yeni bir şey. Güzel bir şey. Denersen hoşuna gidebilir..." Onay beklemeden bir bardak çıkardı ve iki doldurup birini tezgahın üzerinden bana uzattı.

"Liste mi?" Bir yudum almadan önce sordum. Ve haklı, çok güzel. Tuhaf bir şekilde ferahlatıcı ve kulübede saklamak için biraz yapmam gerekebilir. Ondan yemek tarifi isteyeceğimden değil.

"İyi, değil mi?" "Evet."

Sırıtıyor ve sonunda bana cevap vermeden önce kendisi de biraz içiyor.

"Evet, listeye baktım. Bazıları bana mantıklı gelmedi ama sanırım öyle olacak."

"Herhangi bir sorunuz var mı? İtirazınız?"

"Hayır. Yapılması gerektiğini düşündüğünüz şey buyusa, size güveniyorum."

Ona dikkatle bakıyorum. Bu konuda gerçekten iyi oynamak istediğine inanmakta zorlanıyorum, bu yüzden baştan bazı sınırları zorlamaya karar veriyorum.

"Yani bu hafta sana ayarladığım biriyle yemeğe çıkmak istiyorsun?"

Kaşları birbirine çarpıyor ama bardağını lavabonun yanına koymadan önce omuz silkiyor.

"Eğer mecbur kalırsam."

"Güzel bir yere. Sandalyesini çek. Onu büyüleyin. Pahalı bir şişe şarap al."

"Not almalı mıyım?"

"İhtiyacın var mı? Yaşın ve hâlâ bekâr olduğun gerçeği göz önüne alındığında, bir kadınla nasıl çıkılacağını bilip bilmediğin konusunda endişelerim var."

"Bir sürü kişiyle çıktım."

"Birkaç aydan daha mı uzun?"

Yüzünü buruşturuyor ve kayıtsızca omuz silkiyor.

"Araştırmalarımda uzun süreli olduklarını gösteren bir şey yok."

"Şimdi de benim flört hayatımı mı araştırıyorsun?"

"Sorun olup olmadığını öğrenmem gerekiyor. Biriyle çalışırken sürprizlerden hoşlanmam ve geçen gece bu konuda konuşmaktan rahatsız görünüyordun, bu yüzden halka açık ne olduğunu görmek istedim."

"Anlıyorum." Bana tekrar bakıyor. "O zaman sıra bende, geçen günkü mesajlaşmamız. Ya sen?"

"Ne yaptım?"

"Xander'la birlikte mi olacaksın?"

"Bu seni ."

"Tüm sorularınıza cevap veriyorum."

"Müşteri sizsiniz."

"Ve sen neredeyse benim karımdın."

"Anahtar kelime *neredeyse*."

"En iyi arkadaşının neredeyse evlenmek üzere kişinin peşinden gittiğini bilmek istemez miydin?"

"Peşimden gelmedi. Sadece beni rahatlatmaya çalışıyordu."

"Eminim çok rahatlatıcı olmuştur." Quentin'in çenesi titriyor ve gözleri kararıyor.

"Yıllar önce olan bir şey için cidden kıskanıyor musun?" Kalp atışlarım bu konuşmanın yarattığı tren enkazıyla birlikte hızlanıyor ve engellemeye çalıştığım anıları geri getiriyor.

"Hayır. Sadece onu bir dahaki görüşümde sahada bunu nasıl çözeceğimize karar veriyorum."

"Hiçbir şey çalışmayacaksın. Sizi ezecek ve sonra da kişisel meseleler yüzünden ceza alacaksınız."

"Beni ezip geçecek, ciddi misin? Sosyete çocuğunun beni adil bir dövüşte yenebileceğini mi sanıyorsun?"

Bu konuşmanın bizi bu kadar hızlı buraya getirdiğine inanamıyorum. "Kendini duyuyor musun?"

"En iyi arkadaşlarımdan birini becerdiğini bana söylemeye karar veren sendin."

"Onu becermedim," diyorum bıkkınlıkla.

"Neden ima ediyorsun?"

"Neden bana düzinelerce çiçek ve bir taziye kartı aldınız?"

"Gerginliği azaltmaya çalışmak için. Lastiğini değiştirmeme izin verirken bile çok heyecanlıydın. Restoranda neredeyse hiç rahatlamadın. Sadece gülümsemeni istedim." Ona bir bakış fırlattım ama muhtemelen iyi niyetli olduğunu fark ettiğimde savaşıma isteğim azalıyor. Beni terk etmeden önce tanıdığım adam hep böyle yapardı.

"Xander meselesini söyledim çünkü seni uzun zamandır unuttuğumu açıkça belirtmek istedim. Hâlâ sana karşı bir şeyler hissettiğimi düşünmeni istemedim. İşimi yapabilmeliyim."

"Aramızda kişisel olarak ne olmuş ya da ne oluyorsa olsun, çalışma dinamiğimizle ilgili hiçbir şeyi değiştirmez. İşinden ödün vermeyeceğim."

"Güzel. O zaman listeye geri dönebilir miyiz?" "Elbette."

Omuzlarımı yuvarlıyorum ve tabletimi tekrar yukarı kaldırıyorum, zor olsa da yeniden odaklanmaya çalışıyorum. Mayın tarlasına girdik ve bunun tek sefer olacağını düşünemiyorum. Ama bizi yolumuzda tutmalıyım. Onun işi buna bağlı, benimki de öyle. En azından Bea ve ben B planımızı bulana kadar birbirimize bağlıyız ve işleri profesyonelce yürütmek tek çıkış yolu.

"Pekâlâ, ana hedefler bu takımda arkadaş edinmeniz, yerel halka burada olmaktan mutlu olduğunuzu ve bu şehre aşık olduğunuzu göstermeniz ve insanların henüz görmediği daha yumuşak bir tarafınız olduğunu göstermeniz. Eğer bu şehrin sizin o yumuşak tarafınızı ortaya çıkardığını gösterebilirsek çok daha iyi olur."

"Doğru." Başıyla onaylıyor, odadaki gerginlik neyse ki azalıyor.

"Yani bir sonraki şey bana sosyal medyana erişim izni vermek olacak." Tepkisini izlemek için başımı kaldırdım.

Bu kısma geldiğimde erkeklerin kıvrınmasına alışkınım. Aldıkları tüm DM'leri görmemi istemezler. Biraz fazla sarhoş olduklarında ve şöhretlerinin gecenin 2'sinde "U up?" mesajını desteklemek için yeterli olduğuna karar verdiklerinde tüm kadın DM'lerini. Hepsi o adam değilmiş gibi davranmak istiyor.

Bu yüzden gözünü bile kırpmadığında şaşırdım. Onun yerine telefonunu bana doğru kaydırıyor, ışığı yanarken yüzüme doğru çeviriyor.

"Şifre 1003," diyor. "Hesaplarımın tüm şifrelerini hatırlıyor muyum bilmiyorum. Yine de bir yerlere not etmiştim. Yarına kadar size ."

"Telefonunuzdaki hesaplarınızdan çıkış yapmanız ve benim kontrolümde olan bir hesap almamız konusunda ne hissedersiniz?"

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Sosyal medya yönetimini senin üzerinden alır. Tüm içerikten ben sorumlu olabilirim ve sizin için tüm soruları ve DM'leri yanıtlayabilirim."

"Kadınlardan çok fazla emin olun, demek istediğiniz bu."

"Sadece o değil, o da var." Şifreyi giriyorum ve telefonu açılıyor. Arka plan, tıpkı kilit ekranında olduğu gibi genel bir ekran koruyucu. "Muhtemelen bunu daha Kaosvari bir şeyle güncellemek istersin. Kendini güzel ve şenlikli göster." Ona sırtıyorum. Gerçi orada daha kişisel bir şey olmaması beni biraz üzüyor.

"Evet. Ben de bunu yapmak istiyordum." Omuz silkiyor, gözleri sanki bir şey saklıymuş gibi yana kayıyor, ama ne olduğunu bilmiyorum.

"DM'ler hakkında... ve sosyal medyayı kontrol etmek. Gece geç saatlerde düşüncesizce atılan bir tweet ya da seksi olduğunu düşündüğünüz bir modele attığınız çok içkili bir DM yüzünden kariyerinizin raydan çıktığını ya da tamamen mahvolduğunu çok gördüm. Bunun önüne geçmeyi tercih ederim."

"Normalde bu iki şeyle de bir sorunum yok ama yine de hak verdim."

"DM'lerinde görmek istemediğim bir şey bulacak mıyım?" Gelen kutusunu açıyorum ve futbol hakkında bir sürü anlamsız konuşma ve kuzenleriyle ilgili gibi görünen bir ya da iki grup mesajı görüyorum.

"Ne gibi?"

"Çük resimleri. Uygunsuz konuşmalar."

"Sikeyim hayır. Ben aptal değilim." Ne dediğini anladığında donup kaldı. Eski en yakın arkadaşı ve benim ağabeyim, bir kadının telefonundan sızdırdığı seks kaseti skandalından yeni çıkmıştı. "Aptalca olduğunu söylemek istemedim. Ben sadece... bu benim özel sapkınlığım değil. Fotoğraf, kayıt ve benzeri şeylere sahip olmak. Bu tür şeylerle ilgilenenlere lafım yok. Ben sadece... birinin kız arkadaşımı bu şekilde görmesini kaldıramam."

"Tobias'ın yaptığı dikkatsizlikti. Yaptığı eğlenceler ve bu eğlenceleri kimlerle yaptığı konusunda daha dikkatli olmalıydı. O da biraz daha az zalim olabilirdi. Her yönden gelişime açık. Endişelenmem gereken bir sorun var mı?"

Quentin'in gözleri bir an benimkilere kaydı ve sonra uzaklaştı. Bir an için telaşlanmış görünüyor.

"Hayır. Ya da en azından ben öyle düşünmüyorum." Kendini yeniden toparlıyor ve bunu yaparken sırtıttığını görüyorum. "Bir liste ister misin? Onlardan çok hoşlanıyor gibisin. Bu senin sapkınlığın mı?"

"Şirin." Başımı

sallıyorum. "Sen sordun."

"Profesyonel olarak. Seks kulüplerine gidiyorsanız ya da teşhirci eğilimleriniz varsa, bunları önceden bilmek faydalı olur, böylece onlar için plan yapabilirim." Gözlerinin eğlenceyle parladığını görüyorum. "Öyle değil. 'Kamuoyunun öğrenmesi durumunda bir açıklama hazırladık' şeklinde."

Gözlerindeki eğlence biraz azalıyor ve koltuğunda kayıyor. "Bende öyle bir şey yok."

"Sizin yaşınızda olup hiç evlenmemiş erkeklerin genellikle hobileri vardır. Tekrar söylüyorum, sadece soruyorum."

"Sen mi, yoksa neden hiç evlenmediğimi mi soruyorsun? Bunu sorabilirsiniz."

Dilimi tutuyorum. İğneleyici bir şey söylemek istiyorum. Müşterisine karşı bir halkla ilişkiler çalışanı olarak değil, neredeyse onunla evlenen bir kadın olarak. Ama yapamam. Bunu ciddiye almasını istiyorsam yapamam.

"Özellikle neden evlenmediğini bilmeme gerek yok. Sadece bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Geçmişin bunu senin için zorlaştırmasını istemiyorum. Bu konuları benim yerime Bea ile konuşmayı tercih edersen, bunu yapabiliriz. Sadece önceden bilmemizin daha iyi olacağı bir şey varsa bizi uyarman önemli. Kaos'a katıldığımında bir yığın Gizlilik Sözleşmesi imzaladım. Sırlarınız benimle güvende."

"Saklayacak bir şeyim yok. Sahip olduğum sırra en yakın şey sensin ve nişanlandığımızı bilenlerin listesi göz önüne alındığında, bunun ortaya çıkması konusunda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum."

"Not edildi." Listemde bir şeyler karalıyorum ve bir sonraki sayfaya geçiyorum. Yine de bu cevaptan tatmin olmuş görünmüyor, bu yüzden beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. "Başka bir şey var mı?"

"Bu bir soruna yol açacak mı? Geçmişimiz mi?"

"Bu çok eski bir tarih. Biz çocuktuk."

"Yani eğer ortaya çıkarsa."

Oh. *Doğru*.

"Neden anlamıyorum."

"Çünkü yüksek profilli bir erkek arkadaşın var. Benim yerime burada olması gereken biri. Şimdi sen buradasın ve o yok ve her gün birlikte çalışmak zorunda kalacağız."

"Dediğin gibi, dünyaya yayılmasını beklemiyorum ama yayılırsa da idare edilebilir olduğunu düşünüyorum. Uzun zaman önceydi."

"O biliyor mu?" "Kim

biliyor?"

"A.J. bizi biliyor mu? Geçmişimiz hakkında?"

"Ayrıntıları değil. Ama bir tane olduğunu bilecek kadar."

"Huh." Kendini beğenmiş bir bakış yüzünü ısıtıyor ve hoşuma gitmiyor. "Ne?"

"Sadece ona söylememen ilginç. Kıskanacağından mı korktun?" Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Hiç de değil."

"Anlıyorum," diyor, bu sefer daha inançlı bir şekilde ve yine hoşuma gitmiyor. Yine de onunla bir şey yapmak için yem olmak üzere değilim. Bugün için hararetili bir tartışma yeterliydi.

"Liste genişledikçe size e-posta göndereceğim. Yine de iyi bir başlangıç yaptığımızı düşünüyorum. Herhangi bir sorunuz var mı?"

"Birkaç tane ama bekleyebilirler." Sesindeki ton ve gülümseme şekli, söz konusu olduğunda başa çıkmam gereken çok şey olacağını anlamamı sağlıyor.

Belki de dikkatli olmazsam üstesinden gelebileceğimden daha fazla. Ama bunun zorluğuyla ilgili bir şey beni bu iş için heyecanlandırıyor.

OceanofPDF.com

Quentin

"Bunun için bana neden ihtiyacın olduğunu GERÇEKTEN ANLAMİYORUM."

Madison bana bir

Yolcu koltuğuna kayarken yan yan baktı. Kiralık arabasını iade etti ve bir arabaya ihtiyacı olduğu günlerde kardeşine ait olduğunu tahmin ettiğim bir arabayla geliyordu, ben de bizi götürmeyi teklif ettim. Gerçi Easton'ın evi olduğunu ve bugün ölmek istemediğimi düşünerek garaj yolunun uzak tarafına park ettim.

"Yaşadığım yer ve ev de imajın bir parçası, değil mi? Bu yüzden sizin fikrinizi alsam iyi olur diye düşündüm."

"Yani şu ünlülerin ev programlarından birine çıkmıyorsan bence sorun yok."

"Peki. Sadece birinin fikrine ihtiyacım var. Beni tanıyan birinin."

"İşte bu yüzden bir kız arkadaşına ihtiyacın var."

"Evet, şey... Bu arada, sen varsın." Ona sırtıyorum. "Ayrıca sen de kendine kalacak bir yer aramıyor musun? O kulübenin o kadar da rahat olduğunu düşünemiyorum."

"Aslında hoşuma gitti. Uzun vadede ne olur bilemiyorum. Aramaya başlamam gerekebilir ama ev için değil. Olsa olsa bir daire ama kira sözleşmesi imzalayıp sonra da çıkmak için para ödemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Erken ayrılmayı mı planlıyorsun?" Daha yeni başlamışken ortadan kaybolacağı düşüncesiyle içimin biraz burkulduğunu hissediyorum.

"Hayır, ama zorlu bir mücadelemiz var. Eğer yeterince hızlı gelmediğinizi düşünürlerse, tahminimce hiç beklenmedik bir şekilde kovulurum."

"Bunu sana söylediler mi?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır, tabii ki söylemediler."

"Şey... onları işlerin yolunda gittiğine ikna etmemiz gerekecek."

"Bence bu biraz da kamuoyunun algısına bağlı. Şimdiye kadar pek bir şey değişmedi."

"Daha yeni başladık."

"Hızımızı arttırmamız gerekiyor. Bu yüzden bugün gelmeyi kabul ettim. Ev ararken çekilmiş birkaç samimi fotoğrafınızı sosyal medyadaki hikayelerinize ekleyebileceğinizi düşündüm. İnsanlar burada bir yuva kurmaya çalıştığınızı bilsin."

"Pekâlâ. Başka ne var?"

"Muhtemelen biraz daha sosyal içerik hazırlarız. En sevdiğimiz yerel yiyecekleri alıp fotoğraf çekebiliriz diye düşünüyorum. Belki yerel bir parkta piknik yaparız. Evinizden bazı manzaralar - şehrin güzel bir manzarasına sahipsiniz."

"Yaşadığım yerin reklamını yapın ki insanlar gelip beni en nefret ettikleri takımdan bir hain olduğum için öldürebilsinler."

"Yani... şehirde bu şekilde yaşarsan zaten çok çabuk anlarlar. Gelip gittiğini yeterince göreceklerdir. Eğer gizli bir sığınak olmasını istiyorsan, şehir dışında bir yer seçmeliydin."

"Biz de bugün buna bakacağız."

"Şimdiden geri mi çekiliyorsun?" Göz ucuyla sırtıttığını görüyorum.

"Hayır. Sadece ihtiyacım olursa geri çekilebileceğimden emin olmaya çalışıyorum."

"Sanırım bu akıllıca. Hepsini uzak tutmak için tepede eski bir perili köşk mü?"

"Komik. Amcamın kullandığı emlakçı. Evi güzel, umarım benim için de iyi olur. Ona henüz çok fazla yön vermedim. Aklında benim için bazı fikirler olduğunu ve bana etrafı gezdireceğini söyledi. Onunla emlak ofisinde buluşacağız."

"Pekala. Bea sana ayarlayacak birini buldu. Yarın akşam vaktin var mı?"

"Yarın, şimdiden mi?" "Ne kadar hızlı, o kadar iyi."

"Bu sadece bir tanışma randevusu mu, yoksa onun hakkında her şeyi öğrenebilir miyim?"

"Birkaç yerel hayır kurumunu yönetiyor, şehirdeki birkaç kurulda yer alıyor. Senin yaşlarında. Güzel biri - normalde tercih ettiğinden biraz daha yaşlı olması dışında senin tipine uyuyor gibi görünüyor. Bence oldukça iyi bir eşleşme."

"Bunun sadece bir tuzak olduğunu biliyor, değil mi?" "Halkla ilişkiler ekibiniz olduğumuzu biliyor, evet." "Ben bunu sormadım."

"Biraz yalan söylemiş olabilirim. Onu sosyal medyada bulduk ve senin profilindeki bazı içerikleri beğenmiş olabilirim."

"Ne?" Emlak ofisinin otoparkına girmek için döndüğümde ona bir bakış atma riskini göze alıyorum.

"Karıştıgımızı biliyor elbette ama kimse kendini piyon gibi hissetmek istemez. Ona güzel olduğunu düşündüğünüzü ve onu daha yakından tanımak istediğinizi söyledim."

Arabayı park ediyorum ve sonunda Madison'a bakmak için dönüyorum. "Bir bakayım."

"Şimdi bana güvenmiyor musun?"

"Sadece onun hangi içeriğini beğendiğinizi bilmek istiyorum."

İçeriğim için kullandığı telefonunu bana uzatıyor ve profil resmine gitmeme yardımcı oluyor.

"Yani ben onun kız arkadaşlarıyla şarap içmesini ve havuz kenarında bikinili olmasını mı seviyorum?"

"Şarap içerken çekilmiş fotoğrafı kitap kulübünde, havuz başındaki bikinili fotoğrafı ise tatilde çekilmiş ama fotoğrafın alt yazısında, yerel bir barınak için topladıkları paradan ve ikinci bir şans verdikleri hayvan sayısından bahsediyor."

" yüzden hoşuma gittiğini düşünmeyecek."

"Hayır, ama gizli derinliklerinle onu şaşırtacaksın.

Ayrıca... sanki bikinili fotoğrafı beğenmeyecekmişsin gibi?" "O... iyi. Sanırım. Pek bana göre değil."

"Senin yaşında olduğu için mi?"

"Hayır." Madison'a herkesi onunla kıyasladığımı ve hiç kimsenin, ama *hiç kimsenin* ona yaklaşmadığını nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Mhmm." Başını bana doğru salladı, emniyet kemerini çözdü ve çantasını topladı. "Bu senin tipin gibi görünüyor. Genç ve... kadınları aşağılamak istemem. Tek bildiğim çok zeki oldukları."

"Ciddi biriyle çıkmıyorum, bu yüzden tipim olup olmadıkları ya da zeki olup gerçekten önemli değil."

"Bu yalnızlık değil mi?" "Bazen."

Kafamı kaldırdığımda emlakçının çoktan dışarıda durduğunu ve sabırla kamyonetime baktığını görüyorum, bu yüzden daha fazla detay verme şansım olmuyor. Telefonu Madison'a geri veriyorum ve kamyonetten iniyorum.

"Quentin?" Emlakçı sırtarak elini uzatıyor. "Benim."

"Sizinle tanıştığım için çok heyecanlıyım. Amcanızdan çok güzel şeyler duydum ve beğeneceğinizi düşündüğüm bazı harika mülkler var."

"Dört gözle bekliyorum."

Madison kamyonun etrafından dolaştı ve yanımda duruyor. Emlakçı onun varlığı karşısında açıkça şaşırıyor ama hemen toparlanıp elini uzatıyor.

"Karısı siz misiniz? Amcası sizden bahsetmediği için özür dilerim! Kendimi çok kaba hissediyorum."

"Oh hayır. Karısı değil, sadece-"

"Arkadaş." Gerçekte kim olduğunu söyleyemeden sözünü kestim. Halkla ilişkiler uzmanımı ev bakmaya getirmenin garipliğini yaşamak istemiyorum. "Doğru evi ve yüzüğü bulabilirsem belki bir gün karım olur." Emlakçıya sırtıyorum ama Madison'ın şaşkın bakışlarının kafamın yan tarafını deldiğini hissedebiliyorum.

"Oh, ne kadar tatlı. Benimle gelmek istersen arabam bu tarafta. Yoksa takip etmeyi mi tercih edersiniz?"

Madison bu kez benim yerime, "Sizi takip edebiliriz," diye cevap veriyor.

"Tamam, mükemmel. Yolda arabada istersen işte ilk birkaç liste." Onları Madison'a uzatıyor ve ikimiz de kamyon binmeden önce başımızı sallıyoruz.

Madison

QUENTIN'S TASTES yıllar içinde dramatik bir şekilde değişti, ya da ben hiç ilk etapta onları çok iyi tanıyordum. Ya da emlakçıya iletilmedi çünkü bizi götürdüğü ilk yer, 90'ların sonunda inşa edilmiş gibi görünen cafcacflı altın kaplama bir ev kabusu.

"şimdi... Çok fazla çalışmaya ihtiyacı var. Çok fazla güncelleme gerekiyor, bu yüzden iç mekana değil mekana odaklanmaya çalışın. Bunu kendi zevkinize göre değiştirmek isteyeceğinizi biliyorum, ancak mülk büyük, çok özel ve iyi bir okul bölgesinde." Bu son bilgiyle bana gülümsüyor ve ben de içten içe biraz ürperiyorum. Eğer emlakçıya çıkıyormuşuz gibi davranmak istiyorsa Quentin'le herkesin önünde ters düşecek değilim. Ama onunla birlikte ev alışverişi yapma, bu alanda bulunma ve bir şey seçmesine yardımcı olma fikri, sosyal medya hesaplarını karıştırmaktan ya da onun için sahte kız arkadaşlar seçmekten çok daha samimi geliyor.

Quentin evin koridorunda kaybolurken, temsilci ön koridorda telefonuyla ilgileniyor ve bize zaman tanıyor. Süpürgeliklerle duvarların, mavi kabarık halının ve banyodaki fayansın yılların yıpratıcılığına dikkat ederek peşinden gidiyorum. Onu bulduğumda, ana yatak odasında, arka güverteye açılan kapının penceresinden dışarı bakıyordu.

"Bu güvenli görünmüyor," diye not ediyorum.

"Kilidi var." İşaret ediyor ama dayanıksız görünüyor ve sürgüsü yok. "Ayrıca endişelenmiyorum."

"Endişeli değilsin. Ama sanırım ev için endişeleniyorsun çünkü gelecekte bir eş ve çocuklar için planların var, değil mi? Sen yoldayken, o evde yalnızken ve gecenin bir yarısı kapının dışında bir ses duyduğunda, endişelenmemenin bir önemi kalmayacak."

Quentin beni onaylarcasına başını eğiyor. "İşte bu yüzden seni yanımda getirdim."

"Bu gerçekten senin tarzın mı? Bu çok... doksanlar. O dönemdeki bazı müzik ve filmler ne kadar iyi olursa olsun, bunların hiçbiri iyi bir mimariye dönüşmemiş gibi görünüyor."

"Genelde öyle midir?" diye sorarken dudakları hafifçe bükülüyor.

"Öyle olduğunu iddia ediyorum. En azından bazı zamanlar. Her zaman benim zevkim olmasa bile."

"Zevkiniz nedir?"

Omuz silkiyorum. Zevkimin ne olduğunu biliyor. Ya da biliyordu. Ama bunu konuşmayalı uzun zaman oldu. Hatırlamadığı için üzülmemeliyim. Belki de yıllar içinde değiştiğini düşünüyordur. İkimiz de değiştik.

"Bu değil. Düzen çok büyük ve garip. Dekoratif bir şeyler dışında bir amacı olmayan bir sürü oda ve alan var ve ancak bu kadar çok piyano ve büyük boy vazo olabilir. Ayrıca banyolar çok küçük ve fayanslar çok kötü."

"Fayans değiştirilebilir."

"Buranın içini boşaltmanız gerekecek. Her odadaki halıyı yırtıp atmanız ve her duvarı yeniden boyamanız gerekir. Neden o noktada beğendiğiniz bir kat planıyla yeni bir şey inşa etmiyorsunuz?"

"İyi okullar mı?" diye soruyor omuz silkerek.

"İyi bir okul bölgesinde mülk bulabileceğinize eminim. Sadece biraz zaman alabilir." Bariz imayı görmezden geliyorum. Onun başka birinden çocuk sahibi olması fikri, düşünmek için zaman harcamak istediğim bir şey değil.

"Ne düşünüyoruz?" Emlakçı düşüncelerimi duyuyormuş gibi soruyor.

"değil." Quentin omuz silkiyor ve sonra bana bakıyor.

"Çok fazla çalışma gerektiriyor gibi görünüyor. Sanki aylarca süren müteahhitlik ve karar verme süreci olacaktı gibi."

"Pekâlâ. Bir sonrakine geçelim o zaman? Sıradaki çok daha yeni bir mülk. Daha anahtar teslim. Önceki sahibi inşaata başladıktan sonra yeni bir işe transfer olduğu için içinde hiç kimse yaşamamış."

"Kulağa hoş geliyor." Quentin başını sallıyor ve biz de onu evden çıkıp bir sonraki mülke takip ediyoruz.

Sıradaki ev çok güzel. Her şey özenle seçilmiş ve evdeki çalışmalar detaylara dikkat edilerek yapılmış gibi görünüyor. Kocaman ve açık, pencerelerden içeri dolan ışıkla dolu ve alan kullanımı en azından bir önceki yerden daha iyi.

". Al bakalım. Bunun var?"

"Bunda bir sorun yok. İyi olur. Sen ve çocuklar için bolca yer var. Bu arada bir ofis ve ekstra bir medya odası. Burayı bir oyun odasına dönüştürebiliriz," diyorum ekstra yatak odalarından birine dönerken."

"Ama?"

"Ama hiçbir şey." Omuz silkiyorum. Yine de benim seçimim olmazdı ve onun seçimi olmasına şaşırdım.

"Hayır, bana karşı dürüst olmalısın. Benim göremediğim sorunun ne olduğunu bana söylemen gerekiyor."

"Birincisi, kadın ve erkek dolapları yok." Sebepler bulmaya çalışıyorum ama bunlar temelsiz de değil.

"Bu bir gereklilik mi? Karımla aynı dolabı paylaşamaz mıydım?"

"Yani yapabilirsin. Ama neden yapasın ki? Paranız var; ona özel bir şey verebilirsiniz. Tüm ayakkabıları ve çantaları için raflar. Sadece kuru temizlemeden geçen kıyafetlerini asabileceği bir alan. Bolca çekmece alanı. Belki odada küçük bir kanepesi ya da sedir bile olabilir. Sizin de kendinize ait bir koltuğunuz olabilir. Tüm antrenman kıyafetlerini, takım elbiselerini, tüm spor ayakkabılarını asabilirsin ve sabah yataktan kalktığında maç günü giyeceğin kıyafetlerin hazır ve nazır olacağı bir yerin olabilir." Gözleri daha da büyürken bir resim çizmeye çalışıyorum.

"Bu özel bir durum."

"Tekrar söylüyorum... burası sizin eviniz. Sadece bazı önerilerde bulunuyorum." Omuz silme sırası bende. "Ve banyoyu da. Şu duş mu?" Küçük, kapalı alanın genel yönüne el sallıyorum. "Hayır. Kocaman bir tane alabilirsin."

İçinde güzel bir bank olsun. Küveti içine koyabileceğiniz kadar büyük bir tane bile alabilirsiniz. Bol ışık alan güzel bir penceresi olduğundan emin olun."

"Duşta ışık önemli midir?"

"Yani karınızın burada zaman geçirmesi gerekecek. Bakım işlerinin çoğu duşta yapılıyor." Ona bir gülümseme gösteriyorum, o da karşılık veriyor. "Ayrıca, düşün iki kişi için yeterince büyük olmasını istemez misin?" O yaz ikimizle ilgili bir anım aklıma geliyor ve yüzümde görmemesi için ona arkamı dönüyorum.

"İyi noktalara değindiniz."

"Beni bu yüzden getirdin, anlaşılan." "Başka bir şey var mı?"

"Henüz mutfığa bile bakmadık ama fazladan bir buzdolabı ile bol miktarda kiler alanınız olduğundan emin olun. Parti verdiğinizde yemek için yerinizin olmaması kadar can sıkıcı bir şey olamaz. Oyun kurucu olmanız, onlara ev sahipliği yapmanız gerektiği anlamına geliyor."

"Pittsburgh'da yapmadım."

"Çünkü sen bekâr bir adamdın. Bunu değiştireceksin, değil mi?" "Eğer yardım edebilirim."

"O zaman demek istediğim hala geçerli." Omuz silkiyorum ama biriyle birlikte olmak istediğini itiraf edince midem bulanıyor.

"Pekâlâ. Büyük bir kiler o zaman."

Evin geri kalanında yürüyoruz ve biri özel bir gölün üzerinde olan iki eve daha gitmeden önce bahçeyi görüyoruz ve onun gözlerinin East'in kendi eğlence alanına sahip olduğunda yaptığı gibi aydınlanmasını izliyorum.

"Bu senin için önemli mi?" Gölün kenarında dururken gölü işaret ediyorum. o.

"Evet. Yani. Bunu düşünmemiştim bile. Hep şehirde yaşadım. ama dolaşacak bir yer olması güzel görünüyor."

"East onu çok seviyor. Çoğu sabah arazide yürüyüşe ya da koşuya çıkıyor. Birkaç kez ben de onunla gittim. Güzel bir şey. Eğer istediğin bir şey varsa, bunu ona söylemelisin. Böylece sana istediğin her şeye uyan bir şey bulmaya çalışabilir."

"Bunun zor olabileceğini hissediyorum."

"Normalden biraz daha uzun sürebilir ama seveceğin bir şey bulmana yardım etmeye hevesli görünüyor. Ve henüz Bayan Undergrove yok, bu yüzden şimdi almak için acele etmeyin. Ayrıca, şu anda çatı katını seviyorsun, değil mi?"

"Doğru." Başını sallıyor, gözleri beni dikkatle inceliyor.

"Tamam o zaman. Anlaştık. Emlakçı için listeni hazırladın." Sırıttıyorum, konuşmayı hafif tutmaya ve kafamın Quentin'in koridorda yürümesini ve biriyle ev almasını izlemekle ilgili bir sarmala girmesini önlemeye çalışıyorum.

"Bugünkü yardımınız için teşekkürler. Minnettarım. Siz olmasaydınız aklıma gelmeyecek pek çok şey hakkında iyi noktalara değindiniz."

"Ben de bunun için buradayım."

Bu adamla bir randevu ayarlamalıyım. Sahte bile olsa. Benim için yasak bölge olduğu gerçeğiyle yüzleşmeme yardımcı olacak bir şey. Birlikte bir ev alsak nasıl olurdu diye düşünmemi engelleyecek herhangi bir şey. Nerede yaşayabileceğimizi ve çocuk yetiştirebileceğimizi. Çünkü bu, mecazi anlamda bile olsa, dolaşmayı göze alamayacağım son derece tehlikeli bir hayal yolu.

OceanofPDF.com

Madison

TELEFONUMA BAKIYORUM, bir tür mesajın gelmesini ve

Bu gece işlerin nasıl gittiğini bilmek istiyorum. Quentin'in Bea'nın ayarladığı yerel kadınla randevusu vardı. Yemeğe gittiler ve saat dokuz oldu ama ben hala tek kelime duymadım. Akşam yemeğinin birinin evinde içki içmeye dönüşüp dönüşmediğini merak etmeye başladım ve bu konuda yaşadığım küçük endişe dalgası benim için iyiye işaret değil.

Birden telefon çalıyor ve ekranda Quentin'in adı beliriyor. Bir an için ona bakıyorum. Bir mesaj bekliyordum, arama değil, ama yine de cevap verdim.

"Alo?"

"Garaj yoluna park edersem kardeşin beni öldürür mü?" "Ne?"

"Buraya park edersem Easton çıldırır mı?"

"Dışarıda nerede? Burada mı?" Pencereye doğru yürüyüp dışarı bakıyorum ve Quentin'in kamyonetinden inip araba yolundan kulübeye doğru ilerleyişini izliyorum.

"Evet, buradayım."

"Burada ne işin var? Randevuda olman gerekiyordu." "Erken bitti."

"Erken mi? Geç oldu."

"Geç kaldı. Erken bitti. Ben iki kişilik tatlı istedim, o . O yüzden şimdi buradayım." Yürümeye devam ederken kendi kendine gülümsediğini görüyorum.

"Bunun benimle ne ilgisi var anlamıyorum?"

"Birinin tatlıyı benimle paylaşması gerekiyor."

Bir süre sonra kapım alındı ve onu içeri aldım, ona şüpheyle bakıyordum.

"Bana yalan söyledin." Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve yüzünde fırtınalı bir ifade . "Sana nasıl yalan söyledim?"

"Sahte bir randevu ayarladığımızı kesinlikle bilmiyordu. Bunun gerçek bir randevu olduğunu sanıyordu."

"Yani, bunun görücü usulü bir randevu olması gerekiyordu. Sana ondan hoşlandığını ve ilgilendiğini söyledim."

"sahte olarak çıkarken, gerçek olarak çıkarken değil."

"Aman Tanrım. Lütfen bana bunu ona söylemediğini söyle."

"Bana buraya alışma sürecinin nasıl gittiğini sordu, ben de uyum sağlamak için çok çalıştığımı anlattım. Ekip ve halkla ilişkiler sorumlum yardımcı oluyor ve bunu nasıl bilebileceğine dair küçük bir şaka yaptım. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Ben de "Böyle bir tuzağa düşürüldük" dedim. İncinmiş gibi baktı ve onunla ilgilenip ilgilenmediğini sordu. Panikledim ve şehirde yeni biriyle tanıştığım için çok heyecanlı olduğumu söyledim."

"Şehirde yeni biriyle tanıştığın için heyecanlı mısın?" antayı ondan alıp masanın üzerine koyuyorum ve kabı ıkıyorum.

"Bilmiyorum. Halkla ilişkiler ajansınız tarafından tuzağa düşürölmek için bir örtmece bulmaya çalışıyordum."

"O ünlü biri değil, Quentin. O sadece birçok bağlantısı olan bir yerel. Halkla ilişkiler ajansı yok. Ona bir insan gibi davranman gerekiyordu."

"Götürdüm. Onu güzel bir yere götürdüm. Sandalyesini ektim. Şarap sipariş ettim. Söylediğın her şeyi yaptım."

"Ama görünüşe göre, kadınlarla nasıl konuşulacağını bilmiyorsun. Bekâr olmana şaşmamalı." Masaya iki atal koydum.

"Kadınlarla nasıl konuşulacağını biliyorum. Sadece garip profesyonel durumlarla nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

"Görünüşe göre durum arkadaşlığı statüsüne bile ulaşamamışsınız." Kendi kendime gülüyorum.

"Hayır, yine de tatlı için evine gitmemi istedi ve ben reddettiğimde, o zaman yalnız kaldım. Bu yüzden benimle yiyorsun."

"Onun evine gitmeye hazır değil misin?" Yapmamam gerektiğini bildiğim halde soruyorum.

"Hayır."

"Yine de güzel bir kız."

"Öyle. İlgimi çekmek için güzel olmaktan çok daha fazlası gerekiyor."

"Şaşırtıcı."

"Neden? Kolay bir sikiş olmamı mı bekliyordun?"

"Standartlarınızın bu kadar yüksek olmasını beklemiyordum." "Ouch."

"Sadece söylüyorum..."

"Beni kolayca baştan çıkarmış olman beni kolay biri yapmaz." Bana ve bu karnımda bir şeylerin dönmesine neden oluyor.

"Seni baştan çıkarmadım!"

"Oh, yaptın. Ne yaptığınızı biliyordunuz." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yatarken o dar kıyafetleri giymek ve sütyenini benim önümde çıkarmak."

"Bu tür şeylerin işe yaramadığını söylemiştin."

"Hayır, sana o şeyin Xander gibi adamlarda işe yaramadığını ama benim gibi bir adamda kesinlikle işe yarayacağını söyledim. Ve sonra bu bilgiyi kendi yararına kullandın."

"Ah lütfen. Bavulumda sadece bunlar vardı. Aynı odayı paylaşacağımızı düşünmüyordum."

"İnanması zor. Özellikle de sen 'Olamaz, Xander yatakta neyi sevecek? Keşke bana öğretecek biri olsaydı.' Sıkıntılıymış gibi bir elini alnına bastırıyor ve sonra hınzırca sırıtıyor.

"Dürüst cevaplar arıyordum. Böyle bir şey için kardeşime gidemezdim."

"Evet. Sanırım burnunun dibinde iki arkadaşını da baştan çıkarmaya çalıştığını itiraf etmek onun için biraz fazla olurdu."

"Aman Tanrım. . Xander'ı istedim. Seninle olan şeyler... kontrolden çıktı."

"Öyle de denebilir." Pastadan bir ısırık daha almadan önce sırıtıyor -şok edici derecede güzel bir ısırık- ve pastayı asıl alıcısı yerine ben aldığım için biraz suçlu hissediyorum.

Dramatik bir şekilde nefes nefese kaldım ve çatalımı ona doğrulttum. "Beni baştan çıkardın. Tüm o kaslar, dövmeler ve tok sesler falan."

"Çakıllı ses şeyleri mi?" Bana eğlenerek bakıyor.

"Sen 'kendine dokunuyor musun?' dediğinde ben film izliyordum."

"Sen filmi izliyordun. Ben de seni izliyordum. Çok seksiydin ve bekaretini kaybetmek için yardım dileniyordun. En azından bu konuda iyi bir deneyim yaşayabileceğini düşündüm."

"Ve egon!" Başımı sallıyorum.

"O gece güvertede herhangi bir şikayet hatırlamıyorum."

O olayı hatırladığımda yüzüm kızarıyor. Beni o kadar sert ve yüksek sesle boşaltmıştı ki neredeyse bir dağ aslanı tarafından öldürülüyorduk, ama o zaman umursayacağımı sanmıyorum.

"Dediğim gibi işler kontrolden çıktı." Ayağa kalkıp boş kabı ve çatalı alıyorum, kabı poşete geri koyup çöpe atıyorum ve kaşıkları bulaşık makinesine yerleştiriyorum. Arkamı döndüğümde o da oradaydı ve kırımın tezgâha çarptığını hissedene kadar geriye doğru bir adım attım.

Bir kağıt havlu almak için yanıma eğiliyor ve ellerini siliyor ama gözleri vücudumda geziniyor. Hiç kimseyi Quentin'i istediğim gibi istememiştim. Onun tek bir bakışıyla tüm vücudum dikkat kesiliyor - yıllar süren ayrılık ve kalp kırıklığıyla geçen düzinelerce gecenin o bana öyle baktığında hiçbir önemi yokmuş gibi geliyor.

"Hâlâ düşünüyor musun? O yazı?" diye soruyor. "Bazen."

Omuz silkiyorum, bağlayıcı olmamaya çalışıyorum.

Elleri iki yanımdaki tezgâhın üzerine kayıyor ve eğiliyor. Gözlerimi kapatıyorum çünkü ona bakamıyorum. Seksi olmayan şeyler düşünmeye çalışıyorum. Omurgamı bulmaya ve ondan nefret etmemin tüm nedenlerini hatırlamaya çalışıyorum. Ama şu anda sadece onunla eve gitmediği için mutluyum. Benimle tatlı yediği için mutluyum. Bana gülümsediği için. Beni düşündüğü için.

"Ve hala benim sesimi mi duyuyorsun?" "Evet." Ben durduramadan kelime ağzımdan çıktı.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

"Yani... o zamanlar öyleydi. Şimdi değil." Boğazımı temizleyip biraz daha uzun durmaya çalışıyorum, sıcaklık yanaklarımı yakıp boynumdan aşağı iniyor, ta ki göğsüme yayılan kızarıklığı görene kadar.

"Kesinlikle şimdi değil." Sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum ve başıımı kaldırdığımda gözleri yıllardır kimsede görmediğim türden bir yoğunlukla yanıyor. Beni etkisi altına alacak türden. Burada kontrolü yeniden ele almalıyım yoksa bu iş çığıırından çıkacak.

"Listeyle birlikte başka neler üzerinde çalışabileceğimizi konuşmalıyız. Bu hafta başka neler yapabilirsin. Sana farklı bir tarih ayarlamaya çalışalım."

Gözleri bir an benimkileri arıyor ama bir şey söylemiyor. "Liste önemli," diye yineliyorum.

"Listeni beğendim, Madness." Bana o yaz kullandığı lakabı taktığını duymak bana olmaması gereken bir şey yapıyor. "Benden istediğın her şeyi yapacağım." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, dudakları kulağıma kadar yaklaşıyor ve vücudu benimkinin üzerinde hayalet gibi geziniyor. "Ama bilmelisin ki benim art niyetlerim var. İstedığım tek bir şey var."

"A.J.'i istiyorum." Sesim tiz ve titrek çıkıyor. Bu hayatımda söylediğim en büyük yalan ve ardından gelen kendinden emin gülümsemeye bakılırsa o da bunu biliyor.

"Evet, sen de Xander'ı istediğini sanıyordun ve bunun nasıl sonuçlandığını ikimiz de biliyoruz."

Quentin

"TAMAM." Madison bir kasırğa gibi ön kapımdan içeri daldı. Yemek masasına doğru ilerlerken kolları çeşitli mağazalardan aldığı çantalarla dolu, bir kamera çantası ve omzuna cüzdanı var. "Bugün halletmemiz gereken çok şey var. Çekilecek bir sürü samimi fotoğraf var ve ben de bu sabah sahneyi hazırlamamıza yardımcı olacak bir sürü şey topladım."

"Size de günaydın." "Neredeyse öğleden sonra oldu."

"İyi günler o zaman?" Çantaları masaya boşaltırken göz kırpiyorum. "Sana söylediğim gibi kıyafet seçtin mi? Sanırım bu gece birkaç saat sürer. Eğer yemek yemediyseniz öğle yemeği de getirebiliriz."

"Yemek yedin mi?"

"Beşte . O zamandan beri içmedim. Yine de bol miktarda kafein."

"Anlayabiliyorum."

Sonra dönüp bana bakıyor ve bana uyarıcı bir bakış atıyor. Görünüşe göre, bugün ona karşı gelinmeyecek. Not edildi. "Bakalım ne seçmişsin."

"Önce yemek sipariş edelim mi?" Bunu bir ifadeden ziyade bir soru olarak dile getiriyorum çünkü ona ne yapacağını söylemeye çalışırsam bıçaklanabileceğimi hissediyorum.

ama kadının muhtemelen bugün içtiği bir litre kahveden daha fazlasına ihtiyacı olduğu çok açık. Bunu düşünerek başını öne arkaya eğiyor.

"Gelirken yolda bir şeyler yemeliydim. Aptalcaydı."

"Ben de bir şey yemedim, o yüzden sorun değil. Ben açım. Ne istediğini biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Sen ne istersen o olur."

"Bu adil değil, en azından bana bir ipucu vermelisin. Yoksa bir saat boyunca tartıştıktan sonra önerdiğimiz ilk şeyle yetinen çiftlerden biri olacağız."

"Biz bir çift değiliz." Huffs.

"Burger? Pizza? Dondurma?"

Bana bir bakış fırlatıyor ama küçük bir gülümseme yayıyor. "Sanırım son zamanlarda yeterince dondurma yedim. Gerçi limonlu olanı çok güzeldi. O ve hindistan cevizi parçacıklı. Hangisini daha çok sevdiğime karar vermek zor. Ugh. Öğleden önce dondurma çeşitleri hakkında saçmalıyorsam acıkmışım demektir."

"Pekâlâ. Şimdilik dondurma yok. Yakınlarda oldukça iyi bir burgerci var. Alt katta da kanatları ve sandviçleri olan bir bira fabrikası var. Bira da oldukça iyidir."

"Bu bitirmeden bira içmek yok." Bir uyarı bakışı daha. "Peki patron. Burger? Kanat?"

Gözlerini deviriyor ve "patron" yorumuna başını sallıyor. "Sen seç. İkisini de yerim."

"Tamamdır." Başımı salladım ve yemek menülerini bulmak için çekmeceyi karıştırmaya başladım.

ÖĞLE YEMEĞİ ONU NEREDEYSE YAVAŞLATIYOR; yemeğin çoğunu telefonunda benim için hazırladığı takvimi karıştırarak ve Bea ile üzerinde çalıştıkları bir proje hakkında mesajlaşarak geçiriyor.

bittiğinde ayağa kalkmış, çöpü ve masayı temizliyordu. "İşte..." Bir yığın eşofman ve tişörtü bana doğru itiyor. "Bir tanesi sponsorluklar bu kıyafetler için. Evinizin etrafında onlarla çekilmiş fotoğraflarınızı istiyorlar. Halkla ilişkiler çalışanlarının onaylayabilmesi için bu hafta onları hazırlamam gerekiyor, sonra da birkaç hafta içinde yayınlayabiliriz."

Bir tişörtü elime alıyorum ve ne kadar küçük göründüğünü görünce şüpheyile bakıyorum. "Bunlar küçük görünüyor."

"Orada deneyebileceğiniz birkaç beden var. Ayrıca... bunların tam oturması gerekiyor. Onları satacak olan sizin vücudunuz."

"Bedenim, ha?"

"Sosyal medya paylaşımlarınıza bakılırsa nasıl susuzluk tuzağı yapılacağını bilmiyor değilsiniz. Eminim şirket için cazibenin bir parçası da buydu. Tüm o kasların ve dövmelemin boşa gitmesine izin vermemek. Git üstünü değiştir." Beni kovmadan önce gözleri göğsümde ve kollarımda geziniyor, ben de aceleyle üstümü değiştirmeye gidiyorum.

Bazı günler, bugün olduğu gibi, onunla yatmanın onun gözüne tekrar girmenin sırrı olup olmadığını merak ediyorum. Benimle ilgili en sevdiği şeylerden biriydi ve bunun şansına zarar vereceğini düşünemiyorum. Özellikle de erkek arkadaşı sürekli şehir dışındaysa. Biraz yalnızlık çekiyor olmalı. Eski bir nişanlının nasıl tedavi edeceğini bildiği türden.

Oturma odasına geri döndüğümde, o tamamen iş başında. Köşede deri koltuğum ve yan sehpa ile küçük bir sahne hazırlıyor. Büyük depo pencerelerinin önünde sahneliyor, iş telefonuyla çerçeveleyerek çalışmasını test ediyor. Bir mesaj sesi duyuyorum ve mesajı açtığı anda kaşları havaya kalkıyor.

"Beni orada mı istiyorsun?" Ona doğru yürürken soruyorum, omzunun üzerinden üstsüz bir kadın resmi görüyorum. Sesimi duyunca irkildi.

"Tanrım! Beni korkuttun." Bana ters ters baktı.

"Neyin peşindesin?" Ona şakacı bir sırıtış attım.

"Aptalca DM'lerini açıyorsun. Gelen kutun şu anda nefret postaları ve memelerle dolu bir mayın tarlası." Mesajdaki silme düğmesini kaydırıyor. Güldüğümde daha da az eğleniyor.

"Özür dilerim. Sanırım bu oldukça doğru bir tanımlama. Yine de bunu silmen gerekiyor muydu? Onunla sohbet etmek isteyebilirdim."

"Sana istenmeyen çıplak fotoğraflarını gönderen kadınlarla sohbet etmiyorsun." Gömleğimi düzeltiyor, kolunun kenarıyla oynuyor ve sonra ellerini bir terzi gibi gömleğimin sırtında gezdiriyor. Bana tekrar dokunmasının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Eğer isterse bunu bütün gün yapabiliriz.

"İstenmeden olduğunu kim söyledi?" Sadece onu kızdırıp görmek istiyorum.

"Öyle olsa iyi olur. Eğer çıplak fotoğraf istiyorsan, bambaşka bir konuşma yapmak üzereyiz."

"Şaka yapıyorum, tabii ki."

Gözleri kısıldı. "Olsan iyi edersin. Senin için seçtiğim ilk kadını reddetmen her şeyin bittiği anlamına gelmiyor bu arada. Sana birini bulacağız."

"Bir çöpçatana ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Kendi kendim bulabilirim."

"Gerçekten yapamazsın. DM'lerindeki kadınları ve birlikte fotoğraf çektirdiklerini gördüm. Eğer bunu özel olarak yapmak istiyorsan, tamam. Tedbirli ol. Ama halka açık bir ilişki yaşayacaksan, ki bunu tavsiye ederim, seninle eşleşecek biriyle olmalı. Ciddi ve azimli biriyle. Bu şehirde nüfuz sahibi biri. Bunu tahmin edemezse ve sana aşık olduğunda şok olursa daha da iyi çünkü o bir futbolcuyla çıkacak türden biri değil. Koridorda birlikte yürüdüğünüzü görebilecekleri türden biriye çok daha iyi. Şu anda imajınızla ilgili her şey dikkatle seçilmeli."

"Tüm bunlar kulağa mide bulandırıcı geliyor."

"Teşekkür ederim. Yaşamak için yaptığım şeyin seni hasta ettiğini duyduğuma sevindim." Geri çekildi ve bana donuk bir bakış attı.

"demek istemedim. Sadece demek istediğim... kişi olmak istiyorum."

"İnsanlara senin kim olduğunu göstermeye çalışıyorum. Akıllı, azimli, zeki ve komiksin. Yol kenarında arabası bozulan birinin lastiğini değiştiren, kalbini kıran adamı unutmamasına yardımcı olmak için bir kadına on iki düzine çiçek ve dondurma alan bir adamsın. İnsanları önemsiyorsunuz. Buradaki toplumun bir parçası olmak istiyorsunuz. Bu senin için sadece bir iş değil. Ailen artık burada ve buranın gerçek bir yuva olmasını istiyorsun. İnsanları gururlandırmak istiyorsunuz. Onlara yatırım yaptığınızı gösterin. Değil mi?" Beni sandalyedeki yerime oturtup telefonunu çıkarırken listeyi sıralıyor. Söylediği her şeyin beni gördüğünü hissettirdiğinden habersiz. Xander'la ilgili şakamın aslında yaptığım şey için bir özür olduğunu biliyor. Çünkü bu kız beni tanıyor. Aradan on yıl geçti ve o hâlâ ruhumun her ayrıntısını biliyor. Sonunda başını kaldırdığında, ağzımı kapatıp kendime göz kırpmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Doğru," diye kabul ediyorum. Şu anda söyleyecek başka sözüm .

"Tamam. Onlara bunu göstereyim." Çömeliyor ve telefona açı veriyor. "Ama şimdi pazılarının bu tişörtün içinde nasıl görüldüğünü görmelerini istiyorum, o yüzden rahatça esneyebilir misin?"

Ben durduramadan içimden bir kahkaha dökölüyor ve o da bana şaşkın bir bakış atıyor.

"Yok bir şey. Kusura bakma. *Rahatça* esnemeye çalışacağım."

"Güzel. Çünkü bunlardan almamız gereken yaklaşık yüz tane var."

OceanofPDF.com

M adison

Çekmek istediğim sıradan fotoğrafların çoğunu çekmeyi başarıyoruz, ancak Sonuncusu için hiçbir şey tam olarak işe yaramıyor. Kötü çocuk-sporcu görünümünü biraz daha felsefi bir şeyle evlendirmek isteyen yerel bir kahve dükkanı. Giymesi için bir kazak ya da düğmeli bir bluz aramak üzere dolabını karıştırırken, üst raftan bir yığın gömlek alıyorum. Arkalarında bir yığın kitap var ve hareket edince onları düşürüyorum, bir tanesi yere yuvarlanıyor.

Bir şeyin iyi yıpranmış bir kopyası, her ne ise. Kapağı yarıya kadar yırtılmış, daha da kötüleştirmemek için dikkatle elime alıyorum. Quentin'i hiç okuyan biri olarak görmemiştim. Okumadığından değil. Çok zekiydi ama kendine ait bir kütüphanesi olan ya da dolabında kitap saklayan biri değildi.

Kitabın düştüğü yere bakıyorum ve üç kitap daha görüyorum. İşte o zaman sırtlarını ve yazarın adını görüyorum. En sevdiğim. Kalbim göğsümde çarpıyor ve sırtına daha iyi bakmak için kitabı elimde ters çeviriyorum. *Sense & Sensibility* kalın harflerle yazılmış ve alt dudağımı ısıırıyorum. Diğer kitaplar da Austen. *Gurur ve Önyargı*, *Emma* ve *İkna* düzgünce üst üste dizilmiş. Parmaklarımı sırtlarında gezdiriyorum.

"Sana yakın hissetmemi sağladılar." Sesi beni irkiltiyor ve suçüstü yakalanmışım gibi arkama düşen kitabı tutarak bir adım geri çekiliyorum. Yanıt olarak kaşlarını kaldırıyor.

"Bana yakın mı?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum.

"O yaz. Bana onların favorilerin olduğunu söylemiştin. Birkaç ayda bir hepsini tekrar okuduğunu. Ne hakkında olduklarını bilmek istedim. Sadece bir kez sınavı geçmek için özetini okumuştum. Ben de kendime birer kopya aldım. Onları her yıl yeniden okumaya başladım, yeterince uzun bir zaman çizelgesinde bir noktada aynı kitabı aynı anda okuyor olabileceğimizi düşündüm. Belki aynı sayfayı bile. O kadar da uzakta değilmişsin gibi hissettiriyordu. Özellikle de zaman geçtikçe."

Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum. Kalbim boğazımda; konuşmamı engelliyor. Beynim şu anda bana pek fazla kelime vermiyor.

"Muhtemelen bunu sana söylememeliydim... Ama sen akıllısın. Seninle hiçbir ilgileri olmadığını söylesem bile bana inanmayacağını biliyorum. Onlardan ne kadar hoşlandığını düşünürsek." Omuz silkiyor ve elimdeki kitabı alıp rafa geri koyuyor.

"Hatırladığına inanamıyorum."

"Her şeyi hatırlıyorum," diyor usulca, yatağın üzerine serdiğim kıyafetleri alırken. "Bunun geri kalanını halletmeliyiz, böylece eve gidebilirsin."

TEKRAR AYAKTA DURDUĞUMDA omuzlarımı döndürmek ve boynumu öne arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Sosyal medya için bu fotoğrafları ve videoları çekmesine yardımcı olmak için emeklemekten ve akla gelebilecek her pozisyonda durmaktan her şey biraz ağrımaya başladı bile.

Odaya dönerken arkamdan "Sert mi?" diye soruyor.

"Birazcık. Yine de çok sayıda iyi içeriğimiz olduğunu düşünüyorum." Telefondaki bir dizi fotoğrafa göz gezdiriyorum.

"İşte..." Bana yaklaştığını, aramızdaki mesafeyi birkaç santime indirdiğini hissedebiliyorum ve içkisini bırakıyor. Bir an sonra elleri omuzlarımda ve kaslarıma nazikçe masaj yapıyor.

"Oh. Bu harika hissettiriyor." İç çekiyorum, ne yaptığımın farkına bile varmadan ona doğru eğiliyorum.

"Seni yakaladım, Madness. Benimle çalışırken sakatlanmana izin veremem."

"Ha." Başımı eğiyorum, böylece sağ omzuma daha iyi erişebiliyor.

"Şu boyun sarıcılarından ya da masaj tabancalarından birini almam gerekebilir."

"Olabilir." Saçlarımı bir tarafa doğru tarıyor ve başparmağı omurgam boyunca kayıyor. Nefesini enseme hissedebiliyorum ve onun parfümüyle sarmalanıyorum. Her zaman sürdüğü parfümün aynısı ve sanki gözlerimi kapatıp yeniden on dokuz yaşında olabilirmişim gibi geliyor. Durduramadan bir iç çekiş daha geliyor - yumuşak bir inilti gibi geliyor - ve ellerinin hareketlerinde kekeleyişini hissettiğimde alt dudağımı ısırıyorum.

Boğazını temizliyor ve sonra saçlarımı nazikçe diğer tarafa doğru tarıyor, aynı deseni orada da devam ettiriyor. Parmakları basit bir ritimle kaslarımı yoğuruyor ama bu ritim beni adeta eritiyor. Gözlerim kapanıyor ve ne kadar rahatlamış hissettiğime odaklanıyorum. Yıllar önce ona aşık olmanın nasıl bir his olduğuna dair anılarımı dalga dalga geri getirmesine izin veriyorum. Onun etrafında olmak ne kadar kolaydı. Dokunuşunun bedenimde her zaman ne kadar doğru hissettirdiğini.

"Boynunuzda çok fazla gerginlik var." "Çok stresliyim."

"Öyle mi? Gündüz işi o kadar zor mu?"

"Gündüz işi aynı zamanda bir gece işi ve her an uyanık olunan bir iş ve hatta bazen hayallerimdeki iş olduğunda, evet."

"Rüyada beni mi görüyorsun?" Sesindeki kendinden memnun tonu duyuyorum. "Panik içinde yarı uyanık rüyalar görüyorum. kovuldum."

"Seni kovmalarına izin vermezdim. Eğer denerlerse istifa ederim." "O zaman ikimizi de kovabilirler."

Gülüyoruz ve sonra bana biraz daha yaklaşıyor. Beni kendine doğru çekerken kolu göğsümün ön kısmını bir omuzdan diğerine sarıyor. Vücudunun sıcaklığının içime sızdığını hissedebiliyorum. Parmak uçları omzumun kıvrımlarında oynuyor.

"Geçen gece bir rüya gördüm." Sesi fısıltının biraz üzerindeydi. "O yaz hakkında."

"Oh?" Aslında bir kelime bile değil, daha çok bir ses.

"Sana dokunmama ilk izin verdiğin zaman. Çıkardığın sesler. Çok seksiydi. O zamana kadar bir kadının ne kadar seksi sesler çıkarabileceğini hiç bilmiyordum."

Kalbim göğsümde daha hızlı atıyor ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

"Şey, ben gariptim ve tüm bunlara yeniydin. Ama DM'leriniz bir örnek teşkil ediyorsa artık buna çok aşinasınız." Konuyu saptırmak için bir şaka yapmaya çalışıyorum çünkü o zaman hakkında konuşmayı kaldıramıyorum. Ama o gülmüyor.

"Bunu düşünmeden edemiyorum."

"Aldığınız DM sayısına bakılırsa, şaşırmadım." Konuyu değiştirmeye çalışmaya devam ediyorum.

"O yazı kastediyorum." Çabalarımı görmezden geliyor ve devam ediyor.

"Quen..." Yavaşça söyledim. "Bu... Hafıza şeridine inmek değil, bunu yapamayız."

Dudakları kulağıma yaklaşıyor. "Neden olmasın?"

"Sen bir müşterisin. Bir erkek arkadaşım var. Liste ister misin?" "Sadece basit bir soru."

"Bunun basit bir cevabı yok."

Diğer eli kalçama düşüyor ve geriye doğru yürüyor, beni de kendisiyle birlikte çekiyor ve sonra ikimizi de kanepeye çekiyor. Onun kucağına düşüyorum ve karşı koymuyorum. Karşı koymalıydım. Ama onun etrafında ne kadar çok zaman geçirirsem, aramızdaki mesafeyi korumakta o kadar zorlanıyorum.

"O zaman bana karmaşık olanı ver." Parmakları omuzlarımın üzerinden kayıyor ve tekrar kaslarımı çalıştırmaya başlıyor. Ona doğru eğiliyorum ve tüm düğümleri çözme şekli dikkatimi tamamen dağıtıyor. Odaklanmaya çalışıyorum - onun cazibesine tekrar kapılmamam için tüm nedenleri hatırlıyorum.

"Çok uzun zaman önceydi Quentin. O zamanlar ikimiz de farklı insanlardık." "Pişman mısın?"

"Hayır. Bana karşı iyidim. Dürüst olmak gerekirse çok iyidim. Benim ve çıktığım sonraki birkaç erkek için çok gerçekçi olmayan beklentiler yarattın." Sinirli bir şekilde gülüyorum ve kahkahasının hafif gürültüsünün onu takip ettiğini duyuyorum.

"Güzel. Buna sevindim."

"Pişman mısın? Bu sana Tobias ve Xander'a mal oldu ve ne kadar yakın olduğunuzu biliyorum. Bunun için kendimi suçlu hissetmeyi hiç bırakmadım."

"Bazen onları özleyorum. Onlara karşı oynadığımda ve onları kenarda gördüğümde hâlâ hissediyorum. Ama bir şansım daha olsaydı bile yine aynı tercihleri yapardım. Kendini suçlu hissetme." Elleri sırtımdan aşağıya doğru iniyor, omurgam boyunca yavaşça masaj yapıyor. Omurganın dibine geldiğinde ellerini açıyor, kalçalarımın etrafında dolanıyor ve sonra uyluklarıma iniyor.

"Zor değil."

"O zaman için mi, şimdi için mi?" Soru aramızda ağır bir şekilde asılı duruyor. Suçlu hissetmeliyim. A.J. ve ben gerçek bir şey olsaydık kesinlikle olurdu. Elleri

Uyluklarımın iç kısımlarına ve sonra iç dikiş boyunca yukarı doğru ilerliyorlar. Mümkün olan son anda bileklerini kavıyorum ve hareketi durduruyorum.

"İkisi de." Gözlerimi kapatıyorum ve konuşmadan önce dişlerimi yanağımın iç kısmında gezdiriyorum. "Eve gitmeliyim." İstemesem de.

Bir an sessiz kaldı ama elleri geri çekildi, ayağa kalkmam için beni serbest bıraktı, ben de öyle yaptım. Telefonumu halıya düştüğü yerden aldım ve uzaklaşmaya başladım. Şu anda ona bakamam. Bakarsam pes ederim.

"Bu kemirici ağrı kendiliğinden geçmeyecek," diye sesleniyor . "Neyse ki kendime bakma konusunda iyiyim."

"Benim ellerim ya da seninkiler, yine de beni ." "İyi ki biraz olsun kibirli değilsin."

"Benim olanı bilmek boşuna değil." Kapıda duruyorum ve ona bakıyorum, aramızdaki mesafeyi kapatmış.

"Ben senin değilim." Omuzlarımı dikleştiriyorum ve sihrini konuşturduğunu görebildiğim için ona ters ters bakıyorum.

"Henüz değil. Ama bu gece geliş şeklin benim."

"Sen bilirsin." Aceleyle kapıdan çıkıp koridora çıkıyorum ve asansöre doğru ilerliyorum. Çünkü gerçekten diliyorum. İstiyorum. *İhtiyacım var*. Ve seksi, muhteşem, futbol oynayan, ukala eski sevgilimin yaptığı bu işkence beni öldürecek. Ya da en sevdiğim oyuncağımı yıpratacak. Biri ya da diğeri.

"İyi geceler Madison," koridorda bağılıyor ve kapıyı kapatırken kendi kendine gülüyor.

O gece eve gittiğimde vibratörüme doğru bir koşu yapıyorum. Gerginliğimi azaltacak bir şeye ihtiyacım var çünkü onun yanında ne kadar çok zaman geçirirsem Quentin'in beni sikmesini o kadar çok düşünebiliyorum. Beni yerden kaldırması, duvara yaslaması ve boşalana kadar içime girmesi, tercihen çığlık atmam.

Ama ben kesinlikle, yüzde yüz, bunun olmasına izin veremem. Bu yüzden kötü bir taklitle yetinmek zorundayım. Vibratörüm işini yapmıyor değil. Ama Quentin'de sevdiğim pek çok şeyi kaçırıyor. Ve Quentin haklı. Bu gece onu düşünüyor olacağım.

Telefonum gürültüyle çaldığında orgazmımın kabardığını hissetmeye başlamıştım. Çığlık atabilirdim. Bir kız huzur içinde boşalamaz mı? Bakıyorum.

ve bu o.

Cevap vermekte tereddüt ediyorum. Şu anda ne isteyebileceği hakkında hiçbir fikrim yok ve liste ya da yapması gerekenler hakkında bir tartışma beni doğrudan ruh halimden çıkaracak. Sonra tekrar onun derin boğuk sesini duymak ihtiyacım olan küçük itici güç olabilir. Vibratörü kapatıyorum ve hoparlörü açarak cevap düğmesine basıyorum.

"Evet?"

"Bir merhaba bile mi?"

"Ne istiyorsun Quentin?"

"Bana yarın ne giymem gerektiğini söylemedin. Smokinim kuru temizlemecide."

"Smokine ihtiyacın yok. İyi bir takım iş görür." Hay sikeyim. Onu henüz takım elbise içinde görmedim. En azından internette bulduğum fotoğraflar dışında. Bu ona olan aşkıma bir kademe daha arttıracak.

"Birkaç tane var. Hangisinin iyi olduğunu düşündüğünüzden emin değilim." "Erken geleceğim ve birlikte bir tane seçebiliriz, tamam mı?" "Tamam. Ama yarın yine OTA'larım var."

"Biliyorum."

"Acelen varmış gibi ."

"Sadece uyumaya çalışıyordum." Tamamen yalan değil. İyi bir dinlenmeye ihtiyacım var ve bu yardımcı olacaktır. "Ve şimdi yine tamamen uyanığım."

"Özür dilerim. Bu kadar erken yatacağınızı bilmiyordum." "Şey..."

"Yatıyorum."

"Yardım için başka bir masaja mı ihtiyacınız var? Gelebilirim..." "Evet" kelimesi dilimin ucunda. Bu da tehlikede olduğum ve bu aramayı kapatmam gerektiği anlamına geliyor.

"Komik. İyi geceler, Quentin."

Karşılık olarak attığı boğuk kahkaha midemi . "İyi geceler, Madness."

Telefonun düğmesine basıyorum ve içinde bulunduğum durum karşısında başımı sallarken vibratörümü tekrar elime alıyorum.

"Siktir. Sevişmem lazım," diye mırıldanıyorum gözlerimi kapatıp vibratörü tekrar açmadan önce. Kesintiye rağmen hala yakınıma ve bana tekrar doğru vurduğunda yumuşak bir inilti bırakıyorum.

"Vay *anasını*. Sesinizin ne kadar güzel olduğunu unutmuşum." Quentin'in sesi konsantrasyonumu bozuyor ve bir an için gözlerimi kırptırıyorum, acaba fantezilerim

sadece bu kadar iyi oldu. Ama sonra bakıyorum ve telefonun hala açık ve hala bağlı olduğunu fark ediyorum.

"Siktir." Uzanıp düğmeye basıyorum ama yine ıskalıyorum.

"Sanırım bu bir kaza olduğu anlamına geliyor. Böldüğüm için üzgünüm - aslında o kadar da üzgün değilim." Telefon hattından sızıntısını duyabiliyorum, sonra bağlantının kesildiğini ve tekrar karardığını görüyorum.

OceanofPDF.com

Quentin

Bu sabah bugün etkinlikten önce evime geldi, dolabımı karıştırıyordu.

Ne giymemi istediğini seçiyor. Erkek kardeşi ve baldızıyla birlikte gideceği, takımın sponsor olduğu bir bağış toplama etkinliği. Bu yapmak istediğim son şey. Odaya girdiğimde bana bakıyor.

"Tıraş oldun mu?" Saat beşteki gölgemi görünce gözleri kısılıyor. Bugün tam bir iş kadını. Dün geceki oops anını düşününce hiç şaşırtıcı değil.

"Henüz değil. Duş aldığımda yapacaktım."

"Hemen duş almalısın. Yarım saatten kısa bir süre içinde arabada olman gerekiyor."

"Bana katılmak ister misin?" Şakacı bir sırıtışla karşılık veriyorum ve kaşlarını kaldırıyor. "Yoksa sadece izlemek mi? Dün gece için sana borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Dikkatini tekrar gardırobuma çeviriyor ve elleri bir diğerinin ipeği üzerinde kaymadan önce başka bir kravatı yana kaydırıyor. Kravatı gözlerine, diğerini bileklerine doladığımı hayal ederken, dün geceki gibi benim için ağlayana kadar o küçük tatlı amcığını okşadığımı hayal ediyorum.

"Senin 'kazara' kapatmaman."

"Bir şey çağrıştırmıyor."

Arkasından yaklaşıp parmaklarımı belinde gezdiriyorum, avuç içim karnının üzerine yerleşiyor ve dudaklarım boğazının üzerinde gezindiğinde derin bir nefes aldığını hissedebiliyorum. Gırtlaktan aldığı nefesin ve çıkardığı yumuşak iniltilerin sesini taklit ediyorum.

"Siktir, Quentin. Sikine çok ihtiyacım var," diye fısıldıyorum kulağına. "Tanıdık geliyor mu?"

Başını çeviriyor ve gözleri onaylamaz bir ifadeyle parlıyor. "Siktir demiş olabilirim ama kesinlikle öyle bir şey demedim."

Tuzağıma düştüğünü anlaması sadece bir anını alıyor ve ben de sırtıyorum.

". "

"Gel benimle duşa gir. Bu sefer bunun için yalvaracağından emin olacağım."

"Komik."

"Sevişmeye ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

"Saçım ve makyajım yapıldı," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor çünkü ikimiz de gerçek sebebin bu olmadığını biliyoruz.

"Onsuz da çok güzel görünüyorsun."

"Resmi bir etkinlikte değil."

"İyi. İstedğin gibi olsun." Bir elimle gömleğimi başımın üzerinden çekip yere fırlatıyorum. Gözleri hareketi takip ediyor ve gömleğin üzerine düşüyor.

"Senden sonra temizlik yapmak zorunda kalan insanlara karşı kabalık ediyorsun." Eğilip onu alıyor, beni atlatıp yatağın etrafından dolaşarak banyoya gidiyor ve çöp sepetine atıyor. Onu takip ediyorum ve arkasını döndüğünde çerçevenin üstünden tutup ona yaslanıyorum. Gözleri göğsümde geziniyor ve sonra yere çarpıyor.

"Bakabilirsin. Siktir , istersen dokunabilirsin. Ne zaman ." "Benim bir erkek arkadaşım var. Bunu biliyorsun."

Yüzüme alaycı bir gülümseme yayılıyor ve o da kaşlarını kaldırıyor.

"Gerçekten umursayacak iradeyi bulamıyorum. Onunla evli olabilirsin. Benim için fark etmez. Onun bıraktığı yerden seve seve devam ederim."

Kaşları çatılıyor ve yüzünde küçük bir çatıklık beliriyor. "Böyle şeyler söyleme."

"Neden olmasın? Bunlar doğru."

"Eğer doğruysa, bu seni çok iyi bir insan yapmaz." "Hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia etmedim."

"Evet, şey. Sorun da , değil mi?"

Öne doğru eğilip parmaklarımı çenesinin altından geçiriyorum ve ağzımı onunkinin kıl payı yakınına getiriyorum. Dudakları ayrılıyor ve gözleri neredeyse buluştuğumuz yere doğru kayıyor. Bir kez daha tatmanın kendisi için buna değip değmeyeceğinin zihinsel hesabını yaptığını görebiliyorum.

"Senin için değil. Sen her zaman benim sorunlarımdan hoşlandın," diye fısıldıyorum. Hemen pişman oluyorum çünkü beni geri itiyor.

"Duş al. Giyin. Bir saatten kısa bir süre içinde etkinlikte olmamız gerekiyor." Etrafımda dolaşüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Onun bir parçası benimle aynı duyguları . Bunu konuşma tarzında hissedebiliyor, gözlerinin üzerimde gezinişinde görebiliyorum. Ama hatanın bende değil onda olduğunu görmesini nasıl sağlayacağım, bulmacanın henüz çözemediğim kısmı bu.

Madison

Kardşimi ve A.J.'yi bulmam uzun sürmedi.

kocaman bir kucaklaşma ve gösteriş için yanağıma bir öpücük.

"Görüyorum ki çoktan bir suç ortağı bulmuşsun." Şu anda bir bira içen ve Oia gezisi için bir açık artırma ürününe bakan East'e sırtıyorum.

"Evet. Sadece neye teklif vereceğimize karar veriyor ve sezon dışı planları konuşuyorduk. Ayrıca onun yerine ikinci sınıf bir oyun kurucuya mahkum olmamızın ne kadar utanç verici olduğunu söylüyordum." East A.J.'e sırtıyor.

"Kibar ol," diye öğütüyorum East'i. "Onu kişisel olarak sevmiyor olabilirsin ama o iyi bir oyun kurucu."

"Gördün mü? Onu çok uzun süre yalnız bıraktın. Sadakati şimdiden değişmeye başladı." East, bana doğru alaycı bir bakış atarken A.J.'yi dürtüyor.

"Bence sadakatine uzun zaman önce karar verildi." A.J. bana küçük bir sırıtış attı.

"Evet, hainlerle ne yapacağımızı bulmamız gerekecek." East bana doğru bir bakış fırlattı ve A.J.'ye kaşlarını kaldırdı.

"İkiniz de... Kan davası saçmalıklarınızla A.J.'i yoldan çıkarmaya çalışmayın." East'e ters ters baktıktan sonra A.J.'in elini kendi elime aldım. "Zaten seninle arayı kapatmamız gerekiyor."

"Sanırım bu, sana daha sonra yetişeceğim anlamına geliyor." A.J. kardeşime başıyla selam veriyor ve beni bara doğru takip ediyor.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye duyurdum. "O zaman bir içki almalısın."

Ona gülümsüyorum ve elini sıkıyorum. "Buraya gelmeni beklemiyordum."

"Son zamanlarda yaptığımız metin konuşmaları göz önüne alındığında, baskı altında çökmeyeceksen manevi desteğe ihtiyacın olabilir gibi geldi."

A.J.'ye Karısını Geri Getirme Operasyonu'nun nasıl gittiğini soruyor ve müstakbel kocamla yaşadığım çıkmazdan yakınıyordum. Çoğunlukla onu hala çekici bulduğum gerçeğinden yakınıyor ve son zamanlarda sahte olmayan erkek arkadaşlarımın olmamasının beni Quentin'in özel cazibesine karşı inanılmaz derecede savunmasız bıraktığını açıklıyordum.

"Minnettarım."

"Tabii eski alışkanlıklarına geri dönmek istemiyorsan." A.J. bana meraklı bir bakış attı.

"Yani..." Kulak misafiri olmaması gereken şeyleri tekrar duymadan önce onu yakınlarda bir yerde görmediğimden emin olmak için başımı kaldırıp odayı tarıyorum. "Biliyorum ama yapmamalıyım. Sadece bizim yüzümüzden değil, arkadaşlık da iyi görünmez. Sen ve sonra o? En azından halkın bakış açısından, bunun için kırmızı bir mektup alacağımdan oldukça eminim."

"Özel hayatınızda ne yaptığınız ya da yapmadığınız onları ilgilendirmez."

"Evet, ama onun beni yönetmesine izin verirsem takımın onu yönetme kabiliyetim hakkında soruları olacaktır."

Barmene siparişlerimizi vermek için sohbetimize ara veriyoruz ve sonra siparişlerimizi hazırlamasını beklerken kenara kayıyoruz.

"Bunun onları ilgilendirmediğini savunuyorum."

"Evet, ama bir de bunun gerçekliği var. Bazı oyuncuların nasıl tepki verebileceğinden bahsetmiyorum bile."

"Kızlarım için endişeleniyorum," diye mırıldanıyor A.J. başını sallayarak. "Lafı açılmışken, nasıllar?"

"Güzel. Mia hâlâ anne-babasını bir araya getirmeye çalışıyor."

"Bu sizin olabilir."

"Hem evet hem hayır. Maya ona seni kız arkadaşım olarak kabul etmesi gerektiğini söyledi ve hepimizin topluca yolumuza devam etmemiz gerekiyor."

"Oof. Şey... Maya hiçbir zaman kıskanç bir tip olmadı. Onu gerçekten suçlayamam.

Doğru yapmaya çalışıyor. Belki de ona bizden bahsetmelisin?"

"Bilmiyorum. Bunu düşündüm. Ama sonra bunun beni zavallı göstereceğinden endişeleniyorum. O dışarıda gerçek randevulara çıkıyor, bensiz yeni bir hayat kurmaya çalışıyor ve ben evde oturup ailemi geri kazanmayı diliyorum."

Barmen içkilerimizi bize uzatıyor ve A.J. bahşişi tezgâha bıraktıktan sonra sohbetimizi bitirmek için bir kokteyl masasına geçiyoruz.

"Bundan daha fazlasını yapıyorsun. Kendin üzerinde çalışıyorsun. Daha iyi bir iş-yaşam dengesi kurmaya ve iyi bir baba olabileceğini kanıtlamaya çalışıyorsun. Eminim bunların hepsini görüyordur. Bunların bir kısmı onun açısından da kabadayılık olabilir. Kendisi iyi olmasa bile sizin onun iyi olduğunu ve hayatına devam ettiğini düşünmenizi istiyor."

"Belki..." A.J.'in gözleri bir şeye odaklanıyor ve ben geriliyorum. "Ne?"

"Adamınız geliyor ve mutlu görünmüyor." "Onunla birlikte mi?"

"O mu?"

"Ona bu gece bir randevu ayarlamaya çalıştım. Onunla birlikte olacağını ve bunun onu meşgul edeceğini umuyordum."

"Hayır. Çok yalnız. Barda bir içki alıyor ama zaten bu tarafa iki kez baktı."

A.J.'e bir adım daha yaklaştım.

"Bana bak ve sanki samimi bir konuşma yapıyormuşuz gibi konuş. Ondan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Dün küçük bir hata yaptım ve o bunu bana ödetmek için yanıp tutuşuyor."

A.J. elini belime doluyor ve bana hayranlıkla bakıyor. "Ne tür bir hata?"

Gözleri eğlenerek dans ediyor

Çöküş.

Bunu arkadaşşıma açıklamak zorunda kaldığım için kızarak, "Ayrıntıları anlatmayacağım ama fantezilerimde rol aldığından çok emin olduğunu söyleyebilirim," diyorum.

"mi?" A.J. talihsizliğime sırtıyor.

"Eski karın seninkinde rol alıyor mu?" Onun eğlencesiyle alay etmenin haksızlık olduğunu biliyorum ama yine de yapıyorum.

"Touché," diye cevap veriyor, ama bu yüzündeki eğlenceyi değiştirmiyor.

"Bölüyor muyum?" Quentin'in sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor.

"Hiç de değil." A.J. ona sırtıyor ama elini yanımdan çekmiyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" Quentin'e bakmak için döndüm.

"Bizi tanıştırabileceğini umuyordum." Quentin başıyla A.J.'yi işaret ediyor: "Resmi olarak hiç tanışmadık ve sanırım bazı şeyleri açıklığa kavuşturmak iyi olabilir."

"Havayı temizlemek mi?" Ben soruyorum.

"Evet. İkimiz sürekli karşı karşıya geliyor gibiyiz ve ben sadece aramızda bir kırgınlık olmadığından emin olmak istiyorum."

"Onun kusuruna bakmayın." A.J.'ye dönüp bakıyorum: "Bu hafta antrenmanlarda birkaç darbe aldı."

"OTA'larda temas yok sanıyordum." A.J. kaşlarını kaldırdı.

Cevap vermeye başlıyorum ama Quentin önüme atlıyor. "Buradaki bazı adamlar bana haddimi bildirmeye hevesli. Beni biraz sarsınca pes edeceğimi düşünüyorlar. Ama ben bir şeyi gerçekten istediğimde asla pes etmem."

Sesinin tonu artık futboldan bahsetmediğini açıkça ortaya koyuyor ve bunun sıcaklığını yanaklarımda hissediyorum. Quentin'e bakarken sakince gülümseyen A.J.'ye bakıyorum.

"Azmi kesinlikle takdir ediyorum. Bu oyunun önemli bir parçası."

"hissetmene sevindim." Quentin'in ağzı kısır bir

Gülümseyin. "Madison azim hakkında her şeyi bilir. Son zamanlarda beni çok zorluyor. Bağış toplama, yerel işletmelerle çalışma, sosyal medya için içerik hazırlama. Sanki benden ayrı zaman geçirmek istemiyor gibi. Daha dün gece benim evimdeydi ve-"

"Quentin!" Sözü nü kesiyorum ve gözleri benimkilere kayıyor. "A.J.'in senin PR kefareti turunun tüm ayrıntılarını duymak istediğini sanmıyorum."

"Hayır, çok etkilendim. Dün gece ne oldu?" A.J. onu cesaretlendiriyor ve eğer bu kadar açık olmasaydı dirseğimi kaburgalarına çarpardım.

"Gördün mü? Bence A.J. senin buradaki hayatını dinlemeye bayılıyor. Çok şey kaçırıyor. Ve sen her zaman çok alçakgönüllüsün. Eminim detayları öğrenmek istiyordur. Değ il mi?"

"Tabii ki. Onunla çok gurur duyuyorum."

A.J. bunun bedelini sonra ödeyecek.

"Ortak çalışmamın içeriğini doğru bir şekilde oluşturmak için o kadar çok çalışıyordu ki sonunda boynundaki bir kası çekti."

"Daha dikkatli olmalısın." A.J. endişeli bir bakış taklidi yapıyor.

"Düğümü çözmesi için masaj yaparken ben de ona böyle söyledim." Quentin sırtıyor ve A.J. karşılığında kaşlarını kaldırıyor.

"İkinizin bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim."

"Madison ve ben çok eskiden tanışıyoruz. Değil mi?" Quentin bana baktı. "Şu anda Fiona ile birlikte olman gerekmiyor mu? "Şu anda Fiona'yla olman gerekmiyor mu? etrafta dolaşıyorsun."

"Bir içki almaya ve seni bulmaya geldim. Wren seni arıyor. Tanışmanı istediği biri var."

"Tamam. Gidip onu arayacağım. A.J.?" Ona dönüp bakıyorum ve elimi uzatıyorum. Elim tutuyor ama uzaklaşmadan önce Quentin'e dönüyor.

"Tanıştığımıza oldum."

"Seninle de."

Koridorda yürürken A.J.'e yan gözle bakıyorum.

"Bu gece ortalığı karıştırıyoruz, değil mi? Beni ondan kurtaracağını sanıyordum."

"nasıl baktığınızı görene kadar öyleydim. Onun söz konusu olduğu yerde seni kendinden kurtaracak bir şey yok. Eğer gerçek erkek arkadaşın , kalan günlerimi sayıyor olurum."

İtiraz etmeye başladım ama A.J. bana sert bir bakış attı, ben de çenemi kapatıp Wren'i aramak için acele ettim.

Quentin
Onunla birlikte uzaklaşmasını izlemek göğsümde bir şeyleri daha da sertleştiriyor, biraz oksijenimi alıyor. "Sana bir şey getireyim mi?" "Duble viski. Neat."
"Hemen geliyor."

İkisinin kapıdan çıkışını izliyorum ve içimdeki paniği hissedebiliyorum. Onunla eve gitme fikrinden nefret ediyorum. Şimdiye kadar bu fikri kabullenmek zorundaydım ama birlikte olmaları uzak bir tür felsefi gerçektir. Her gece onun evine gitmiyordu. Birlikte yemek yemediler ya da televizyon izlemediler. Öğleden sonralarını birlikte gülerek geçirmediler ya da tatlı olarak pasta paylaşmadılar. Saatlerce onun kariyeri için bir sonraki hamlelerin stratejisini oluşturmadılar ya da katılması gereken bir sonraki halkla ilişkiler kampanyası üzerinde çalışmadılar. Bunların hepsini benimle yaptı. Günün çoğu saati benimleydi. Sadece geceleri eve gittiğinde onsuz olmak zorundaydım. Ve dün gecedan sonra, o zamanın bir kısmının da bana ait olduğunu biliyordum.

Ama şimdi onunla birlikte gülmesini izlemek zorundayım. Onunla gitmesini. Bunu yapabileceğimden emin değilim.

"." Barmen içkimi bana uzatıyor ve bir dikişte içip bardağı tezgâha geri itmeden önce ona bahşiş veriyorum. Bir tane daha istememe rağmen kendimi durduruyorum. Kafa dağıtmak başka bir şey, aptalca bir şey yapacak kadar sarhoş olmak başka bir şey. Onu hâlâ sevdiğimi söylemek gibi.

Kendimi bunu yapmaktan alıkoyacaksam yakında gitmem gerekebilir. Çünkü günlük hayatındaki yokluğuna rağmen iyi birine benziyor. Ona güveniyor. Söylediğim hiçbir şey onu ürkütmedi bile. Bu da onu yeterince iyi tanıdığı ve endişelenmesine gerek kalmayacak kadar onu sevdiğinden emin olduğu anlamına geliyor.

East yanımdaki bara doğru yürüyüp bir içki sipariş ettikten sonra dönüp bana bakıyor, gözlerinde acıma gibi bir şey var.

"Bunun çok acı verici olduğunu düşünsene." "Neymiş o?"

"Onun buradaki yerini çaldığını ve hâlâ istediğin her şeye sahip olduğunu." İçkisinden bir yudum alırken East'in gözleri alaycı bir ifadeyle parlıyor.

Bende bıçağı saplamasına izin veren bir şey olmasından nefret ediyorum ama bunu inkar edemem. Onu inkar edemem. Özellikle de kardeşlerine karşı. Çünkü yapmayacağım bir şey varsa, o da aynı hatayı tekrar yapmaktır.

"Paslı bir kaşığın bükülmesi gibi," diye katılıyorum ve kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"Kabul etmene şaşırdım."

"Neden etmeyeyim ki?"

"Çünkü başarısız olduğunda utanç verici olacak. O artık ergen değil. Yapmaya çalıştığın cazibeli şeylerden kolayca etkilenmeyecektir. Çiçekler ve dondurma kurşun gibi gitti."

"Tekrar denediğim için utanmıyorum. İlk seferinde her şeyi berbat ettiğim için utanıyorum. Hiçbir şeyin bana kolay gelmesini beklemiyorum. Karun'dan daha çok parası olan bir babanın çocuğu olarak doğmadım. Tüm hayatımı sahip olduğum her şey için çalışarak geçirdim."

East'in çenesinin kasıldığını görüyorum ve sinirlendiğimi anlıyorum. Ama ikimiz de bunun üstesinden gelmek zorundayız ve bunun bir kısmını şimdi halledebiliriz. İçkisinden bir yudum daha alıyor, bardağı bırakmadan önce boğazı düğümleniyor, gözleri benimkilerle buluşmadan önce odayı tarıyor.

"Karım paralı erkeklerden nefret ederdi ve onu kazanmak için çok çalışmam gerekti. Aradaki fark, işler zorlaştığında çekip gitmedim. Her onun yanında oldum. Bir ilişki ancak bu şekilde yürür.

Yıllar içinde ikiniz de aşırı çalışmış, stresli ve yorgun olduğunuzda evliliğin yürümesinin tek yolu budur." Gözleri bir uyarı ile parlıyor. "Kız kardeşim bu ailedeki herkes için ortaya çıkar. Ne zaman bir şeye ihtiyacımız olsa, günü kurtarmak için koşarak gelir. Kendini gösteren bir ortağı hak ediyor. Onun için yeri göğü yerinden oynatan birini."

"Ve A.J. o adam mı? O burada yalnızken bütün yazı Chicago'da eski karısı ve ailesiyle mi geçiriyor? Sence onu ilk sıraya koyacak mı?"

East'in çenesi tekrar geriliyor ve bana bakıyor.

"O topu elinden kaçırdığında senin topu kapacağını mı sanıyorsun? Onunla yürütemediği işleri seninle yürütebileceğini mi sanıyorsun?"

"Sanırım kız kardeşin yıllar içinde çok değiştiğini öğreniyor. O zamanlar aptal bir çocuk olabilirdim ama bugün olduğum kişi olmak için çok çalıştım. Ve bana ihtiyaç duyduğu sürece burada olacağımı ona kanıtlamak için her gün her gün ortaya çıkacağım."

East bana bakıyor ve başını sallıyor, ama gözlerindeki bir şey bana ulaştığını söylüyor - en azından bir seviyede bana inanıyor.

"Bu talihsiz bir durum. Pittsburgh'a siktir olup gitmeni umuyordum, ben de adam gibi fade atmayı bilen bir oyun kurucu bulabilirdim."

"Evet, öyle. Ne yazık ki, senin üstün olduğun Batı Yakası hücumunu yönetebilecek bir oyun kurucuyla sıkışıp kaldın. Adını kayıtlara geçirmeye bile yardımcı olabilir. Ama çeneni kapatıp gerçekten top oynayacak kadar uzun süre oynarsan."

Başını eğiyor, dudakları düzleşiyor ve cevap vermese de dikkatini çektiğini anlayabiliyorum.

"Kız kardeşini mutlu etmek istiyorum ama aynı zamanda burada olmak da istiyorum. Bu takımın potansiyeli var. Playoff'a kalmamamız için hiçbir sebep yok. Sen . Tıpkı kardeşin gibi. Belki daha iyisin. O ve ben üniversitede çok sayı yaptık. Biz de yapabiliriz. Ama bunu yapacaksak bu saçmalıkları sahanın dışında tutmalıyız."

"Kız kardeşime zarar verecek bir şey yapmadığın sürece sahadan uzak tutabilirim. Bu değiştiği anda aramızdaki geçici barış da sona erer."

"Anlaştık," diyorum tereddüt etmeden.

"Sadece üzerinize düşeni yaptığınızdan emin olun."

Çenesine bir dokunuş yapıyorum ve içkisini bitiriyor, barı itiyor ve kalabalığın içinde kaybolmadan önce bana başıyla selam veriyor.

OceanofPDF.com

Madison

Quentin A.J. eve gittikten sonra West Field'a vardığımda gülümsüyorum

Her şeyin son dakikada ayarlanıp hazır olduğundan emin olmak için etrafta vızıldayan Wren'e. Quentin bir tavır değişikliğiyle Wren ve Easton'ın yeni restoranının açılışına katılmayı kabul - stadyumun batı tarafında elverişli bir konumda. Easton'la saha içinde ve dışında konuşma tarzlarında bir değişim olduğunu fark ettim, çoğunlukla artık gerçekten de konuşuyorlar ve bu konuşmanın ardından biri öfkeyle oradan uzaklaşmıyor. Bu gelişmeden dolayı ikisine de soru soramayacak kadar heyecanlıyım ama onun burada olmasını bir başka kazanç olarak kabul ediyorum.

Şu anda Fiona ile birlikte kabinlerden birinde oturmuş, bira içiyor ve onunla sohbet ediyor. Yüzünün aydınlanmasından ve söylediği bir şeye karşılık olarak attığı yumuşak kahkahadan ondan hoşlandığını anlayabiliyorum. Söylediklerine karşılık olarak sırtıyor, bazen kamera için takındığı zoraki gülümsemeler gibi değil, gerçek bir gülümseme ve kalbimin içinde en küçük bir burkulma hissediyorum. Bunu kıskanamam, onları kıskanamam. İkisinin birlikte olması - birbirlerinden gerçekten hoşlanmaları- hepimiz için mümkün olan en iyi sonuç olacaktır.

Quentin ve Fiona, oyun kurucu olarak Quentin ve iş dünyasında ve bağış toplama konusunda yerel bir güç merkezi olarak Fiona, A listesinde yer alan bir çift olurdu. Acımıyor

Koyu renk saçları, mavi gözleri ve dövmeleleriyle birbirlerine çok yaklaşıyorlar. Onları el ele tutuşurken, galalarda kırmızı halıda yürürken, sonbaharda balkabağı dolu sevimli aile fotoğrafları için poz verirken ve yazın bir plajda birlikte uzanırken görebiliyorum. Arada aile politikaları yok. Endişelenecek profesyonel ikilemler yok. Onları yollarından alıkoyacak acı bir geçmiş yok.

Düşüncesi bile acı veriyor - sadece Quentin için değil, en kötüsü bu olsa da, şimdiye kadar yaşadığım her ilişkinin benim için mi yoksa ailem için mi orada olduklarını sorgulamama neden olduğu gerçeği için. Acaba gerçekten erişmek istedikleri babam ya da kardeşlerim miydi? Kariyerime ve programıma beni istedikleri için değil, soyadımın onlara futbol dünyasında kazandırabileceklerini istedikleri için katlanıyor olabileceklerini düşündüm.

"Derin düşüncelere dalmışsın." Wren yanımdan geçerken beni dürtüyor ve onu takip etmemi işaret ediyor.

"Sadece o günlerden biri."

"Özel bir şey var mı?" Fiona ve Quentin'e bakışlarını kaçırmıyorum.

"Hayır. Bea henüz gelmedi, değil mi?"

"Hayır. Gördüğüm kadarıyla yok. Gerçi arka taraftaydım, yani bu mümkün. Doğu çok fazla şey yaptığım için homurdanıyor ve beni yavaşlatmaya çalışıyor."

"Çok çalışıyorsun."

Wren adımlarının ortasında durdu ve bana göz kırptı. "Pot...

meet kettle." "Biliyorum. Biliyorum."

"Gidip ona büyükbabamı alma vaktinin geldiğini hatırlatmak ister misin? Bir şey söylersem beni birkaç dakikalığına buradan çıkarmak için onunla gitmem konusunda ısrar eder ve gitmeme konusunda tartışmak istemiyorum."

"Bu nedenle bir müdürünüz var, biliyorsunuz." "Yine

başlama." Gözlerini bana dikti.

". Ona haber veririm. Ama en azından otursan? Ayaklarını kaldır belki?"

"Acımaya başlarsa ben ilgilenirim," diye homurdanıyor.

"Çünkü seni seviyoruz, biliyorsun." Omuzlarını sıkıyorum ve kardeşimi bulmak için koşuyorum.

o GECENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE, ben daha varlığını fark edemedim. Quinten yanımda, restoranın arka koridorunda beni takip ediyor. Bütün gece en iyi davranışını sergiledi, imza dağıttı ve sanki her zaman yaptığı bir şeymiş gibi tüm restoranla sohbet etti. Aynı zamanda Fiona'ya da inanılmaz derecede ilgi gösteriyor çünkü ne zaman baksam Fiona onun yanında gülüyor ya da koluna dokunuyor ve ben de bunun iyi bir şey olduğunu kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum.

"Bütün gece benden kaçtın."

"Bir randevudasınız. İkinizin de eğlenmesine ve birbirinizi tanımanıza izin vermeye çalışıyorum."

"Sahte bir randevu."

"Sahte olmak zorunda değil." Bir yanımda bunu söylemekten nefret ediyor, diğer yanımda -onunla birlikte olmanın karmaşık ve zorluklarla dolu olacağını söyleyen mantıklı yanımda- gerçek biriyle çıkmasını diliyor. Bu onun dikkatini benden uzak tutacak ve koşullar farklı olsaydı ne olabileceğimize dair tüm fikirleri kapatacaktı.

"Öyle. Bunu sadece seni mutlu etmek ve listendeki şeyleri kontrol ettirmek için yapıyorum. Ama başka bir kadın çırpı çıplak soyunup yatağıma girebilir ve ben onu fark etmem bile." Xander hakkında yaptığım yorumu yinelediğinde gözlerim onunkilere kayıyor.

"öyle bir şey değil."

"Haklısın. Çok daha uzun süre bekledim."

Bana bir adım daha yaklaşıyor, ben de bir adım geri atıyorum, ta ki beni duvara sıkıştırana kadar.

"Nerede o?"

"Kim?" Aptalca bir soru soruyorum ve onun A.J.'yi kastettiğini neredeyse ben fark eder etmez anlıyorum. Şu anda bir erkek arkadaşım olduğunu bile hatırlayamadığım gerçeğine sırtıyor, ne kadar sahte olursa olsun.

"Senin adam. Chicago'ya geri mi döndü? Blaze'in OTA'ları arasında buraya geri dönebilmeli. Özellikle hafta sonları istediği yere gitmekte özgür olmalı. Ama hâlâ burada değil. Ailen yeni bir restoran açtığında bile."

"Endişelenmesi gereken çocukları ve Chicago'da bir hayatı var. Canının istediği zaman kaçıp gidemez. Bunu biliyordum. Ayrıca ben de inanılmaz derecede meşgulüm," diyorum küçümseyerek.

Sırıyor ve bana doğru eğiliyor, gözleri benimkileri inceliyor. Vücudumun buna tepki vermemesi için çaba sarf ediyorum. Umutsuzca tüm bunları düşünmeye çalışıyorum

Onu istemememin sebepleri.

"Yeterince adil. Ama benim kızım burada neredeyse evlenmek üzere olduğu adamla bu kadar yakın çalışıyor olsaydı, haftalardır yalnız ve bu kadar muhtaç olsaydı... Onunla ilgilenildiğinden emin olmak için haftalık geziler yapıyor olurdum. Her fırsatta onu yatağa sürüklerdim. Ne zaman izin verse dizlerimin üzerine çöküyordum."

"Quentin..."

"Ne kadar oldu, Madness? Geçen geceki ses tonundan anladığım kadarıyla bir süredir. Bu kalçaların arasında hayal ettiğın ben miydim?" diye fısıldıyor kulağıma, daha da yaklaşıyor. Gözlerim kapanmaya başlıyor ve vücudunun sıcaklığını bedenimde hissedebiliyorum.

Restoranın mutfağında bir hareket duyuyorum ve bu beni ürkütüyor. Gözlerimi kırıştıyorum ve vücudunun koridorda bizi koruduğı yere bakmaya çalışıyorum.

"Halkın içindeyiz."

"İstersen özel olarak görüşebiliriz. Evim o kadar uzak değil."

"Bunu yapamayız."

"İstemediğın mi?"

"Milyonlarca nedenden dolayı, Quentin."

"Sorduğum şey bu değil. Ne istediğini sordum."

Karanlık koridorun boşluğuna bakıyorum. Gitmem gerekiyor. Gitmeliyim. Onu bu yolda takip etmeye devam etmemeliyim.

"Her zaman istediğımız şeye sahip olamayız." Sonunda tekrar ona baktım ve gözleriyle buluştum. "Bunu bana sen öğrettin."

"Ama şu anda istediğın her şeye sahip olabilirsin. Bana söyle, ben de gerçekleştireyim."

Hareket etmeye başladım. Wren'i ya da aklımı başımda tutabilecek birini bulmaya gitmeyi düşünüyorum. Baştan çıkarıcı şeylerin parmaklarımin ucunda olmadığı güvenli bir yere dönmeyi. Ama bu uzun sürmüyor. Bir an sonra beni kollarının arasına alıyor ve ne olduğunu anlamadan duvara yaslanıyorum, bacaklarımin beline dolanıyor ve dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Bu adamın öpüşme şeklini özledim. Sert ve iddialı. Sanki bana her zaman ona ait olduğumu ve olacağımı hatırlatmak istiyor. Onu zaten istediğımden daha fazla istememe neden olan türden bir öpücük. Sanki on dokuz yaşıdaymışım ve yeniden delicesine aşıkmışım gibi on yılı bir anda yok eden türden.

Yeniden topraklanmış hissetmenin ne kadar iyi olduğunu düşünüp ağlayabilirim. Beni ve sadece beni isteyen birinin kollarındaymışım gibi hissetmek. Westfield olan ben değil. İş bitirici ben değil. Sadece ben - bazen kendini kaybolmuş ve yalnız hisseden kız.

Sonunda hava almak için kalktığımızda alnını alnıma bastırıyor ve nefes alış verişimiz yavaşlıyor, ama beni yere bırakmıyor ve beni iki gerçeklik arasında bırakıyor. Birinde Quentin Undergrove'a bir daha aşık olmamam gerekiyor, diğesinde ise bu adamın sunabileceği her şeyi istiyorum. Her şeyi riske atmak pahasına olsa bile.

"Sana pek çok şey öğrettim. Bazılarıyla gurur duyuyorum. Bazılarını geri almak isterdim. Beni affetmen için ne gerektiğini söyle, ben de yapacağım Madison."

"Seni uzun zaman önce affettim. Sorun olan unutmak." Geri bastırıyorum ve tekrar ayaklarımın üzerine düşmeme izin veriyor ama uzaklaşmıyor.

"O zaman unutmama nasıl yardımcı olabileceğimi söyle." Boğazımın kenarından aşağıya doğru öpücükler konduruyor. "Çünkü benim fikirlerim var. Sana her şeyi unutturmanın yolları."

"A.J.-"

"Siktir et A.J. Onu da unutmanı sağlayacağım."

Bir boğaz temizleniyor ve ikimiz de yukarı bakıyoruz. Wren ve Fiona'ydı ve ben zorlukla yutkundum.

"Siktir..." Nefesimin altında mırıldanıyorum ve Quentin araya mesafe koyuyor.

Biz.

"Quentin'i arıyoruz, birkaç şey imzalasın diye." Fiona ayaklarının üzerinde kayarak duyurdu.

"Elbette." Önce ona sonra da Quentin'e parlak bir şekilde gülümsüyorum.

Gözleri bir saniye bana takılı kalıyor ve sonra değişiyor. Fiona'ya katılırken tavrı onu eğittiğimiz sözcüye dönüşüyor. Kalabalığa geri dönüyorlar ve ben de o öpücükten sonra bacaklarım hâlâ denizdeymiş gibi hissederken güvenli bir liman bulmayı umarak Wren'e gülümsüyorum.

Ancak Wren'in tavrı fırtınaya dönüşüyor. Bir görünümce dersi almak üzereyim ve bunun farkındayım. Koridorda aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Bu da neydi böyle?"

"Yok bir şey. Ama böldüğünüz için teşekkür ederim." "Fiona ondan hoşlanıyor."

"Güzel. Eminim ona ısınacaktır. Sadece çıkma konusunda zorluk."

"Çünkü o sana aşık."

"Bana aşık değil. Beni becermek istiyor. Bunlar aynı şey değil."

"Ne istiyorsun?"

"Kariyerini ayakta tutmak için. A.J.'i güvende tutmak. Doğu'yu güvende tutmak."

"Kendin için ne istiyorsun? Çünkü az önce ona bakış şekline bakılırsa, istediğin şey o gibi görünüyor."

"Saçmalama."

Kaşları daha da yukarı kalkıyor.

"İyiyim. Benim için uzun bir süre oldu. Tobias'ın draması, iş, A.J. ve şimdi de o... Uzun bir kuraklık dönemi oldu ve Quentin yatakta iyi. Ayrıca şuna benziyor. Bu yüzden ona teslim olma dürtüsüyle savaşıyorum, tamam mı? Ben de insanım."

"O yüzden onu -arkadaşlarımla- ayarlamaya çalışmayı bırak ve kendin becer."

"Yapamam. İşleri profesyonel tutmaya çalışıyorum."

"Az önce gördüklerime dayanarak, o gemi bir süre önce yelken açtı. Siktir et onu. Bunu sisteminizden çıkarın ve sonra ikinizin nereye gideceğine karar verin. Ama aranızdaki gerilim biraz daha yükselirse patlayacak."

OceanofPDF.com

Quentin

Bu gece Cooper'dayım, bir tur bilardo oynayacağım. Çocuksuz çünkü Kızımın annesi onu iki haftada bir alıyor ve ben de Madison'ın bana verdiği listeye uymak için elimden geleni yapıyorum - bunlardan biri de bazı takım arkadaşlarıyla dostluk kurmaya çalışmak. Hücum takımım benden nefret etme olasılığı en düşük ve işleri yoluna koyma olasılığı en yüksek takım olduğu için, en azından adı Westfield olmayanlar, Cooper ve ben onun boş gecelerinde için gevşek bir ittifak kurduk.

"Hiç istememen gerektiğini bildiğin bir kadını istedin mi?" diye soruyor aniden, bir şut çekip cebi ıskaladıktan sonra. Soru beni çok etkiliyor ve ona bakıyorum ama odağının başka bir yerde olduğu çok açık ve bu soru her neyse, benimle ya da Madison'la hiçbir ilgisi yok. Ancak cevabımın kesinlikle var.

"Evet."

"İyi sonuçlandı mı?"

"Hayır. Tam bir felaketti." Şimdi ikimiz de kimden bahsettiğimi biliyoruz.

"Madison buna değer miydi?" "Kesinlikle."

Cooper sırtlıyor ve birasından bir yudum alıyor. "Ben de öyle düşünüyorum. Sonu felaketle bitebilir ama eğer ortası iyiye, o zaman her şey yoluna girebilir, değil mi?"

"Tamam." Kendiminkinden bir yudum alıyorum. "Aklında biri mi var?" Cooper bilardo ıstakasına yaslanıyor.

"Söylememeliyim. Berbat bir durum, gerçekten."

"Şimdi de QB'nizden sır mı saklıyorsunuz? Ben de bu arkadaşlığın bir yere varacağını sanmıştım."

"Sırlar." Alaycı bir tıklama sesi çıkarıyor. "Sanırım öyle." "Sen benimkini saklıyorsun. Sanırım sana borçluyum."

"Biraz tavsiye alabilirim." "Vur."

"Ben Trixie."

"Trixie?" Kaşlarını çatıyorum.

"Madison'ın arkadaşı. Xavier'in kız kardeşi mi?" Sonra ikiyle ikiyi bir araya getirdim.

"Bea?"

"Evet. Özür dilerim. Bea demek istedim. Lizzy ona Trix diyor, ben de şaka olsun diye Trixie demeye başladım ve öyle kaldı."

"Ah, doğru ya. Madison'ın Bea ve Lizzy'nin iyi anlaştığına dair bir şeyler söylediğini duydum."

"Evet. Tr-Bea ailemizle tatillere geldiğinde ya da Rob'u ziyaret ettiğinde. Lizzy ile oynayarak ve onun hikayelerini dinleyerek zaman geçirirdi. Lizzy onu çok sever. Onun çok havalı olduğunu düşünüyor. Trix-Bea... Siktir, kimi kastettiğimi biliyorsun. O ne zaman Lizzy'nin yanında olsa çok heyecanlanıyor... Ona bizimle kalmak isteyip istemediğini sormayı düşünüyordum. Otelin onu yıprattığını biliyorum ve Madison da kulübede mi kalacağına yoksa bir daire mi tutacağına henüz karar vermedi. Sanırım Madison'ın onunla birlikte bir yer tutmasını umuyor."

"Keşke yapsa. Kalma ihtimallerini artıracak herhangi bir şey..."

"Ama Bea'nin takımında sadece yarı zamanlı bir işi var. Başka bir şeye ihtiyacı var ve sanırım o ve Madison'ın planı umdukları gibi gitmiyor."

"Ne planı?"

"Bilmiyorum. Bana pek bir şey anlatmadı. Sadece bir tane olduğunu ama çok yavaş ilerlediğini söyledi."

"Ah." Bu konuda daha fazla şey öğrenmem gerekecek.

"Bu yüzden onu Lizzy ve benimle birlikte kalması için davet etmeyi düşündüm ve Lizzy'nin onu çok sevdiği için yanında olmasının iyi olabileceğini düşündüm."

"Ama...?" Sıramı aldım ve sonra ona baktım.

"Ama... Onun evde olmasını bilmiyorum."

Alçak bir ısıklık çaldım. O ve Rob sadece kısa süreli bir şey değildi. Yıllardır birlikteydiler. Başka biriyle tanışana kadar bir süre nişanlı sayılırlardı.

"O biliyor mu...?"

"Hayır. Kahretsin hayır. Hiçbir fikri yok. Ben onun için Lizzy'nin babası ve Rob'un kardeşiyim."

"Yani, sanırım Rob ondan uzaklaştı, yani onun kalbini kırmış falan değil ama yine de..."

"Biliyorum. Ve o Xavier'in kız kardeşi. Tam olarak düşman edinmek isteyeceğim biri değil."

"Bunu tavsiye etmem."

Bana arsızca sırtıyor ve sırasını alıyor. "Konu açılmışken... nasıl gidiyor?"

"Boku yedim."

"Nasıl yani?"

"Kesinlikle onun üzerinde tekrar seviye atladım ve onun duvarları aşılabilir durumda. Aklıma gelen her şeyi denedim."

"Ama duvarların arkasında?"

"Bana hala yıllar önce baktığı gibi bakıyor. Gardını indirdiğinde, neredeyse eskiden olduğu gibi. Ama onunla birlikte ve bunu bir kalkan gibi kullanıyor."

"O zaman ona bunu söyle. Ona aşık olup sor." "Ya evet derse?"

"Canın çok yanacak ama kendini sürekli kayalara vurmuyacaksın. Hayatına devam edebilir, bir karşılık bulabilir ve hayatına devam edebilirsin."

Madison'dan ayrılma fikrini sevmiyorum. Bunca yıldır bunu yapamadım ve şimdi de yapabileceğimi sanmıyorum. Ama sanırım Cooper da haksız değil. Bir şeyler değişmeli. Onunla daireler çizmeye devam edemem.

Quentin

"Bence bu gece her şey çok iyi gitti. Katılım. Herkes birlikte." Madison kapları son yiyeceklerle doldurup buzdolabına yerleştirirken gülümsüyor.

Kardeşi ve eşi, Cooper ve kızı, amcam ve ailesi de dâhil olmak üzere ekibin yarısı buradaydı. Madison her şeyi benim adıma organize etti ve bu da onun olabildiğince benim gibi hissettiği bir başka an. Öyle bir benim ki bu gece burada kalmasını istiyorum.

"Ben de öyle düşünüyorum. Büyük ölçüde senin sayende. Kardeşini buraya getirmen ve onun desteği."

"West Field'ın açılışına gittiğinizde bunu kendi başınıza yaptınız. Bunu yapmak için egonu bir kenara bırakman gerektiğini biliyordu ve o da aynısını yapmaya istekli. İkiniz de aynı şeyleri istiyorsunuz."

"En azından takım söz konusu olduğunda. Bu gece A.J.'yi kaç kez gündeme getirdiğine bakılırsa beni senin yakınında istemiyor."

Ona nasıl baktığını görünce adımlarında kekeliyor ama yine de masayı silmek için dönüyor.

"Evet... günün sonunda o hala bir Westfield."

"Wrenin arkadaşını davet etmemi istemediğine yarı şaşırdım."

"Konuştuk ve artık rol yapmak istemediğini söyledi." Süngeri lavaboda yıkıyor ve kurumaya bırakıyor.

"Bana kızgın mısın?"

Madison başını hafifçe çeviriyor ama bana bakmıyor. "Hayır. Senden gerçekten hoşlanıyor. Sana karşı gerçek hisleri olabileceğini düşünüyor."

"Ah."

"En azından bizi West Field'ın arka salonunda görene kadar."

"Siktir... Özür dilerim." Fiona bunu gördüğü halde yapmadığı için pişmanım. Çok tatlı bir insandı. Umarım doğru adamı bulur, ama kalbim neredeyse on yıldır başkasının adıyla dövmeli.

"Böyle şeyler yapmaya devam edemeyiz. Bu A.J. için adil değil."

"Ona aşık olduğun için mi?" Bana cevap vermiyor, sadece ellerini havluya siliyor ve odanın diğer ucuna doğru yürüyor. "Eğer bana ona aşık olduğunu söylersen, seni rahat bırakırım. Eğer istediğin kişi oysa, yolundan çekilirim. Ama bunu bana söylemeni istiyorum, gözlerimin içine bak ve ona aşık olduğunu, bana karşı hiçbir şey hissetmediğini söyle."

Omuzlarının nasıl gergin bir şekilde bir araya geldiğini ve çenesinin nasıl azıcık gerildiğini görüyorum.

"Quentin, geç oldu ve güzel bir gündü. Bunu şu anda tartışmamız gerektiğini sanmıyorum."

"Bunu hemen şimdi konuşmamız gerekiyor." Aramızdaki mesafeyi geçiyorum ve tam yaklaştığımda dönüyor, benden uzaklaşmak için bir adım geri atıyor ve ben de durduğum yerde duruyorum.

"Tartışacak bir şey yok. Ben A.J. ile birlikteyim. Tartışmanın başı ve sonu bu. Senden hoşlandım, tekrar konuştuğumuza sevindim. Bu konuda sana yardım etmekten mutluluk duyuyorum - bu muhtemelen senin için olduğu kadar benim için de şaşırtıcı. Tüm bunların sonunda belki arkadaş olabiliriz diye düşünüyorum. Ama hepsi bu kadar."

"Hepsi bu kadar mı?" Başımı sallıyorum. "Bu yüzden açlıktan ölüyormuş gibi beni öptün ve bu yüzden boşalırken onun yerine beni düşünüyorsun. Değil mi?"

İç çekiyor ve başını sallıyor. "Senden etkileniyorum ve itiraf etmeliyim ki son zamanlarda bu çekimin çok ileri gitmesine izin verdim. Bu hiç profesyonelce değil ve bunun için özür dilerim. Fiona için kendimi çok kötü hissediyorum. Bence ondan özür dileyip, bir an için kafamızın karıştığını açıklarsan, ikinizin arasında bir şeyler olması için gerçek bir şans olabilir."

Başımı salladım. "Sanki sen ve A.J. için gerçek bir şans varmış gibi mi?"

Cevap vermiyor. Onun yerine, kapıya doğru gitmeye hazırlanıyormuş gibi hareket etmeye başlıyor.

"Çünkü bunu düşünüyordum. Sadece benimle olma şeklini değil. Onun hakkında nasıl konuştuğunu. Onun adını söylediğinde nasıl görüldüğünü. Aşık olduğunda nasıl görüldüğünü biliyorum, ama bu o değil. Neden onunla olduğunu bilmiyorum. Ama ona aşık olduğun için olduğunu sanmıyorum. Sen aşık mısın?"

Durdu ve sonunda cevap vermeden önce çatı katının pencerelerinden dışarı baktı. "Hayır."

"Öyleyse söyle

ona." "O biliyor."

"Biliyor ve umursamıyor mu?"

"Eski karısına aşık." İç çeker, sonra döner ve Ben.

"Ne oluyor Madison? Neden-" Ben başlıyorum ama o beni kesiyor. Konuşmamam ve dinlemem gerektiğini söyleyen bir bakışla kısa.

"Bunu söyleyerek sana güveniyorum. Eğer tek kelime edersen..." Başını sallıyor ama anlamlı bir bakış atıyoruz ve devam ediyor: "Buraya gelmesiyle ilgili dedikodular başladıktan sonra babamın onu engellemesini istemedim ve babamın dramdan nefret ettiğini biliyorsun. Bu yüzden birlikteymişiz davrandık. Buraya gelmeyi sadece ben olduğum için düşündüğünü açıkladım. Ayrıca, babam son derece iyi bir sporcuyu kovmayı kişisel bir kan davası haline getirirse bunun nasıl görüneceğini biliyor. Anlaşılan amcam Easton'ı tehdit etmeye devam ettiği için bunu henüz öğrenememiş." Gözleri öfkeyle parlıyor ama benim tek hissettiğim rahatlamak.

"Easton'a bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bu bir irade savaşı ve amcam sadece onun hizaya gelmesini istiyor. İlerleme kaydediyorlar."

"Onların arasında bir piyon olmayı hak etmiyor. Yeterince şey yaşadı."

Anlayışla başımı sallıyorum. O ailede neler olup bittiğini bilmiyorum ama bazı şeyler söz konusu olduğunda ailelerimizin o kadar da farklı olmadığını biliyorum.

"Ama sen ve A.J.? Orada hiçbir şey yok mu? Hepsi sahte mi?"

"Biz üniversiteden iyi arkadaşız. Onu seviyorum ama şekilde değil."

"Neden bana daha önce söylemedin?"

"Çünkü bunu kolaylaştıracağını düşündüm." Bana bakıyor, gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey var.

Onu öpmek için eğildim ama eli göğsüme doğru uzandı ve bana doğru bastırarak beni durdurdu.

"Neden?" diye sordum. "Bunun beni senden uzak tutacağını mı düşündün? Sana hiçbir şeyin engelleyemeyeceğini söyledim."

"Bunu yapamayız. Gitmeliyim," diyor, uzaklaşmaya başlarken kirpikleri titriyor.

"Ya da kalabilirsin," diye karşı çıkıyorum. "Kefaretimi başka şekillerde ödemeye çalışmama izin ver."

"Bu sadece aramızdaki işleri karıştırır ve zaten karışık. Sevişiyoruz ve sonra birdenbire bu dinamik karışıyor. Üzerinde çok çalıştığım her şeyi sadece bir orgazm için kaybetmeyeceğim."

"Bana kredi ver. En az iki ya da üç olurdu." yumuşatmaya çalışıyorum.

"Gördün mü? Şimdiden çene çalmaya başlamışsın." Bana bir bakış attı.

"O zaman patron olmaya devam et."

Yüzünde beliren merak ve bu merakın onu aydınlatması kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyor. Bu kadına tekrar sahip olmayı düşündükçe tüm kanım güneye doğru akıyor.

"Bana kontrolü bırakabilecek bir tip gibi gelmiyorsun."

Geçmişte olmadım. Ama onun için, istediği her şeyi deneyeceğim. Bana bir şans vermesinin tek yolu tüm kontrolü elinde tutmaksa, bunu ona vereceğim.

Boynunun yan tarafını öpüyorum. "Denemeye hazırım. Ayrıca, şimdiye kadar senin için iyi olmadım mı? İstedğin her şeyi yapmadım mı?"

Ben çenesinden aşağıya doğru öpücükler kondururken ve ellerim kıvrımlarında gezinirken "Evet," diye nefes alıyor. "Ama açık olmak gerekirse seni sadece seks için kullanacağım. Bu sadece bunu sistemimizden çıkarabilmemiz ve yolumuza devam edebilmemiz için olacak."

"Anlaşıldı."

"Kapalı kapılar ardında olan her şey orada kalır. Kamuoyu önünde ben A.J.'ninim ve sen ve ben iş arkadaşından başka bir şey değiliz."

Onu tekrar öpmeden önce dudaklarına "Evet, hanımefendi," diye fısıldıyorum.

Madison

CUYUNCIN'I DİKKATLİCE ÖPÜYORUM ve elleri yavaş ve dikkatli bir şekilde yanlarıma doğru ilerliyor. Onu istiyorum ve artık gerçeği bildiğine göre, savunmamı kırması için bilmesi gereken her şeyi ona verdim. Zaten şüpheleniyordu. Oops telefon görüşmesi ve öpücük onu sadece umduğu sonuca doğru itti - teslim olduğum bir sonuca. Ve şu anda, birçok nedenden dolayı zayıf bir kadını.

Yalnızım ve çok uzun zaman oldu, gerçekten çok uzun. Etrafımdaki herkesin fena halde aşık olduğunu görmek çok acı verici. Yabancılarla çıkmaya devam ederken zamanın geçmesini izlemek ve doğru dürüst sohbet bile edemediğimiz için eve yalnız dönmek. Birinin beni görmek için Westfield isminin ötesini görmesini dilemek. Ama bundan çok daha fazlası var.

Onu istiyorum. Onu *özlüyorum*. Şu anda her şeyden daha çok. Ellerini üzerimde istiyorum. Ağzını istiyorum. Eskiden benim hakkımda hissettikleriyle ilgili söylediği her şeyi duymak istiyorum. Ne kadar güzel ve akıllı olduğumu sevdiğini ve onu bu kadar çok arzulatan tek kişinin ben olduğumu. Çünkü her şey dağılmadan önce, bu adamın beni gören ve her şeyi benim gördüğüm gibi gören dünyadaki diğer tek kişi olduğuna ikna olmuşum. Benimle aynı şeyleri *isteyen*. Beni her şeye rağmen seveceğini hissettiğim tek kişi.

Ama yapmadı. da şu anda olabileceklerin sadece sığ ucuna sahip olabileceğim anlamına geliyor. Ondan istediğim şeyleri alıp istemediklerimi bırakabilirim. Ona da istediklerinin bir kısmını verebilirim. Ama sadece dikkatli olursam. Bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu gözden kaçırmazsam.

Beni geriye, odasına doğru yürütmeye başlıyor ve ben de bizi o yöne götürmesine izin veriyorum. Dudakları boynumdan aşağı inip köprücük kemiğimin üzerinden geçiyor ve elleri üzerimdeki gömleğin arkasına dalıyor. Avuç içleri tenimde, omurgamda geziniyor ve sonra tekrar aşağı iniyor, sırtımın üzerinden kayıyor ve yanaklarımın kıvrımından aşağı inip sıkışıyor.

O zaman aramıza mesafe koyuyorum ve kemerini kavrayıp çözüyorum, sonra dailmeklerinden çözüyorum. Beni izlerken kaşları kalkıyor.

"Yatağa uzan." Ona doğru başımı sallıyorum ve gözlerinde meydan okumanın titreşimini görüyorum.

Quentin hem sahada hem de saha dışında kontrolün onda olmasına alışkın. Sevişirken benden sorumlu olmaya kesinlikle alışkın. Neredeyse tüm ilklerimi bana o verdi. Her birinde bana yavaşça yol gösterdi, iyi olup olmadığımı görmek için sürekli sorular sordu ve sabırla beni rahat ettiğim bir hızda götürdü. Ama sürücü koltuğunda onun oturduğundan hiç şüphe duymadım. Bu yüzden şimdi kontrolü bana bırakacağı fikri biraz zorlama görünüyor. Bana fikrini değiştirdiğini söylemesini bekliyorum.

Ama yatağa tırmanmadan önce tişörtünü tek eliyle başının arkasından çıkarıp yere attığında beni şaşırtıyor. Arkasına yaslanıp bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve kaşlarını hafifçe kaldırarak soruyor.

Kemerini ellerini yatağın arkasına bağlamak için kullanıyorum, sıkıyorum ve kaslı kollarının bu açıdan nasıl görüldüğüne hayran kalıyorum - başının üzerine gerilmiş. Her santimi çok seksi. Dövmeleri, göğsü, gözlerindeki beklentiye görebiliyorum. Onunla ilgili her şey zamanla gelişti ve bu yüzden kıskanıyorum. Aradaki onca yılı kaçırdığım için.

Ellerim pantolonuna gidiyor, düğmesini ve fermuarını açıyorum.

"Kalçanı kaldırır mısın?" Kibarca soruyorum. Yatakta patronluk taslama işini nasıl yapacağımı ben de bilmiyorum. İş yerinde bütün gün bunu yapmakta iyiyim ama genellikle yatakta liderliği başkasının almasını tercih ederim. Quentin'in bana bunu yapması, beni nasıl becermek istediğini söylemesi, beni istediği gibi kullanması fikri beni o kadar tahrik ediyor ki, klitorisimde cevap veren zonklamayı şimdiden hissedebiliyorum. Ama önce bunu hak etmesi gerekiyor. İşteki dinamiğimizi kötüye kullanmadan bunu yapabileceğini bilmeliyim.

Kalçalarını benim için kaldırıyor, ben de pantolonunu ve boxer külotunu kalçalarından aşağı çekiyorum, hareketini biraz kısıtlasınlar diye yarı yolda duruyorum ve dövmelemin artık karnında durmadığını görüyorum. Kalçalarını ve karnının alt kısmını kaplıyor, üst uyluklarından tekrar başlıyorlar.

Ama uzun süre bakamıyorum çünkü gözlerim onun sikine takılıyor. Benim için çoktan yarı sertleşmişti ve hatırladığımdan daha da büyüktü. Her zaman kafamda onun boyutunu abarttığımı düşünmüştümdür. Bakire beynimin ilk aleti görünce çıldırdığından emindim. Ama şimdi hafızamın doğru olduğunu anlamak için yeterince şey yaşadım.

Ellerim gömleğime gidiyor ve onu başımın üzerinden çekip, o izlerken kenara fırlatıyorum. Sonra şortuma gidiyorum, düğmelerini açıyorum ve fermuarını yavaşça aşağı çekiyorum. Gözleri her hareketime takılıyor ve ben şortu indirip çıkarken alt dudağını dişlerinin arasına almasına sırtıyorum. Kendime yaz ortası hediyesi olarak aldığım dantelli takımı giydiğim için şükrediyorum. Çünkü bana o zaman ve şimdi yaşattığı her şey için lanet olası kalbini yemesini istiyorum.

"Madison..." mırıldanıyor ve gözleri vücudumda gezinirken öylece bakıyor.

Hayatımın en tatmin edici deneyimlerinden biri, sanki genç ben biraz intikam alıyormuş gibi. Daha fazlasını istememi sağlıyor. İkimizin de istediğini vermeden önce ona bir süre işkence etme şansı. Yatağa tırmanıyorum, dikkatlice üzerine çıkıyorum ve sonra kemerin onu hâlâ bağlayıp bağlamadığını test etmek için öne doğru eğiliyorum.

"Bunu denerken rahat olduğuna emin misin?" Beni incittiği için onu cezalandırmak isteyebilirdim ama o her zaman saygılı oldu ve ben de ona bu kadarını geri verebilirim.

"Evet."

"Durmak istiyorsan, söylemen yeterli."

"Güvenli bir kelime alabilir miyim?" Şakacı bir şekilde sırtıyor. "Seç birini."

Gözleri tekrar benimkilere gelmeden önce vücudumda geziniyor ve konuşmadan önce bir şeyle aydınlanıyor.

"Dondurma."

O zaman neden bana dondurma aldığını anladım. Bunu neden şimdi söylüyordu. Ona bakarken sırtıyorum, en başta bu karmaşaya nasıl girdiğimizi hatırlıyorum. yaz ailemin evindeki güvertede uzak durmaya çalışıp başarısız gece. Geldiğimde

ve ona dondurmamdan ısırıklar yedirmeye başladım. Açgözlülükle tadına baktığı dondurmalar, benim her şeyimin tadına bakmadan hemen önceydi.
"Dondurma o zaman."

OceanofPDF.com

Quentin

Parmaklarını omuzlarımda gezdiriyor ve sonra göğsümden aşağıya doğru kıvrıyor.

Tırnakları tenimi tırmıklayana kadar Onları nazikçe karnımın üzerinde gezdiriyor ve sikime geldiğinde kısa kesiyor. Kaslarımda oluşan gerilimi incelerken sırtışı izliyorum, bu kadar kontrol sahibi olması onu eğlendiriyor. Nefes alış verişlerimi duyana kadar beni test etmek için elini üzerimde gezdiriyor. Parmaklarını etrafımda dolaştırmasını ve avuç içini uzunluğum boyunca okşamaya başlamasını izliyorum, sıcaklığının içime işlediğini hissediyorum. Bana tekrar dokunması için uzun yıllar bekledim. Her şey çok fazla ve bu gözlerimi kapatmama neden oluyor.

"Kendime her şeyi doğru hatırlayamadığımı söyledim. Bu kadar büyük değildin ve bu sadece benim ilk seferimdi." Kahretsin, bu işte çok iyi. O kadar iyi ki başımı zor dik tutuyorum. Bana binmesi için ona yalvarmak istiyorum. Ama odaklanmam lazım. Onun için buna değebileceğimi kanıtlamalıyım.

Gözlerimi açtığımda, onu gördüğümde neredeyse kırılacaktım. Gözleri elinin sikimin üzerinde hareket edişine kilitlenmişken, dilinin sanki tatmak istiyormuş gibi dudağının üzerinden fırlayışını izlerken ve beni ve ona her tepkiyi incelerken, altın sarısı saçlarının aşağıya dökülmesine bakamıyorum. Bu, vücudunun ne kadar muhteşem olduğuna önce

-Lanet bir rüya gibi, özellikle de üzerindeki iç çamaşırıyla. Ben de kendi anılarımla aynı uzlaşmayı yaşıyorum.

"Çok güzel olduğunu biliyordum, Madness. Ama şimdi daha da güzelsin." Bundan daha iyi kelimeler bulmalıyım. Onunla böyle bir şansım olursa ne söyleyebileceğimi ya da ne yapabileceğimi çalışmalıyım. Bunun yerine yarı sersemlemiş bir halde sessizliğe gömüldüm. Sonunda sırtına kadar kendisi de pek bir şey söylemiyor.

"Hmm."

Mırıldanıyor. "Ne?"

"İyi davranıyorsun. Şaşırdım. Belki beş saniye dayanırsın diye düşünmüştüm."

"Bundan çok daha uzun süre dayanırım."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ukalılığıma karşısında kaşlarını kaldırıyor. "Biliyorum."

"Sanırım göreceğiz."

Beni bırakıyor ve sözlerime hemen pişman oluyorum -bana dokunmasını engelleyecek her şey bir hatadır. Ama yine de bir an sonra üzerindeki külotu çıkarıp yanıma, yatağın üzerine attığında ödüllendiriliyorum. Sütyenini çıkarmasını bekliyorum ama çıkarmıyor. Bu biraz kalbimi kırıyor çünkü onun çıplak halinin tüm etkisini görmek için can atıyorum, on yıl sonra, o yıllar boyunca inşa ettiği tüm özgüveniyle ne kadar iyi görüldüğünü görme şansı.

Yatağa tekrar tırmanıyor, bu sefer beni ters kovboy kıızıyla sikecekmiş gibi dönüyor. Kendimi beğenmiş olmaya hazırım. Bu plan için çok sabırsız olanın o olduğu hakkında bir yorum yapmaya. Ama göğsümün üzerine oturup eğilerek ulaşamayacağım bir yerde duran küçük, güzel amcığını tam olarak görebilmemi sağladığında daha sözlerimi söylemeden yemek zorunda kalıyorum. Şimdiden parlıyor, ıslak ve muhtaç ama ona dokunamıyorum. Kemerini çekiyorum ve yeterince yaklaşmadığımı fark ettiğimde hayal kırıklığı içinde inliyorum. Karşılığında çıkardığı eğlence sesini duyabiliyorum.

"Bu hiç adil değil..." On kat daha kötüleşmek üzere olduğunu fark etmeden şikayet ediyorum. Dili sikimin etrafında dolaşıyor ve bir an sonra beni ağzıyla içine alıyor. Yumuşak dokunuşlar ve girdaplarla beni kızdırması ve ardından elinin darbesi ve ağzının rahatlığıyla takip etmesi mükemmel. Bir kez, iki kez ve hızını artırmaya başladığında taşaklarımın sıkılaştığını hissediyorum. Buna bayılıyor, her saniye daha da ıslanıyor.

"Benimle alay ederken nasıl da sıırıslıklam oluyorsun. Dilime ihtiyacın var mı?" Onu kızdırmaya çalışıyorum ama o işkenceme iyice konsantre oluyor.

Bu kadar iyi olmasına şaşırmamalıyım. Yıllar önce benden yardım istedikten sonra ona öğretmiştim ve sonuç olarak sevdiğim her dokunuşu ve ritmi biliyor. Ama bu kadar çok şeyi hatırlaması ya da en azından hatırlıyor gibi görünmesi her şeyi çok daha iyi yapıyor.

"Delilik... Siktir. Lütfen." Yalvarıyorum, bunun üstünde değilim. "Lütfen seni tatmama izin ver."

Sikimi ağzından çıkarıyor ve kısa bir süreliğine arkasına yaslanıyor, amcığı dilimin üzerinde geziniyor, tekrar sikime dönmeden önce bana en ufak bir tat veriyor, sanki yıllardır beni böyle becermek için can atıyormuş gibi üzerimde çalışıyor. O kadar iyi ki yenilgiyi kabul etmeye hazırım.

"Siktir, tamam. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum..." İnliyorum ve işe yaramaz bir şekilde kemeri tekrar çekiyorum, serbest bırakılmak ve ona dokunmak, ağzımı ona koymak ve benim için çığlık atana kadar klitorisini emmeden önce dilimi içine gömmek için çaresizim. Ama bunların hiçbirini yapamıyorum çünkü onu uyardığım anda beni serbest bırakıyor ve geri çekiliyor. Uçurumun kenarında asılı kaldım, boşalmaya o kadar yakındım ki zar zor dayanabildim. Bacaklarını nazikçe geriye çekip yatağın kenarına oturarak benden uzaklaşıyor.

"Siktirkkk," diye homurdanıyorum ve o da dönüp bana gülümsüyor.

"Başa çıkamayacağını itiraf et, ben de seni serbest bırakıp işini bitireyim." Alaycı bir gülümseme muhteşem yüzünü boyuyor, rujunun köşesi beni ne kadar özenle çalıştırdığı için hafifçe bulaşmış ve şimdi ondan vazgeçemem.

"Hayır. Ben halledebilirim."

Sırtarak pantolonumu tutuyor, iç çamaşırlarım ve çoraplarımla birlikte çekip çıkarıyor ve hepsini yere bir yığın halinde atıyor. Bir süre sonra sütyenini de çıkarıyor ve yarattığı küçük giysi dağını tamamlıyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Her bir kıvrımı nasıl da mükemmel, meme uçları gözümün önünde nasıl da kabarıyor, kalçaları ve uylukları nasıl da şişiyor. Hayal ettiğim her şey onda var.

"Daha fazlasını alabileceğinden emin misin?"

Başımı sallıyorum ve o da sırtarak yatağa tırmanıp üstüme çıkıyor. Bacaklarını iki yana açıp arkasına yaslanıyor ve sol eliyle destek oluyor. Tam sikimin üzerinde duruyordu ve bu bana mükemmel bir

kendisiyle oynamaya başladığında -parmaklarını içeri daldırmadan önce parmaklarının pedleri klitorisinin üzerinde küçük daireler çiziyor.

"Yapmaktan hoşlandığın şey buydu, değil mi? Kendime dokunmamı izlemek, böylece nasıl hoşlandığımı bilmek?"

Bu gece burada ölebilirim.

"Lanet olsun, Madness. Sen lanet olası bir şeytansın." O kadar yakın ki sikime karşı sıcaklığını hissedebiliyorum ve parmaklarının arkası alt tarafa geliyor.

"Öyle miyim?" Sırıttıyor ve kısık kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Nedenmiş o?"

"Beni çok yaklaştırmıştın ve şimdi bana izlettiriyorsun... Bu çok fazla."

"Senin için rahatlamamı ister misin?" Sırıttıyor. "Lütfen.

Herhangi bir şey. Sadece lütfen."

Bacaklarını daha geniş açıyor ve sikimin üzerinde kayıyor, beni kullanma şekliyle ikimizi de kızdırıyor.

"Oh lanet olsun. Evet. Bana nasıl ihtiyacın varsa sikimi öyle kullan." Kelimeleri konuşmaktan çok inliyorum.

Bir zamanlar olduğu gibi utangaç bir kız değil. Kendinden emin ve seksi, onda sevdiğim her şey ve daha fazlası var. Bunların hepsi beni uçurumun kenarına getiriyor, onsuz geçen bunca yıldan sonra kaldırabileceğimden çok daha fazlası. Dişlerimi sıkıyorum.

"Sana yalvarıyorum. Sür beni. Sikim ya da yüzüm, umurunda değil, sadece acıma son ver."

Göğsüme doğru öpücükler konduruyor ve sinsî bir gülümsemeyle başını komodine çeviriyor. "Prezervatif?"

"Çantamda." Başıyla odanın diğer ucundaki çantayı işaret ediyorum.

Ayağa kalkıyor ve bir tane çıkarıyor, geri dönerken ambalajı yırtıyor ve sonra yavaşça takıyor, ikimizin de dünyadaki tüm zamanları varmış gibi sikimden aşağı yuvarlıyor. İşi bittiğinde tekrar üstüme tırmanıyor ama beni almak yerine eğilip kemerdeki bağa uzanıyor.

"Gitmene izin vereceğim, tamam mı?"

M adison

Gözlerindeki bakış neredeyse vahşice ve kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyorum. Vücudunun yukarısına, onu hâlâ yerinde tutan kemerin olduğu yere uzanırken parmaklarım benimkinin altında. Parmaklarım kemerin üzerinde geziniyor ve sanki bir sonraki şeyi söylemek istemiyormuş ama yine de söylemek zorundaymış gibi keskin bir nefes alışını hissediyorum. Ona tekrar bakıyorum ve gözleri parlak, delici bir mavi, içlerinde bir uyarı var.

"Önce beni becermelisin. Beni böyle bırakırsan kendimi o amcığa öyle bir gömerim ki benden başka kimsen olduğunu unutursun."

Yanıt olarak sırtıyorum ve kaşları çatılıyor.

"Ben de bunu umuyorum. İyi bir çocuk ol ve beni sertçe boşalt, tamam mı?" Sırtıyorum, yüzünün önce şaşkınlığa sonra da kararlılığa dönüşmesini izliyorum.

Kemeri olabildiğince çabuk çözüyorum ve nihayet düştüğünde beni yakalıyor. Geniş elleri sırtımın ve kalçalarımın sarıyor ve beni altındaki yatağa sabitliyor. Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve o da bu daveti kabul edip içime kayıyor, siki o kadar büyük ki tamamen girdiğini hissettiğimde biraz nefesim kesiliyor. Bakir benliğim bunu nasıl idare etti bilmiyorum çünkü deneyimli benliğimin alışması için biraz zamana ihtiyacı var. Sanırım her şey acıttı ve daha fazla biriyle birlikte olsaydım biraz daha az acıtılabileceğini fark etmedim.

ortalama büyüklükte. Onun ilk sırada olmasını dünyadaki herhangi birine değişmem.

"Siktir..." Gözleri kapanırken inliyor. İçimde hareketsiz kalıyor ve beni nasıl doldurduğuna alışmak için bir anım oluyor. Ellerim yanlarında geziniyor, tüm tenini ve kaslarını içine alıyor. Bir an sonra bana geri dönüyor, gözleri açılıyor - gözlerinde yeni bir kararlılık var- ve beni derin ve yavaş bir şekilde sikmeye başlıyor.

Ellerinden biri saçlarımı sarıyor ve başımı geriye çekerek boynumu ortaya çıkarıyor ve dili boğazıma doğru kayıyor. Beni daha sert sikmeye başladığında, parmakları saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırırken, dudakları ve dili etimde gezinirken çaresiz bir inilti kaçıyor. Ne yaptığını bilen bir erkeğe sahip olduğunuzda bunun ne kadar iyi hissettirebileceğini unutmuşum. Böyle sikişen bir adam. Boşalmanı gerçekten önemseyen biri.

"Siktir..." Mırıldanıyorum. "Çok iyisin, Quentin. Çok iyisin." "İşte benim kızım. Beni çok iyi alıyorsun. Senin gibi bir horoz Aslında ihtiyacımız var, değil mi?"

"Evet." Bacağımı onunkinin etrafına sarıyorum ve kalçalarımı onun vuruşlarına karşı koymak için yukarı kaldırıyorum. "Çok derine iniyorsun. Her zaman bu kadar iyi olacağını düşünmeme neden olduğun için senden nefret ediyorum."

"Her zaman bu kadar iyidir." Boynumu ısıyor. "*Beni* becerdiğinde."

"Çok kibirli," diye mırıldanıyorum, kendime rağmen gülümseyerek.

"Sadece gerçek." Boğazımı öpüyor ve beni daha hızlı içine almaya başlıyor. "Bunu biliyorum çünkü ben de senin için aynı derecede çaresizdim."

Beni sınıra yaklaştırırken düzgün düşünemiyorum, her vuruşunda beni mükemmel bir şekilde vururken duyabildiğim tek şey benim nefesim ve onunki - beni neredeyse mutlulukla yıkayan bir tür beyaz gürültü. Orgazmımın yükselen dalgası beni onunla eşleştiriyor ve ona yalvarırken adını tekrar haykırıyorum. Başka bir şey düşünemeyecek kadar çaresizim.

"Sik beni, çok iyi hissediyorsun. Benim için böyle sifonu çekmen çok güzel. Boşaldığını duyayım."

"Quentin, lütfen. Daha sert," diye son bir kez yalvarıyorum, sonra da tüm vücuduma hissediyorum. Dalgaları beni altına çekiyor ve ne kadar iyi hissettirdiğinden neredeyse yıldızları görmeme neden oluyor.

"Bu doğru. Benim için gel, Madness. Bu amcığın sikimin etrafında sıkılaştığını hissetmeme izin ver. Bunun için yıllardır bekliyordum." O başladığında inliyor

İçime boşalması, vücudumdan son birkaç zevk dalgasını çekmesi ve sonunda içimde sikinin son darbesini hissettiğimde onu kaybetmekten nefret ediyorum.

Bir an sonra yanıma yığılıyor, nefes alış veriş benimki kadar ağır ve ikimiz de öylece uzanıp bir an duruyoruz. Şu anda aklım başımda değil çünkü tek düşünebildiğim onu tekrar nasıl istediğim. Onu her gün bu şekilde nasıl istediğim. Ona sahip olmayı ne kadar özlediğim.

Ama bu şu anda çok ağır geliyor, bu yüzden parmak uçlarımı ön kolunda gezdiriyorum, toplayabildiğim en eğlenceli gülümsemeyle ona sırtıyorum. Bu sadece seks. Onunla bile başa çıkabilirim.

"Eğlenceliydi." Nefes alış veriş yavaşladığında sessizliği bozuyorum.

"Siktir git, Madness. Hatırladığın şey ben olabilirim ama sen eskisi gibi değilsin."

"Ben büyüdüm."

"Fark ettim." Kalbimi eriten parlak bir sırıtışla bana bakmadan önce tam olarak okuyamadığım bir şeyle bana bakıyor.

Erimeyi göze alamayacağım bir kalp. Yatağın kenarına oturuyorum, banyoya gitmek için ayağa kalkmadan önce kıyafetlerime uzanıyorum. Temizlenip buradan çıkmam gerekiyor. Sikiş sonrası onunla istediğim yapamam çünkü bunun işe yaramasının tek yolu iki versiyonumuz arasına derin bir çizgi çekilmesi. Sadece bu şekilde sahip olabileceğimiz ve başka her yerde olmak zorunda olduğumuz. Tekrar bir kız öğrenci gibi onun peşinden koşacağım bir orta yol yok. Yetişkin olmak zorundayım. Bunun bizim için net olması gerekiyor çünkü aksi takdirde ikimiz de her şeyi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalacağız. Onu, A.J.'i ya da değer verdiğim başka birini bu şekilde hayal kırıklığına uğratmayı reddediyorum.

"Şimdiden gidiyor musun?" diyor hafifçe, ama ses tonunun ardında bir hayal kırıklığı olduğunu söyleyebilirim.

"Birkaç saat içinde iş. Zorlu bir müşteri. Birkaç saat uyumam lazım." Banyonun kapısını kapatırken küçük bir gülümsemeyle omuz silkiyorum, onları burada geçirdiğim için benimle tartışmadığı için minnettarım.

İçeri girer girmez lavaboya yaslanıyorum ve yansımama bakıyorum. Onunla yatarak ateşle oynuyorum çünkü ona tekrar aşık olmamamın imkânı yok. Beni doğru adam olabileceğine inandırmak için bu kadar uğraşırken olmaz. Ama tüm bunları daha önce de yaptı ve beni bir başıma bıraktı.

-Hiçbir zaman tam olarak iyileşemediğim bir şekilde kırılmıştım. Kalbim bunu bir daha kaldıramadı.

Kulübeye döndüğümde güneş çoktan doğmuştu ve ben güne hiç hazır değildim. Duş almam, biraz kestirmem, sonra da çaresizce biraz su ve kafeine ihtiyacım var. Güneş gözlüklerimi takıp çantamı omzuma atarak içeri doğru kısa bir yürüyüşe çıkıyorum, ancak ağabeyimi küçük verandada iki fincan kahveyle otururken gördüğümde yetersiz kalıyorum.

"Günaydın, Mads." Soluk mavi gözleri kayarak benimkilerle buluştu. "Günaydın."

"Benimle arazide yürümek isteyip istemediğini öğrenmek için kahve almaya geldiğimde, bu sabah çoktan uyanmış olduğunu görünce ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin. Sabah erkenden bir iş için mi?"

"Evet. Bir şey almam gerekiyordu."

"Ne alman gerekiyordu? Kıyafet mi? Son takıma mı kaldın? Çünkü yemin ederim dün gece Quentin'de giydiğin şey buydu. Ama çantan yok. Yoksa arabanda mı?" Dramatik bir şekilde etrafıma bakıyor.

"Tamam, Easton. Kes şu saçmalığı. Anladım." "Umarım buna değmiştir."

"Öyleydi."

"A.J.'i kaybetmeye değer mi?"

"A.J. ve ben aslında birlikte değiliz. Bu babamın iyiliği için bir oyun."

Başını sallıyor, ağzı sanki her şey anlamlıymış ve aynı zamanda onu kızdırıyormuş gibi düzleşiyor.

"İşte bu yüzden Wren, dün gece Quentin'le birlikte olmanızdan endişe duyduğumu söylediğimde seninle konuşmam gerektiğini söyledi. Ne zamandır biliyor?"

"Bir dakika. O benim kız kardeşim, biliyorsun. Güvenebileceğim birine ihtiyacım var."

"Bea sende. Karıma sır tutturma."

"Buraya geldiğimden beri biliyor. Birine söylemem gerekiyordu." "Bana söyleyebilirdin."

"O zaman da babama yalan söyleyecek ve arada kalmaktan şikâyet edecektin. Onun tarafını tutman gerektiğinden değil."

"Ben onun tarafını tutmuyorum. Sadece birimizin onunla uzlaşmaya varması gerektiğini düşünüyorum. Neyin peşinde olduğunu bilmeliyiz. Ne ondan ne de annemden sürpriz istemiyorum. Annemin de ondan vazgeçmişiz gibi hissetmesini istemiyorum. Onu hâlâ seviyorum."

"Neyin peşinde olduğu umurumda değil. Bugünlerde hiç iyi bir şey yapmıyor. Narsisizmini sonuna kadar kullanıyor. Bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Hâlâ annemle konuşuyorsun."

"Onu Stockholm sendromundan kurtarmaya çalışıyorum. Ona boşanmasını ve daha genç bir adam bulmasını söylüyorum. Neredeyse otuz yıldır bir erkeğe mi ihtiyacı var?"

Easton bana bir bakış attı. Ailesi aramızda bir sır değil ama dış dünya onun farklı bir annesi olduğunu bilmiyor. Ailelerimiz Vegaslı şov kızını sır olarak saklamakta iyi bir iş çıkardılar ve East annemin çocuğuymuş gibi yetiştirildi. East'i kendi çocuğu gibi yetiştirdiği için anneme minnettarım. Onu ölesiye seviyorum ve onsuz ne yapardım bilmiyorum ama babamızı affetmesini asla anlayamadım.

En azından hepimiz on sekiz yaşına gelip büyüdüğümüzde kendini yeniden bulacağını, ona doğru davranabilecek biriyle yeni bir yere başlayacağını ummuştum. Bunun yerine, inatla babamın yanında durmaya devam etti ve bana evli olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledi. En azından bu kadarı doğru. Ve eğer evlilik böyle bir şeyse, ben bunu istemiyordum. En azından artık istemiyordum.

"Ona verilen hayattan daha iyi bir hayatı hak ettiğine katılıyorum. Ama bunca yıldan sonra, kendine göre sebepleri olduğunu varsaymak zorundayım."

İçimi çekiyorum ve güvertede onun yanındaki sandalyeye çöküyorum. "Bu benim için mi?" "Evet. Ya da en azından sen hain olmaya karar verene kadar öyleydi."

"Hain mi?"

"Düşmanla sınırı geçmek. Bunun tarihsel olarak nasıl sonuçlandığını hatırlıyorsun, değil mi? Romeo ve Juliet? Hatfields ve McCoys?"

"Romeo ve Juliet kurgu."

"Muhtemelen gerçeklere dayanıyor."

Küçük kardeşime gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum. "Ben hain değilim."

"Yani onunla yatmadın mı?"

"Gerçekten seks hayatımın ayrıntılarını mı istiyorsun?"

"Hayır, ama oyun kurucumla yatıp bilmem gerek. şu beni takımdan attırmaya çalışan. Hatırladın mı?"

"Seni takımdan attırmaya çalışmıyor. Amcası olabilir. Ama o değil."

"Amcası... onu takıma getiren kişi. Bütün bu kabusu düzenleyen . Onu yetiştirmeye yardım eden kişi."

Amca?"

"Size karşı sabırlı olmaktan başka bir şey yapmayan oyun kurucu mu? Restoranınızın açılışına sirk gösterisi yapar gibi gelip size kalabalık çekmeye çalışan adam mı? Kendini bu kadar üzme. Özellikle de sabahın bu erken saatinde, yeterince kafein almamışken."

"Kararsız değilim. Sadece ateşle oynadığını düşünüyorum. West Field onsuz da gayet iyi idare ederdi. Wren bu işte tam bir usta."

"Eminim iyi olurdu. Ama kesinlikle yardımcı oldu. Bunu biliyorsun. Sadece bundan hoşlanmıyorsun." Quentin'i bu kadar sert savunduğuma inanamıyorum ama sonra East'in onun hakkında konuşma şeklini de beğenmiyorum. İkisinin de diğeri hakkında adil bir fikri yok ve ben umutsuzca birbirlerini arkadaş olarak değilse bile takım arkadaşı olarak görmelerini sağlamaya çalışıyorum.

"Senin A.J. ile birlikte olduğun konusunda onunla alay edebildiğim zamanlar daha çok hoşuma gidiyordu. Şimdi bu mahvoldu," diye homurdanıyor East.

"Yapmadın!" Koluna bir yumruk attım.

"Olabilir, biraz. Bunu hak etmişti."

"Tam bir pisliksin, East. Karının sana daha kısa bir zincir takması gerek."

"Yapıyor. Sadece genellikle Cumartesi geceleri."

"Yine yeterince kafein yok."

"Sen başlattın. Lafı açılmışken, A.J. ile birlikte olmadığını biliyor mu? Yoksa sadece aldatmayı mı kabul etti?"

"O biliyor. Ona bazı şeyleri gizli tutmamız gerektiğini söyledim. Bu senin için de geçerli." Kahvesini yudumlarken East'e sert bir bakış attım.

"Böyle devam , değil mi? Birlikte çalıştığınızı hatırlıyorsun değil mi?" East'in kaşları çatılır.

"Canım ne isterse onu yapacağım. Kimseye zarar vermeyeceğim." "Ona tekrar bağlanırsan kendine zarar verirsin. O öyle biri değil Mads."

"Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Ayrıca, sen de öyle biri değildin ve şu haline bak, aile saadeti içinde yaşıyorsun. Tıpkı kardeşimiz gibi. Xander. Bu olabilir... Eğer siz yapabiliyorsanız, o da yapabilir."

"Bana en çok ihtiyacı olduğu anda Wren'i terk etmedim."

"Senin ondan daha kolay bir hayatın oldu. Biliyorsun onu amcası büyüttü çünkü anne ve babası terk etti. Babamız sevgi dolu bir ebeveyn için sefil bir bahane olabilirdi ama o ve annemiz vardı."

"Ve bu bir bahane mi?"

"Hayır. Ama bu ona biraz gevşeklik verebileceğim bir şey. Her neyse... Onun burada kalmasını beklemiyorum. Sadece yapabiliyorken iyi bir penis almayı bekliyorum, tamam mı?"

"Tanrı , Madison. Bana böyle şeyler söylemen için dünyada yeterince kafein yok. Özellikle de sabahın bu erken saatinde."

"O zaman bir dahaki sefere karını oturup beni pusuya düşürmesi için gönder. En azından bana bir beşlik çakardı."

East bana yan gözle bakıyor ve son kahvesini bitiriyor. "Benimle yürümek istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum ama biraz kestirip duş alsam iyi olacak. Bugün daha sonra toplantılarım var. Erteleyelim mi?"

"Bana uyar." East yürümeye başlar, ama geri döner. "Bunun seni sevdiğim için olduğunu biliyorsun, değil mi? Seni tekrar incinmiş görmek istemiyorum."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

East başını sallıyor ve merdivenlerden aşağı inerek arazisinde bulunan ormanın içinden geçen patıkaya doğru ilerliyor. Sıcak bir duş almak ve daha fazla kafein almak için aceleyle içeri giriyorum. En azından artık hepimiz bu sırrın içindeyiz, iyi ya da kötü.

M adison

"ACENTE bizim için bir mülk buldu. Gerçekten mükemmel ve umduğumuz her şey." Bea listeyi masanın üzerinden bana doğru itiyor ve ben de mükemmel bir şekilde kesilmiş ve bakımı yapılmış muhteşem bir çimenliğe ve gülünç miktarda karakter ve cazibeye sahip devasa eski bir eve bakıyorum. Colorado'da istediğimiz ve umduğumuz her şeyi orada bulabileceğimizin yarı fiyatına bulduk.

"Vay canına," diye fısıldıyorum resimleri karıştırırken.

"On oda. Yedi banyo. Büyük bir yemek mutfak. Mükemmel bir yoga stüdyosu olabilecek bir güneşlenme odası Yaz aylarında sanat dersleri verebileceğimiz etrafı çevrili bir balkon. Bir at ahır ve iki küçük kulübe, böylece personelden bazılarının tesis içinde yaşamasını sağlayabiliriz." Bea hayal listemizi sıralamaya başladı.

"Bu... mükemmel."

"O zaman neden hayalet görmüş gibi görünüyorsun?" Bea bana dikkatle bakıyor.

Çünkü sanırım Quentin'e yeniden aşık oluyorum. Ya da belki de ona aşık olmaktan hiç vazgeçmedim. Henüz emin değilim, ancak sayfalarca mükemmelliğe bakarken suçluluk duygusunun ağırlığının üzerime çöktüğünü kesinlikle hissediyorum. Tüm bunlara hayır demek isteme hissi içgüdüsel bir tepki, çünkü biliyorum ki

Hiç mantıklı değil. Bea ve ben bunu bir yıldan fazladır planlıyorduk. Bu rüya için kan, ter ve gözyaşı döktük ve sırf onunla yattım diye önümüzde mükemmel bir mülk dururken onu terk edemem. Ama onu terk etme fikri acı veriyor.

"Buna inanamıyorum."

"Fiyat etiketi makul, değil mi?"

"Doğru. İki milyon nefret edilecek bir rakam değil. Tadilat için ne kadar öngörüyorlar?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve onun tavrında da doğru olmayan bir şeyler var. Ama muhtemelen bende bir şeylerin ters gittiğini hissedebildiği içindir - en iyi arkadaşların her zaman yapabildiği gibi.

"Bir çeyrek ila yarım milyon daha. Bu ne yapmak istediğimize bağlı."

"Colorado'da karşılaştıklarımız düşünüldüğünde yine de fena değil."

"Kesinlikle. Ve bu evin şehir suyuna ve kendi kuyusuna erişimi var. Hayır. Su endişeleri. Yakın tarihte hiç orman yangını olmadı. İstedikimiz her şey. Gerçekten bunun gerçek olduğuna inanamıyorum."

"Ben de."

"Ama çok erken. Finansman bulmak için daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştük."

"Evet, şu anda kesinlikle bir milyondan fazla param yok." "Benim de yok. Ve bazı yatırımcılarımız da şu anda batmış durumda."

"Doğru. Son zamanlarda A.J. ile konuşmadım ama... Onun da artık yatırım yapmak isteyeceğini sanmıyorum. Benim için o kadar para yatırırsa eski karısına nasıl görünür."

"Xander ve Tobias'ın da dışarıda olduğunu biliyoruz çünkü Seattle'daki müzeye onca para yatırdılar."

"Doğru."

"Ailelere sormama konusunda hâlâ hemfikir miyiz?" Bea belirsiz bir bakış fırlatır.

"Ne bu hayatta ne de bir sonraki hayatta." "Peki... yeni yatırımcılar hakkındaki düşünceleriniz?"

"Bunu düşünmem gerekecek. Doğu ve Wren, Batı Sahası'na o kadar para yatırdıklarını düşünürsek hayır. Birkaç kişiye daha sorabilirim. Quentin'le işler yolunda giderse iyi bir ikramiye alabilirim ama bu işi halletmeye yetmez. Hiç ipucun var mı?"

"Çok değil."

"Ne kadar hızlı satılacağını düşünüyorlar?"

"Temsilci, bu büyüklükte ve fiyattaki mülklerin genellikle doğru alıcının gelmesine ihtiyaç duyduğunu söyledi. Satıcılara genellikle piyasada altmış ila doksan gün beklemelemlerini söylüyorlar, ancak her an satılabilir. Açıkçası, ne kadar hızlı olursa o kadar iyi olur dedi."

"Şey... saçmalık." Mükemmel bir halkla ilişkiler inziva yeri olabilecek bir yere bakıyorum. Medyadan ve ilgi odağı olmaktan kaçıp sıfırlanmaya çalışsaydım gitmek isteyeceğim türden bir yer. "Gerçekten mükemmel."

Bea yüksek sesle, "Çok iyi bir imza primi alan ve potansiyel sahiplerden birine çok düşkün olan bir oyun kurucu tanıyorum," dedi.

Ona asık suratlı bir bakış attım. "Ondan hayatta para istemem. Özellikle de her şeyden sonra."

"Her şey mi?" Gözleri ilgiyle parlıyor.

"Ben... daha önce konuştuğumuz o özel soruna teslim olmuş olabilirim."

"Onunla yattın mı?" Sırıttıyor.

"Neden bu kadar mutlu olduğunu anlamıyorum."

"Şey... Tobias'ın sorunlarını, A.J.'in sorunlarını çözmek ve bu anlaşma üzerinde çalışmak için acele ederken aşk hayatıyla ilgili her şeyi askıya aldığını görmek... Kendine hiç zaman ayırmadan nefret ediyorum."

"Selam, tencere. Benim, kettle." Ona kaşlarını kaldırıyorum.

"Biliyorum, ama yıllardır bana aşık olan, kayıp bir köpek yavrusu gibi peşimde dolaşan, gözleri fal taşı gibi açılmış ve istediğim her şeyi yapmaya hevesli bir adamım da yok."

"Bundan emin misin?" Kaşlarını daha da kaldırıyorum çünkü Cooper'ın partide onun etrafındaki halini görmüştüm.

"Cooper sadece kibarlık yapıyor ve bu aynı şey değil. Sen ve Quentin nişanlıydınız. Destansı bir Romeo & Juliet aşkınız vardı."

"Bu çok uzun yıllar önceydi." "Ama yine de..."

"Yine de ondan para isteyemem."

"Peki." İç geçiriyor ama sonra beni incelerken tekrar parlıyor. "Ama seks nasıldı?"

"Güzel."

"İyi mi?"

"Gerçekten iyi. Hatırladığımdan daha iyi. daha iyi. Dürüst olmak gerekirse iç karartıcı. Hayal kırıklığı yaratacağını umuyordum. Bu benim

Genç benliğim her şeyi kafamda kurmuş ama ben kurmamışım."

"Oh, Mads!" Işıl ışıl sırıtıyor ve heyecanla kolumu okşuyor. "Senin adına çok mutluyum."

"Ne için mutlu? Hâlâ bir erkek arkadaşım var. Quentin hala bir müşteri. Sadece bir müşteri değil. Bir iş, tüm iş. Umutsuzca ihtiyacım olan para ve eğer ön büro bunu öğrenirse, saniyeler içinde işimi kaybederim ve dedikodu yayılırsa başka bir iş bulmakta zorlanırım."

" bir şey değil."

"Bunu biliyorum. Sen biliyorsun. Ama diğer insanlar bunu bilmeyecek."

"Açıkçası kimseye söylemeyeceğim. Quentin'in söylemeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Aklımı kaybetmiş olabilirim ama ona güveniyorum. Her konuda düşünceli ve nazik davrandı. Tüm bunların sonucuna yatırım yaptığından bahsetmiyorum bile. Sonuçta bu onun kariyeri."

"Öyleyse endişelenecek bir şey yok, değil mi?"

"Umarım olmaz. Ama bu tekrarlanamaz. Bu sadece bir kerelik bir şeydi ve sistemimizden çıkmasını sağladı. Böylece yeniden odaklanabiliriz."

Önce yumuşak bir kahkaha atıyor, sonra kahkahası iki büklüm olana kadar yükseliyor. "Oh, sanırım bunu söylerken kendine gerçekten inanıyorsun. Öyle değil mi?"

"Yani..."

"Mads. Seni seviyorum ama bunun işe yaramayacağını biliyorsun." "Yürümek zorunda."

"Öyle mi? olduğunuz sürece, neden pastanızı alıp yiyemeyeceğinizi anlamıyorum. Ya da o neden yiyemesin, neyse." Zekice kelime oyunları ile sırıtıyor ve ben de ona başımı sallıyorum.

"Sen bir tehditsin."

"Etmiyorum! Sadece destek oluyorum. Suç ortağımın çok ihtiyaç duyduğu izni almasını sağlıyorum."

"Uh-huh. Konu açılmışken... işimize dönelim. Bunu nasıl gerçekleştireceğiz?"

"Bilmiyorum. Sanırım bu hafta beyin fırtınası yapıp bazı fikirler bulmaya çalışacağız. Sonra yeniden bir araya gelir ve bir oyun planı oluştururuz. Umarım bu arada burası satılmaz."

"Ama ya yaparsa?"

"O zaman sanırım başka bir yer bulacağız."

"Ama bu çok mükemmel..." Yine masanın üzerine yayılmış resimlere bakıyorum.

"Gerçekten öyle. Yani... İsteğin olduğu yerde bir yol vardır. Sen kendi bağlantılarını çalıştır, ben de benimkileri. Bir yolunu buluruz." Bea bana kararlı bir gülümseme verdi, ben de ona karşılık verdim.

Bunu yapabiliriz. Bir şekilde, bir şekilde, her şey bizim için yoluna girecek. Yol boyunca bazı fedakarlıklar gerektirse bile. Sonuçta... hayatta sahip olmaya değer hangi şey en az bir ya da iki tane gerektirmez ki? Eninde sonunda, her zaman bir yol ayrımı vardır.

OceanofPDF.com

Quentin

"Sana sormayacak, o yüzden ben ." Bea bana baktı, kıvrırcık kahverengi saçlarını saçlarını omzunun üzerinden geriye attı.

"Tamam. Ne istiyorsun?" Madison'ın nefret edeceğimi düşündüğü ve onun yerine yumuşak kalpli elçisini gönderdiği bir tür sponsorluk olmalı diye düşünerek gülümsüyorum.

"Dağlardaki yer için. Satın almaya çalıştığımız yer. Sana resimlerini gösterdimi?"

"Hayır. Satın almak istediğini bilmiyordum." Midemde bir batma hissi oluştu.

"Şimdiye kadar bahsetmiştir diye düşünmüştüm ama belki de bu konuda konuşmak istemiyordur." Bea kaşlarını çattı.

"Beni yüzüstü bırakamazsın."

"Yani, bu aslında bir sır değil. Bir süredir üzerinde çalıştığımızı herkes biliyor. İlk planlarımız Colorado'da suya düştü. Sonra yatırımcılarımızı kaybettik. O da bu yüzden buradaki ekibe dahil oldu. Ben de bu yüzden işsiz kaldım."

"Özür dilerim. İkiniz için de kolay olmadığını biliyorum."

"Şey... bu iş meselelerini anlamaya çalışırken büyüme sancıları çekiyorsunuz, bilirsiniz."

"Tahmin edebiliyorum."

"Bir tür halkla ilişkiler inzivası oluşturmayı planlıyorduk. İnsanların sorun yaşadıklarında gidebilecekleri bir yer olacak - boşanma, bir kazadan sonra uzun süreli iyileşme, yeniden markalaşma, aniden istenmeyen ilgi odağı haline geldikleri durum ne olursa olsun. Rehabilitasyon tesisi ya da buna benzer ciddi bir şey değil. Tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyarlarsa bu konuda yetkili değiliz, ancak tıbbi uzmanlarla işleri bittikten sonra sonraki adımlar konusunda yardım isterlerse bize gelirler. Yanıp sönen ışıklardan bir süreliğine uzaklaşabilecekleri ve bazı şeyleri yeniden düşünebilecekleri bir yer. Strateji belirlemek için hazır oluruz ve ardından dinlenebilecekleri ve yeniden odaklanabilecekleri tatil tesislerine sahip olurlar."

"Fena fikir değil."

"Evet. Madison geçen yıl kardeşi bu durumdan geçerken bu fikri ortaya attı. Kazadan sonra iyileşmeye çalışırken kötü basın onu sarmal hale getiriyordu ve gerçekten kaçacak bir yere ihtiyacı vardı. İnsanların gelecekte bunu yaşamak zorunda kalmamasını sağlamak istedi."

"Mantıklı."

"Madison ve benim bu alanda tecrübemiz olduğu için sporcular konusunda da uzmanlaştık. Pittsburgh'dan Cincinnati'ye geçişiniz sırasında sizin gibi biri için mükemmel olurdu. Anlıyor musun?"

"Doğru. Bunu görebiliyorum. Bir tatil köyü kullanabilirdim." Gülüyorum. "Peki buradan mı denetleyeceksin yoksa?"

"Hayır. Burayı yönetmek için taşınırdık. Eninde sonunda devredebiliriz. Batıda ikinci bir şirket kurabiliriz ama başlangıçta sahada olmamız gerekir. Marka ve halkla ilişkiler stratejisi konusundaki tecrübemizle, tabii ki ana çekim merkezi biz oluruz."

"Peki burası neresi?"

"Virginia Dağları. Muhteşem bir yer. Eski pansiyon." Kalbim sıkışıyor.

"Ve burayı satın mı alıyorsunuz? Yoksa çoktan satın mı aldınız?"

"İşte bu noktada talep devreye giriyor. Yatırımcı arıyoruz. Ailemize sormak istemiyoruz ve kardeşlerimizin hepsi kendi hayır kurumlarına ve projelerine yatırım yapıyor. Bu yüzden başka bir yerde bu tür bir yerin faydasını görebilecek birini ya da birilerini arıyoruz. İşletme müdürümüzün hazırladığı portföyü görmek isterseniz elimizde rakamlar var."

"Ama yatırım yapmamı istiyorsun, böylece burayı satın alabilirsin?"

"Evet. Hepsi değil. Sadece bir kısmı. Yatırımınızla orantılı bir getiri elde edersiniz." Bea, Madison'ın tekrar uzak bir yere gitmesini izleme fikrinin gelecekle ilgili tüm planlarını altüst ettiğinden habersiz, her şeyi açıklıyor.

"Anlıyorum. Ne kadarlık bir yatırım arıyorsunuz?" Umarım burası o kadar pahalıdır ki yatırımcı bulmak için bir süreye ihtiyaçları olur. Madison'a burada kalmaya değer olduğumu göstermem için bana zaman ver. O ve A.J. numara yapmayı bıraktığında, eğer isterse gerçek bir şeye sahip olabilir.

"Beş yüz bin." "Bu kadar mı?"

"Şey, yani... Eğer ilgileniyor ve istekliysen daha fazlasına sahip olmayı çok isterim.

İhtiyacımız olan toplam fon miktarı iki nokta beş milyondur."

Bu hiçbir şey. Yani, hiçbir şey değil. Pek sayılmaz ama bu iki kadının yaşadığı, etraflarının sporcular ve ünlülerle çevrili olduğu bir dünyada, muhtemelen kısa bir süre içinde parayı alabilirlerdi.

"Ben yaparım."

" mısın?" Bea sırtıyor.

"Evet. varım. Sadece bir şey yakaladım."

"Hepsi mi?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama her zaman bir bit yeniğı vardır..." Bea burnunu kaşıdı. "Onunla bana vur."

"Madison'a ben mi söyleyeyim? Parayı toplamak ve muhasebecime bir şeyler hazırlatmak için birkaç haftaya ihtiyacım olacak. Bu süre zarfında sende ne varsa gönderebilirsin. Ama sorun olmazsa ona ben söylemek istiyorum."

"Tamam. Sadece çok fazla bekleme. Sır tutma konusunda berbatımdır ve istemeden de olsa ağızımdan bir şeyler kaçırabilirim."

"Yeterince adil." Başımı salladım.

"Çok teşekkür ederim, Quentin. Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Elbette. Yardım edebileceğim her şeyi yaparım." Bea bana sarılmak için kollarını bana doluyor, ben de ona sarılıyorum.

"Ona söylediğinde bana haber ver. Yoksa muhtemelen bana söylemek için koşacaktır. Çok heyecanlanacak." Bea o kadar parlak sırtıyor ki, ona içtenlikle karşılık veremediğim için kendimi gülünç hissediyorum.

Ama Madison'ı seviyorum ve kendisi için ne istiyorsa onu istiyorum. Eğer bu, buradan uzakta yeni bir dünya, yeni bir iş anlamına geliyorsa.

bunu gerçekleştirmesine yardım edeceğim. Keşke sahip olacağımız zamanın ne kadar kısıtlı olduğunu daha önceden bilseydim. O yanımdayken en iyi şekilde değerlendirmeliyim. Bu da onu en başta neden terk ettiğimi açıklamakla başlayacak.

OceanofPDF.com

Madison

"Sana daha önce gereken bir şeyi söylemem gerekiyor," dedi Quentin. masaya otururken söyledi. "Gizlice evli misin?" Şaka yapıyorum.

"Bundan daha kötüsü." Sesi düz ve kalbimin göğsümde sıkıştığını hissediyorum. Ona bakıyorum ve gözlerinde suçluluk duygusu var. Midem bulanıyor ve sanki vücudum en kötüsüne hazırlanması gerektiğini biliyormuş gibi ensemden tüylerimin diken diken hissediyorum.

"Tamam... anlat bana," diyorum usulca.

"O yaz Colorado'dan ayrıldığımda başka bir takıma, başka bir okula transfer oldum. Yedek kulübesinden çıkmak ve ikinci bir şans elde etmek anlamına geliyordu. Batırdığım her şeyi düzeltmek ve draft edilmek için ikinci bir şans."

"Biliyorum..." Başımı salladım. "Seni o sezon gördüm. azından sonunda." "İzledin mi?"

"Yani, hâlâ iyi olmanı umuyordum. Her neredeyse iyi olduğunu." Omuz silktim. "En azından o seni öpene kadar."

"O mu?" Kaşlarını çatıyor.

"O sırada kiminle görüşüyorduysan. Şampiyonluk maçından sonra. Seni mutlu görmek biraz canımı yaktı. O zamanlar hala acılıydım. Kalbim kırılmıştı."

"Kimseyle görüşmüyordum. Kimsenin beni öptüğünü hatırlamıyorum ama senden sonra uzun bir süre kimseyle görüşmedim. Kesinlikle uzun bir süre sonra. Seni aklımdan çıkaramıyordum."

"Ama mesajlarıma cevap vermedin." Duygusallaşmamaya çalışarak bariz olanı ifade ediyorum. Artık kızgın değilim, eskisi gibi değilim ama yine de genç halime üzülüyorum. Bu adam için o kadar uzun süre özlem duymuştum ki. Başka kimseyle kıyaslanmadığım için. Xander'a olan aşkıma geri dönmemin bir nedeni de buydu.

"Bu anlaşmanın bir parçasıydı." Nefes alıyor.

"Anlaşma mı?" Yankılanıyorum. İçimi kötü bir his kaplıyor. Bu işin nereye gittiğine dair bir ipucuna sahip olmanın getirdiği dehşet.

"Sadece senden uzak durursam ikinci bir şansım olur." Sesindeki ağırlığı duyabiliyor, odanın üzerine çöken bir karabulut gibi hissedebiliyorum.

Ona böyle bir anlaşma yapacak tek bir kişi vardı. Kariyerini bitirmenin acısıyla onu benden uzak tutacak tek bir kişi. Öz amcası bile bu kadar zalim olamazdı ama başka biri olabilirdi. Babam.

"Bu kadar çabuk gitmen için sana söz verdiği şey bu muydu? Ne söylemiş olabileceğini merak ettim. Seni nasıl bu kadar korkuttu?"

"Beni yeni takıma almak için bağlantılarını kullandı. Koçla konuşarak bana hayatta, futbolda, her şey bittiğinde asgari ücretli bir işte çalışmaktan başka bir şeyde ikinci bir şans vermesini sağladı."

"Ve askere alındın ve bunun karşılığında bir şampiyonluk kazandın. Oldukça iyi bir anlaşma." Kanımın donduğunu hissettim. Gömdüğümü sandığım öfke yeniden çiçek açıyor.

"Hayır. Her zaman lekelenmiş hissettim. Tüm bunlar hakkında bu kadar umursamaz hissetmemin bir nedeni de bu. Ama bunu kariyer için yapmadım. En azından senin düşündüğün şekilde değil."

"Hayır mı? O zaman ne için?" Şu anda profesyonel tarafımı bulmaya çalışıyorum. Quentin'in sadece bir müşterim olduğunu ve tüm bunları objektif bir şekilde ele almam gerektiğini söyleyen tarafımı... Ama kalbim sanki bir mengenenin içinde eziliyormuş gibi hissediyorum. Onun için hissettiğim tüm o eski acı yeniden su yüzüne çıkıyor.

"Baban, eğer evlenirsek, sana sunabileceğim tek hayatın en iyi ihtimalle zor, en kötü ihtimalle de ruh kırıcı olacağını söyledi. Bana seni mirasından mahrum bırakacağını, ailenle ilişkini keseceğini ve okul masraflarını karşılamayı bırakacağını söyledi. Yedek kulübesinden çıkma şansımı yok etmek için elinden geleni yapacağını ve lise diplomamla girebileceğim herhangi bir işle baş başa kalacağımı söyledi. Bir tane

faturaları ödeyemeyeceğini ve seni benimle uzun saatler çalışmaya zorlayacağını söyledi. Asla seyahat edemeyecek, üniversiteyi bitiremeyecek, hak ettiği şeylerin hiçbirine sahip olamayacaktın." Gözlerinde yaşlar oluşmaya başladığında kendini tutmak için bir an durur. "Bunu sana yapamazdım."

"Neden bana söylemediniz? Bana da söz söyleme şansı ver. Ona cehenneme gitmesini söyledim."

"Çünkü ona inandım. Söylediği tüm o saçmalıklar... Her şeyin bu şekilde sonuçlanacağını görebiliyordum. Senden daha iyi bir şans çaldığım için yok oluşunu izlemek zorunda kaldım. Bana karşı çok iyiydin Madison. Bana hiç hak etmediğim kadar güveniyor ve sevgi doluydun ve sana sonuna kadar sadık kalacağımı biliyordum."

"Bu benim seçimim olmalıydı." Öfkemin yükseldiğini hissediyorum - babam hayatımda bilmediğim daha çok şeyin içine etmişti ve Quentin bunu yapmasına izin vermişti.

"Öyle olmalıydı. Sana söylemeliydim. Eğer her şeyi baştan yapacak olsaydım, yapardım."

"Seni bu şekilde manipüle ettiğini, bizi manipüle ettiğini bilmeyi hak ediyordum."

"Yaptın ama anlamalısın Madison... Ben sıfırdan geldim. Utanç içindeydim. O ana kadar her şeyi mahvetmiştim ve kendimi gelecekte daha fazla şeyi mahvederken görüyordum. Beni istediğine bile inanamıyordum." Sesinin acıyla kırıldığını duyuyorum ve bu içimi parçalıyor.

Ne kadar kızgın olsam da, onun için üzülüyorum - ya da en azından onun genç versiyonu için. Çok şey yaşadı. Çocukken pek çok kişi tarafından terk edilmiş ve incitilmişti. Babası. Annesi. Büyükannesi ve büyükbabası onun çok fazla olduğunu düşünüyordu. Eminim daha fazla kalp acısına yol açmayacak herhangi bir şeye güvenmek ya da inanmak onun için zordu.

"Seni istedim. Senin için her şeyi yapardım. Ortadan kaybolman kalbimi kırdı."

"Biliyorum." Sesi çığ. "Her şeyi ettiğimi biliyorum. Seni incittiğimi biliyorum. Bunun için çok üzgünüm. Keşke geri alabilseydim."

Uzanıp elini tutmadan önce bir an oturup nefesimi tutuyorum ve kendimi toparlıyorum.

"Bu uzun zaman önceydi. O da senden faydalandı - senin durumundan. Diğer herkesi kontrol ettiği gibi seni kontrol edememekten hoşlanmadı ve bir yolunu buldu."

"Daha iyi bilmeliydim, daha iyisini yapmalıydim. O zamanlar, babam hapse girdikten sonra annemin nasıl olduğunu düşünüyordum. Babam kendini toparlayamadığı için annemin tüm parçaları nasıl topladığını. Onun yerinde olmak istemedim. Benim yüzümden bunların başına geldiğini görmek istemedim."

"Yine de hapse girmeyecektin."

"Hayır, ama... son senemde babam hapisten çıktı. Kimsesi ve beni televizyonda oynarken görmüştü. Bu yüzden üniversiteye yakın bir rehabilitasyon merkezinde yaşamaya geldi. Çocukluğumun büyük bir kısmını kaçırdığı için sonunda benimle vakit geçirmek ve beni tanımak istediğini söyledi. Ve bilirsiniz... O zamanlar onun hikayesine karşı savunmasızdım. Bana sunabileceğini düşündüğüm şeylere karşı savunmasızdım. Annem ve benim gergin bir ilişkimiz vardı. Hâlâ biraz konuşuyorduk ama onun Kaliforniya'da yeni bir ailesi vardı. Bizim sahip olduğumuzdan çok daha iyi bir hayatı vardı ve buna odaklanmaya çalışıyordu. Küçük kardeşlerim zamanının çoğunu alıyordu ve futbolla pek ilgilenmiyordu. Ben de babamla birlikte, belki benim için o kişi olabilir diye düşündüm. Belki ben de onun tahliye sonrası programına devam etmesini sağlayabilirdim. Birbirimizi destekler ve birbirimizin ailesi olurduk."

"Anlıyorum." Parmaklarımı onun parmaklarının arkasında gezdiriyorum. Karşımda duran genç Quentin'i tekrar görebiliyorum. O yaz yüzündeki kaybolmuş ifadeyi hâlâ görebiliyorum.

"Ama sonra yeniden uyum sağlamak çok zorlandı. Geçen sezon birkaç kez tartıştık. Bana ihtiyacı olduğunu söyledi. Antrenmanım ya da deplasman maçım vardı ve bana onu böyle yalnız bıraktığım için boktan bir evlat olduğumu söylüyordu. Bana ihtiyacı olduğunu ama benim çok meşgul olduğumu söylerdi. Kendimi suçlu hissederdim ve bunu telafi etmek için bir antrenmanı ya da bir dersi atlardım. Yine de bu onu mutlu etmeye yetmiyordu. Sonra bir gün bana birkaç kez mesaj attı. Kuralları defalarca çiğnediği ve içki içtiği için rehabilitasyon merkezinden atılmıştı, kalacak yer için paraya ihtiyacı vardı ve ben de oyunum olduğu için cevap vermedim. Bu yüzden yerel bir duraktan biraz içki ve para çalmaya çalıştı. Geri döndüğümde, rehabilitasyon merkezinden biri neler bildirmek için benimle iletişime geçmişti. Onu görmeye gittiğimde kefaleti karşılayamadım. Tekrar suç işlemişti ve bilirsiniz... 21 yaşındaydım. Param yoktu. Kimse bana borç vermek istemiyordu. Çok öfkeliydi. Onun için değersiz olduğumu ve siktirip gitmemi söyledi. Bu beni çok kötü etkiledi. Bunu bastırmak için içiyor ve etrafta dolanıyordum. Antrenmanlara sarhoş gidiyordum. Soyunma odasında bayılmak. Atlıyordum.

Notlarımı aynı seviyede tutmam gereken dersler. Sadece sağa sola sıcıyordum."

"Tobias ve Xander biliyor muydu? Neden sana yardım etmediler?"

"Hayır. Onlara söylemeye çok utanıyordum. Amcam biliyordu ama o da babamı hiç sevmezdi. Dokunduğu her şeyi mahvetmiş gibi hissedirdi. Beni de. Annemin hayatını. Dışarı çıktığında babamdan uzak durmamı söyledi ve ben yapmadığımda, bana bunların yaptıklarımın sonuçları olduğunu söyledi. Ben bir erkektim ve bunlarla başa çıkmak zorundaydım."

"Babanı ve amcanı sikeyim."

"Amcam beni uyarmıştı ama ben dinlemedim. Kötü bir adam değil. O da pek bağışlayıcı bir adam değildir. Ne demek istediğini söyler ve eğer buna saygı duymazsanız..." Quentin derin bir nefes alır. "Babam hakkında yanılmıyordu. Ben sadece asla sahip olamayacağım bir ilişki arıyordum. Takımdaki diğer çocukların sahip olduğunu gördüm ve bunu istedim. Babamın benim için gerçekten böyle bir şey olup olamayacağını mantıklı bir şekilde düşünmedim."

"Seni suçlamıyorum. Sadece bir ailen olmasını umuyordun. Ama Tobias'ın babamızla ilişkisinin pek de iyi olmadığını biliyorsun. Artık neredeyse hiç yok. Xander ve babasınıninki de öyle."

"İşte bu yüzden iyi anlaşıyorduk. Hepimiz bunu anlayabilirdik. Baban en azından Tobias'ın kariyerine çok güveniyordu. Easton'inkine de öyle."

"Sadece bir miras istediği için. Sevdiği için değil." "Sanırım... şey, bunu söylemek bana düşmez."

"Hayır, söyle."

"Bence babanız üçünüzü de derinlerde bir yerde seviyor. Sadece kendisini ve sizin için olan vizyonunu daha çok sevdiğini düşünüyorum. Beni kovarken iyi niyetli olduğunu düşünüyorum. Muhtemelen nasıl bir yoksulluğa doğru gittiğimiz konusunda haklıydı. Bunu yaşadığınızı görmek istemedi."

"Bunun kendisine yansımaları istemedi. Ama bu onun bir karar değildi."

"Ve haklısın. Bu adam her zaman kendini ön planda tutuyor ve ben bundan bıktım."

"Bunu sana olayları deşmek ve babanla kavga etmeni sağlamak için söylemedim. Benden ziyade ondan öğrenmenden korkuyordum ve bunu sana söyleyen ben olmak istedim."

"Şey... teşekkür ederim. Bana söylediğin için. Bunu duymak hâlâ acı veriyor... Ama o zamanlar çocuk olduğumuzu biliyorum. Sen benden çok büyük değildin ve benim hayal edebileceğimden çok daha kötü şeyler yaşadın. Çocukların daha iyisini bilmedikleri için aldıkları türden kararlar aldık. Senin sadece doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını biliyorum."

"Bunu yaptım çünkü seni seviyordum." Elini çevirip benimkini avucunun içine alıyor ve sıkıyor. "Seni hâlâ seviyorum. Her zaman da seveceğimden eminim."

Ellerimize bakıyorum ve kalbimin göğsümde kabarıp büküldüğünü hissediyorum.

"Karşılık vermene ihtiyacım yok. Tüm bunları bana karşılık vermene sağlamak için anlatmıyorum. Sadece aramızda daha fazla şey olabileceğine karar verirsen bunun sana engel olmasını istemiyorum. Beni tekrar sevebilirsin. Çünkü ben seni seviyorum. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. O zaman ciddiydim. Şimdi de ciddiyim. Ne kadar zamana ihtiyacın varsa beklerim. Ama benden istediğin buysa ben de çekip giderim."

"Seni seviyorum, Quentin. Seni hep sevdim. Durmak için çok uğraştım. Senden nefret etmek için çok uğraştım. Ama maçlarını izlemek zorunda kaldığımda bile, kendime senin mümkün olduğunca çok atılmanı destekleyeceğimi söylediğimde, kendimi yine de senin için tezahürat yaparken buluyordum."

"Ama..." Bana bakıyor.

"Ama A.J.'e yardım edeceğime söz verdim. Sen ve ben burada birlikte çalışıyoruz ve insanlar bizi öğrenirse ikimiz de işimizi kaybedebiliriz. Birlikte çalıştığım her oyuncuyla yattığımı düşünürlerse tüm kariyerimi kaybedebilirim. Biriyle çıkıp diğeriyle yattığımı düşünürlerse dedikoducuların ne diyeceğini duymaktan nefret ederim. Bu benim için tehlikeli. Ve aramızdaki tüm bu geçmiş. Bir ton yük var. Her şeyin üzerine gölge düşüren türden."

"Biliyorum. İsteyeceğim son şey de benim yüzümden tekrar incinmen."

"Yani şimdilik bu kadar olabiliriz. Bu her neyse... Muhtemelen duymak istediğin şey bu değil, biliyorum. Yeterli değil ama ben... Her şeyi gözden geçirmek için zamana ihtiyacım var. Kafamı toparlamak için ve tüm zamanımı senin ve A.J.'in kariyerlerine harcarken bunu düşünmeye bile başlayamam."

"Bana ne verirsen ver, özellikle de artık tüm gerçeği bildiğine göre. -yeterlidir. Sadece affetmek bile olsa."

"Zamana ihtiyacım var. Tüm bunları sindirmek için zamana. Dediğim gibi, sadece bir çocuk olduğunu biliyorum. Ben sadece... senin verdiği kararlar benim tüm hayatımı değiştirdi. Her şey çok farklı olabilirdi ve benim hiç söz hakkım bile yoktu."

"kadar zamanın var. Sadece sana karşı dürüst olmak istedim."

"Dürüstlüğünü takdir ediyorum. Tahmin ettiğinden de fazla."

Birkaç dakika sessizce oturduktan sonra, bu şekilde aramızdaki havayı temizleyeceksek muhtemelen kendi itirafımı yapmam gerektiğini fark ettim.

"Benim de sana söylemem gereken bir şey var. Henüz açmadım çünkü uygun bir zaman olmadı ama senden sakladığımı düşünmeni istemiyorum."

"Sen ve A.J. gizlice evlendiniz mi?"

"Ha. Çok komik." Ona gözlerimi deviriyorum. "Hayır, ben ve Bea. Planlarımız var. Bu yüzden ben bir daire aramadım, o da şimdilik Cooper'la kalıyor. Satın alıp yenileyeceğimiz bir mülk var. Orayı sporcuların mola vermek istediklerinde (yips, boşanma, üzerinde çalışmak zorunda oldukları bir skandal) kaçabilecekleri bir tatil köyüne dönüştüreceğiz."

"Kardeşin gibi mi?"

"Kardeşim gibi. Evet."

"Bea yatırımcı ararken bana bundan bahsetti. Bu konuyu seninle kendi zamanımızda konuşup konuşamayacağımı sordum. Konuyu açman için sana bir şans vermek ya da benim uygun bir zaman bulmamı sağlamak istedim."

"Öyle mi?"

"Evet. Bea'yı Pittsburgh'da Rob'la çıktığı dönemden tanıyorum. Zaten soracağı kişi ben olurdum. Geçmişimiz yüzünden senin istemeyeceğini biliyordum."

"Geçmişimiz yüzünden bunu sormamalıydı."

"İkiniz de sormasaydınız duygularım incinirdi." "Baskı altında hissetmeni istemiyorum."

"Baskı altında değilim. Eğer istediğin buysa. Eğer hayalin buysa, seni desteklemek istiyorum. Bunu yapmama yardım ediyorsun. Kendin için bir şeyler yapmana yardım edebilirim."

Bunu söylemesi bir sonraki kısmı söylemeyi çok daha zorlaştırıyor.

"Sezon sonunda taşınacağım."

"Ama önce bütün bir sezon boyunca sen varsın." Küçük bir gülümseme sunuyor. "Bu doğru."

"O halde elimizdeki zamanla yapabileceğimizi yapıyoruz."

Quentin

SEATTLE'a vardığımızda, eşyalarımızı otele bıraktık ve hızlıca Madison'ın arkadaşı Joss'un evine gitmek için kiralık arabamıza atladık. Teknoloji şirketi sponsorluğum için fotoğrafları çeken fotoğrafçı o. Madison'ın bizim için ayarladığı bir tür anlaşma, böylece içerik üzerinde editoryal kontrolümüz olacak. Teknoloji şirketi bunu kabul etmekten çok mutlu oldu çünkü Joss Marks-St. George görünüşe göre ünlü biri ve dünya çapında sporcular ve ünlülerle çalışmış. Adını duymadım ama daha önce hiç böyle bir sponsorluk almamıştım. Bu tamamen Madison ve onun sihri.

Buraya gelirken gerginim, fotoğraflar yüzünden değil ama doğrudan Tobias ve Xander'in dünyasına atlamak üzere olduğumuz için. Joss'un kocası Colt onların oyun kurucusu ve Madison'ın bana söylediğine göre çok iyi bir arkadaşları. Ayrıca hepsi Madison'ın arkadaşı ve geçmişimiz hakkında ne kadar şey bildikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Beni sadece günümüz hakkında hiçbir şey bilmedikleri konusunda uyardı ve şu anda hepimizin içinde bulunduğu sırlar ağına daha fazla insanı dahil etmektense bu şekilde kalmasını istiyor.

Bu yüzden kendimi buz gibi bir karşılamaya ve çok uzun, garip bir güne hazırlıyorum. Bu, Madison'ın

Bea ile buluşup yarın Xander'ın nişanına gidecek, ben de geri dönmeden önce o otelde kalacağım. Bana daha erken rezervasyon yapmayı teklif etti ama ben olabildiğince uzun süre burada onunla olmak istedim. Özellikle de takımdaki ve ailesindeki meraklı gözlerden uzakta biraz zaman geçireceğimiz anlamına geliyorsa. Ama aynı zamanda konuşmamız için bir şans daha istiyorum.

Kapıda beklerken gizlice Madison'a bakıyorum. Ona itiraf ettiğimden beri daha sessiz, daha içine kapanık. Çarklarının döndüğünü ve hâlâ her şeyi sindirmeye çalıştığını söyleyebilirim. Ona ihtiyacı olan boşluğu vermeye ve bunu atlatmaya çalışırken onu boğmamaya çalışıyorum ama beni endişelendiriyor. Bugün işle ilgili yükümlülüklerimizi yerine getirdikten sonra onu akşam yemeğine götürmeyi ve bu akşam daha fazla konuşmayı umuyorum.

KAPI açıldığında uzun siyah saçlı ve parlak yeşil gözlü bir kadın cevap veriyor, parlak bir şekilde sırtıyor ve sonra öne atılıp kollarını Madison'a doluyor.

"Mads! Seni çok özledim! Nasılsın? Uçuş iyi mi?"

"İyiymi. Aradaki hava nedeniyle pistten çıkmak biraz zaman aldı ama başardık."

"Hayatta kalmana çok sevindim. Uçmaktan nefret ediyorum ama sanırım bu gerekli bir kötülük." Madison'ın gitmesine izin verdi ve sonra bana döndü. Elini uzattı ve ben de tuttum. "Ve sen de meşhur Quentin Undergrove olmalısın."

"Rezilliği bilmem ama evet."

"Seninle işim bittiğinde olacaksın. Bir saniye arkanı dön." Elimi bırakmamı işaret ediyor ve ben de isteksizce etrafımda dönüyorum. "Evet, onu neden istediklerini anlıyorum. Bana istedikleri çekimlerin bir listesini verdiler. Biraz soyunmak ister misin?"

"Sanırım. Bu tür şeylerin çoğuna patronun karar vermesine izin veriyorum ve o ne derse onu yapıyorum."

"Oh, bu çok şirin." Joss, Madison'a tam olarak okuyamadığım bir bakış fırlatıyor ve bunun sonucunda Madison başını eğip gözlerini kısıyor. "İçeri gelsene. Biraz margarita yaptım. Çocuklar içeride."

"Çocuklar mı?" Madison yazlık tarzı eve girerken soruyor. Colt'un ne kadar para kazandığını bildiğimden beklediğimden daha küçük. Ligdeki en iyi oyun kuruculardan biri -en iyisi değilse bile- ve çaylak kontratını bitirdi ve artık gerçek para kazanıyor. Hem de tonla. Bu yüzden şehrin dışında bir yerde ya da Mercer Adası'nda geniş bir malikanede yaşamadıklarına şaşırdım. Ama duvarlar ve mekan sanat eserleriyle kaplı.

ve fotoğraflarla dolu, her santimetrekaresi evimdeki çatı katını boş bir sayfa gibi hissettiren türden bir kişilikle dolu.

"Colt ve Nick. Alt katta, stüdyonun yanındaki oyun odasında video oyunu oynuyorlar. Tobias' sanıyordum ama sanırım Scarlett'le bugün bir yere gitmeleri gerekti. Kusura bakma."

"Hayır, muhtemelen en iyisi bu." Madison bana bir bakış attı. "Tobias benim de iş için burada olduğumu bilmiyor. Sadece nişan partisi için burada olacağımı düşünüyor, o yüzden..."

"Gerçekten mi? Neden ona söylemiyorsun?" Joss soruyor.

"Şey... Quentin, Xander ve Tobias'ın geçmişleri pek iyi değil. Bu uzun bir hikaye."

"Uzun hikâye, ha? Colt da bu işin içinde mi? Ona bugün geleceğinizi söylediğimde bundan bahsetmedi."

"Bunun kendi başına bir konuşma konusu olacağından şüpheliyim." "Hmmm." Biz onu merdivenlerden aşağıya kadar takip ederken Joss mırıldanıyor.

"Oh lanet olsun. Sıfırdan margarita yapmış. Acaba tekila burada mı? Bebek surat!" Bir adamın konuştuğunu duyuyorum ve tam köşeyi döndüğümüzde lakabını bağıriyorum.

"Şeytandan bahset ve o ortaya çıksın." Joss eğildi ve onu öptü. Onu hemen tanıdım. Colt St. George.

"Özür dilerim. Orada olduğunu fark etmemiştim." Önce yukarı, sonra arkasına bakıyor. "Ya da misafirin olduğunu."

"Evet. Bugün fotoğraf çekimim var, hatırladın mı?"

"Oh kahretsın. Evet, özür dilerim." Gözlerindeki tanıma ifadesini gördüm.

"Undergrove.

Seni saha görmek güzeldi. Seni tekrar görmek de güzel Madison."

Yani hayır, Xander ve Tobias ona geçmişle ilgili bilgi vermemişlerdi. Bugün biraz rahatlamış olabilirim.

"Madison?" Köşeden başka bir erkek sesinin sorduğunu duyuyorum ve sonra kirli sarı kıvrıkcık saçlı bir adam köşeyi dönüyor. Benden bir santim kadar kısa ve onu tanıyamıyorum. Ama gözleri Madison'a takılınca, Noel sabahındaki bir çocuk gibi parlıyor ve ona sarılmak için acele ediyor. Onu yerden kaldırdı ve etrafında döndürdü. "Kahretsın, geleceğini bilmiyordum, Maddy kızım. Seni çok özledim."

"Nick!" O da Nick'e sarılır ve Nick onu döndürüp ayaklarının üzerine yatırırken parlak bir şekilde sırtır. Belli ki birbirlerini *iyi* tanıyorlar. Tepkimi kontrol etmek zorundayım, olanları izlerken dilimin kenarını ısıriyorum. Onunla bu kadar içli dışlı olmasına sinirlendiğimi hissediyorum. Belli ki

Bu onun açısından arkadaşlıktan öte bir şey ve kızın gizlice benimle birlikte olduğuna dair hiçbir fikri olmasa da, en azından kızın A.J. ile alenen çıkıyor olmasına saygı duyması gerekir. Belki de. Ama bu öğleden sonrasının düşündüğümünden daha acı verici olacağını düşünmeye başlıyorum.

Joss beni Colt'la daha resmi bir şekilde tanıştışıp evinde kurduğu stüdyoyu görmeye götürürken konuşmakla meşguller. Gerekirse gidebileceğimiz başka bir stüdyosu daha olduğunu ama en sevdiğinin burası olduğunu, o yüzden buradan başlamamız gerektiğini söyledi. Bana üzerimi değiştirebileceğim bir oda gösteriyor ve ben de yanımda getirdiğim kıyafet çantasını yere bırakıp, kapıyı arkamdan kapatırken bazılarını çıkarıyorum. Madison'ın bir şeyler seçmeme yardım edeceğini umuyordum ama diğerleriyle konuşmaya ve Joss'un ona içki hazırlamasına o kadar dalmış ki fark edemedi ve ben de bölmek istemedim. Burada kendimi Kaos'ta hissettiğimden bile daha fazla yabancı hissediyorum ki bu da bir şey ifade ediyor.

Eski bir Ivy Leaguer oyuncusu ve şu anda Phantom'un uzun mesafe koşucusu olduğunu öğrendiğim Nick'ten resmen nefret ettiğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Takımın favorisi, taraftarların favorisi ve bu arkadaş grubunun sevgilisi. Ve görünüşe göre, bütün öğleden sonra Madison'ın yanına yapışmış olmasına bakılırsa, onun büyük bir hayranı. Onun gözleri üzerinde olmadan hareket edemiyor, onun dikkati olmadan konuşamıyor ve her fırsatta kulağına bir şeyler fısıldamak ya da onu kahkaha krizine sokacak bir şaka yapmak için ona yaklaşıyor.

Joss bir sonraki kıyafet değişimi hakkında bir şeyler fısıldadıktan sonra Madison beni alt kattaki yatak odasına kadar takip ettiğinde, kapıyı arkasından kapatıyor ve bana gülümsüyor. Bugün çok güzel, belki de güldüğü ve gülümsediğı için her zamankinden daha güzel, ama ben bunun tadını çıkaramayacak kadar öfkeliyim. Kıskançlık beni iten içe kemiriyor ve onu bastırmaya çalışıyorum.

"Ne?" diye soruyor parmaklarıyla saat beş yönündeki gölgeme takılan küçük bir tüy parçasını temizlerken. "Uzun bir gün olduğunu biliyorum."

"Sadece burada kendimi biraz yabancı hissediyorum."

"Gerçekten mi? İyi davrandıklarını sanıyordum."

"Oh, evet. Nick çok iyi davranıyor. Sana karşı." Ona bakıyorum ve kaşları atılıyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Daha önce aranızda bir şey mi vardı? Dikkatini çekmek için elinden geleni çok açık. Seninle flört etmeden duramıyor."

"Benimle flört etmiyor. O sadece bir arkadaş."

"Sadece bir arkadaş," diye homurdandım. "Eğer bu bir arkadaşsa..."

"Affedersiniz?" Ses tonunda öfkesinin alevlendiğini duyuyorum.

"arasındaki tüm o fısıldaşmalar. Bu dostça mı?" "Çekimi bölmemeye çalışıyoruz. Evet, dostça."

"Onu bir arkadaş olarak görüyor olabilirsin ama o seni kesinlikle bundan daha fazlası olarak görüyor. Bekâr olsaydın sorun olmazdı ama A.J. ile birlikte olduğunu biliyor."

"Sadece şakalaşıyor ve sohbet ediyor," diye yineliyor.

"Yani seninle ilgilendiğine dair hiçbir işaret vermedi mi?" Gömleğimi çıkarırken sordum.

"Ben öyle bir şey demedim."

Biliyordum amına koyayım. Gömleğimi savurdum ve konuşmadan önce sessizce ona baktım. Sözlerimi dikkatle seçmeye çalışıyorum ama yine de kıskanç ve acı çıkıyorlar.

"Yani bir erkek arkadaşın olmasını umursamıyor. Bir şekilde içeri girebileceğini düşünüyor."

"Oh, bunun için başka birini yargılamadığını biliyorum," diye uyarıyor. "Bu farklı bir şey."

Başını sallıyor ve bugün sinirlerimi bozan bir başka şey olan Deliliğim yerine Madison'la iş yapmak üzere olduğumu anlayabiliyorum.

"Nefes almalısın."

"Sana dokunmayı bıraktığında bir nefes alacağım. Bir şey söylemek istiyorum."

"Kesinlikle hiçbir şey söylemeyeceksin. Bu durumu garipleştirir. O uygunsuz bir şey yapmadı ya da söylemedi."

"Bir erkek, başka bir erkeğin kız arkadaşının peşinden gitmeye çalıştığını anlayabilir Madison. Bu çok açık ve burada oturup olanları izlemek zorunda kalmak hiç hoşuma gitmiyor."

"A.J. için çok endişelendiğin için mi?" Alaycı bir yorum yapar ve iğnelenir.

"Nedenini *biliyorsun*."

"Ve bana ne yapacağımı söylemeye hakkın olmadığını biliyorsun. Bunlar benim arkadaşlarım olabilir ama bu bir iş. Şu an işteyiz. Joss

Bunu profesyonel bir nezaket olarak yapıyorum. Onun adı markanıza yardımcı olacaktır. Bu sponsorluk anlaşmasını almanızın bir nedeni de fotoğrafları kimin çekeceğini söylememdi. İyi bir nedeni yokmuş gibi görünecek bir şey için işleri garip ve rahatsız bir hale mi sokuyorsun? İkimizi de utandıracaksın."

"Arkadaşlarınızın merhamet sadakalarına ihtiyacım yok."

"Aslında var. Hayranlarını kazanman ve seni bir isim olarak görmelerini sağlaman için şu anda alabileceğin her türlü yardıma ihtiyacın var. Bu marka anlaşması sana birden fazla şekilde yardımcı olur. İmajın için iyi - Colt ve bu ligde top oynayan diğer altın çocuklarla uyum içinde görünmeni sağlıyor."

Bunun acısını hissediyorum. Ivy League'e gitmedim ya da paralı bir aileden gelmedim. Bir şampiyonluk yüzüğüm yok. Ligdeki şöhretim beni huysuz, yolların yanlış tarafında, rafine edilmemiş bir mazlum olarak bıraktı - her zaman söyledikleri gibi şanslı on üç numara. Diğerlerine uymadığımın bir hatırlatıcısı. Ona uymadığımı.

"Beni olmadığım bir şey gibi gösteriyor, demek istiyorsun. Onlara gerçek olmayan bir şeyi satmaya çalışmak için rol yapmak ve numara yapmak. Tıpkı senin A.J. ile olduğun gibi."

Başını geriye eğiyor ve bir beni inceliyor. "Bugün sana ne oldu böyle?"

"Sana söyledim. Onu her görmekten hoşlanmıyorum."

"Bana dokunmadı."

"İçeri girdiğimiz anda elleri senin üzerindeydi. Seni yakaladı ve bir Hallmark filminin fragmanındaymışsın gibi etrafında döndürdü."

"Kendini mi duyuyorsun? O benim arkadaşım. Beni gördüğü için heyecanlıydı." "Sana dokunmamalı."

"Bana kimin dokunup dokunmayacağına sen karar veremezsin. Ben sana ait değilim."

"Bunu çok açık bir şekilde ifade ettiniz."

"Bunun olacağını biliyordum." Dudakları düzleşir ve başını sallar.

Bir şey söylemeye başlıyorum ama boğazımdan bir ses geliyor ve parmaklarım kapıya vuruyor.

Madison bir adım geri çekilip aramıza tekrar mesafe koyarak, "İçeri gel," diyor.

Joss kapıyı açıp içeri girdikten bir süre sonra gözleri ikimizin arasında gidip geliyor ve ikimizi de süzerken gözleri kısılıyor.

"Neredeyse hazır mısın? Her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece ne giyeceğime karar vermeye çalışıyorum. Madison sadece çizgide kaldığımdan emin olmak istiyordu." Sahte bir gülümseme takınıyorum ama Madison'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

"Üzgünüm, çok uzun sürdü. Dikkatini dağıtıyordum," diye özür diliyor Madison ve bana dönüp baktığında, bu yorumun ikimiz için de geçerli olduğunu anlıyorum. Joss'u takip ederek kapıdan çıkıyor ve ben bir kez daha her şeyi berbat ettiğim hissine kapılıyorum.

OceanofPDF.com

Madison

Josh'un evinde geçirdiğim günün ardından odama döndüğümde yıpranmış ve yorgun bir hayal kırıklığı yumağı. Onunla bu kadar erken yatarak bir hata yaptığımdan ya da onunla yattığım için endişeleniyorum. Hayatımdaki her şey profesyonel olarak onun etrafında dönüyor ve özel hayatımda da ona ve ilişkimize bakış açımı kaybediyorum. Umduğum hassas denge şimdiden bozulmaya başladı ve ona olduğu kadar kendime de kızgınım.

Kapıya bakıyorum, çalmak için can atıyorum. Onu şu anda görürsem ne yapacağımı bile bilmiyorum. Araba yolculuğunu ve asansörü zar zor atlattım. Bir yanım müvekkilime bu öğleden sonraki davranışları, tüm bunların onun ve benim kariyerim için ne kadar önemli olduğu konusunda ders vermek istiyor, diğer yanım ise bana her şeyi yeniden unutturmasını istiyor. Ama hâlâ itirafı hakkında ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. Bunca yıl sonra bunun bizim için ne anlama geldiğini. Kalbimin paramparça olmuş kenarlarını onarmaya yetecek mi?

Ayrıca mesleki sınırları ya da başkalarının ne düşündüğünü umursamadığını açıkça ortaya koydu. Bu öğleden sonra Nick'in haddini aştığını düşündüğünde öfkesini zar zor kontrol altında tutabildi. Günün çoğunu, Nick'le aramızın açılmasına neden olacak bir şey söyleyecek diye korkarak geçirdim.

gizli halk. Yani felaketle aramızdaki tek siper benim ve bu da her şeyi bir arada tutmam gerektiği anlamına geliyor.

Onu aklımdan çıkarmalıyım ama başka biriyle birlikte olmak beni hiç ilgilendirmiyor. Bu da demek oluyor ki, bu durumdan kurtulmamın tek yolu kendim. En azından bunu yaparken başka birini düşünebilirim. Nick'in üstümde beni tuttuğunu ve anlamsızca siktiğini hayal edin. Muhtemelen Quentin gibi kendini tutmadan beni sikebilir. Bana tekrar kırabileceği değerli bir şey değilmişim gibi bakar. Hiçbir yük sevişmemize ve bundan zevk almamıza engel olmaz.

Böyle acil durumlar için getirdiğim oyuncağımı çantamdan çıkarıp yatağın üzerine atıyorum. Duş alma beklentisiyle kıyafetlerimin yarısını çoktan çıkarmıştım, bu yüzden yatağa sürünerek girdim. Gözlerimi kapatıyorum ve Nick'in yüzünü hayal etmeye çalışıyorum. Kıvrırcık sarı saçları ve parlak gülümsemesi. Kahkahasının sesini duyuyorum ve onun yanımda beni ne kadar çok istediğini söylediğini hayal ediyorum. Beni düşünmeden duramadığını.

Elimi bacaklarımın arasına sokuyorum, önce parmaklarımı sonra da avucumu klitorisimin üzerinde gezdiriyorum. Bacaklarımı daha geniş açarken, bana beni ne kadar çok tatmak istediğini söylediğini hayal etmeye çalışıyorum. Ama saçları koyulaşıyor ve teninin her yerinde dövmeler beliriyor. İçten gülümsemesi hınzır bir sırıtışa dönüşüyor. Birdenbire elleri karnımdan aşağı kayarak bana dokunmak dövmeli parmak eklemlerine dokunuyor. Sessiz bir çığlık atıyorum ve gözlerimi tekrar açıp otel odasının tavanına bakıyorum.

Bunu yapabilirim. Sadece konsantre olmam gerek. Ve dikkatimi dağıtmak için daha iyi bir iş çıkaracak bir şey kullanmalıyım. Vibratörümü çantasından çıkarıp . Önce vücudumda gezdiriyorum, sütyenimin altına daldırıp meme uçlarımı okşuyorum ve sonra karnımın üzerinden aşağıya doğru iniyorum. Karnımın ve üst uyluklarımın üzerinde gezdirerek Nick'i tekrar kafamda oluşturmaya çalışıyorum.

Vibratörü bacaklarımın arasından, külotumun pamuğunun üzerinden kaydırıyorum ve sonra tekrar gözlerimi kapatıyorum. Titreşim klitorisime bir kez daha hayat vermeye başlıyor ve arzunun çiçek açmaya başladığını hissedebiliyorum. Nick'in mavi gözleri üzerimde, külotumun kenarını tutup altına eğlenceli bir öpücük yerleştirmek için geri çekene kadar vücudumda aşağı doğru öpüyor. Bana ne kadar muhteşem olduğumu ve beni ne kadar çok becermek istediğini söylemeye başlıyor ve ben de vibratörü bir çentik açarak içime yayılan arzunun ilk küçük ağrılarını hissettiğimde mırıldanıyorum. Nick dudağını ısırırken gözleri kalçalarımın arasına kayıyor ve bana onun için ne kadar iyi bir kız olduğumu söylüyor.

"Seni duyabiliyorum."

Fantezi balonu patladı ve Quentin, Nick'in yerine orada duruyordu. Bana bir hainmişim gibi bakıyor. Bu sefer çılgılık daha az sessiz. Odalarımızın arasındaki kapı gürültüyle çalınıyor ve vibratörü kapatıp kutusuna geri koyuyorum.

"Kapıyı aç, Madison." Quentin'in ses tonu talepkâr ve ısrarının cüretkârlığı, benim çaresizce orgazm olma ihtiyacımla birleşince beni son raddeye kadar kızdırıyor.

Yataktan fırlıyorum, masa sandalyesinin üzerinde bıraktığım bornozu alıyorum ve üzerime sarıyorum, kapıyı tutup açmadan önce öfkeyle bağlıyorum. Fırtınalı lacivert gözler benimkilerle buluşuyor ve vücudumda gezinirken daralıyorlar.

"Ne istiyorsun?" "Seni
duyabiliyorum."

"Ve? değil. Televizyonu aç. Bara git."

Yine de onun gömleksiz haline bakmaktan kendimi alamıyorum. Kot pantolonundan başka bir şey giymiyor ve gözlerim, onları ayıramadan göğsünün her sert kıvrımına çekiliyor. Bu, Nick'e geri dönmek için yaptığım tüm girişimleri mahvedecek. Nick yakışıklı, gür dudakları ve elmacık kemikleri için ölünür. Ama Quentin'le yarışamaz. Şimdi onu fantezimden silmek için iki kat çaba sarf etmem gerekecek. Kapıyı kapatmaya başlıyorum ama avucu çerçeveye çarpıyor ve açılmasını sağlıyor. Ağzı kendinden emin bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Bana ihtiyacın varsa, bir oyuncakla yetinmek zorunda
değilsin." Şok olmuş bir kahkaha attım. Tam bir
küstahlık.

"İnanılmaz derecede kibirlisin Undergrove. Telefonda beni *duyabildiğini* sandığında sana söylediğim gibi, bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

"Bütün gün didişiyoruz. Buraya gelirken yol boyunca sinirli ve huysuzdun. Döndüğünde yaptığın ilk şey vibratörünü çıkarmak oluyor ve bunun benimle bir ilgisi olmadığını mı düşünmem gerekiyor?"

Ona parlak, sakarın bir gülümseme gösterdim.

"Aylardır görmediğim Nick'le bütün gün takıldım. Bütün gün benimle flört etti ve ağzının üzerimde nasıl bir his uyandıracağını hayal etmekten kendimi alamıyorum. Ama ona sahip olamam çünkü A.J.'ye sadık kalmam gerekiyor. Bu yüzden sinirli ve huysuzum ve buraya döndüğümde yaptığım ilk şey, beni boşaltmak için vibratörümü kullanırken onun beni anlamsızca becerdiğini hayal etmek."

Quentin'in yüzünün bu bilgiyle karardığını, çenesinin gerildiğini ve gözlerinin tekrar üzerimde gezinmeden önce benimkileri incelediğini izliyorum.

"O zaman bırak ben izleyeyim." "Pardon?"

"Başka bir erkeği düşünürken boşalmanı izlemek istiyorum Madison. İzin ver göreyim. Sana karşı duyduğum bu hastalıklı saplantıdan beni sonsuza dek kurtarabilir. Benim yerime Ivy League sikini istediğin için sana neden sahip olamayacağımı hatırlat bana. Beni affetmeyeceksin. *İyi o zaman.* O zaman beni cezalandır ve şu lanet işi bitirelim."

Odama giriyor ve kapıyı gürültüyle arkasından . Attığım her geri adımda, bacaklarım yatağa çarpana ve ben ona bakana kadar bir adım ileri atıyor. Çok öfkeli. Gözleri karanlık ve vücudundaki her kas kaskatı.

Elleri sabahlığımın bağına gidiyor, çözüyor ve açık bırakıyor, sonra ellerini altıma sokuyor ve omuzlarımdan geri kaydırıyor. Elbise yatağa düşüyor ve gözleri göğsüme kayıyor. Ağır ağır nefes alıyorum ve o bunu anlayabiliyor - sütyenimin kancalarını çözerken yükselip alçalmasını izliyor. Kopçaları açıyor ve aşağı çekiyor. Meme uçlarımı sert bulduğunda yumuşak bir onay sesi çıkıyor. Parmakları daha sonra külotumun bandının altına giriyor, onun izin isteyen nazik versiyonu çoktan gitmiş ve külotumu kalçalarımıdan aşağı indiriyor.

Parmakları bacaklarımın arasından kayıyor ve onları üzerimde gezdiriyor, içeri daldırmadan önce pedlerin klitorisimin üzerinde dans etmesine izin veriyor. Beni hissettiğinde gözleri kapanıyor ve yumuşak bir inilti geliyor.

"Oh, lanet olsun. Bak seni ne kadar ıslattı. Onun sikini ıslatırsın, değil mi?"

Boğazımdan küçük bir ses çıkıyor ve gözleri benimkilere kayıyor. "Yatağa uzan Madison."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

"Öyle değil mi? Eskiden hep böyle severdin."

Kıçım yatağa çarpana kadar geriye yaslanıyorum, sonra omuzlarım en üstteki yastık yığınının çarpana kadar geriye doğru sürünüyorum. Beni takip edeceğinden ve üstüme tırmanacağından yarı eminim. Yapacağını umuyorum.

Ama yapmıyor. Onun yerine odanın köşesindeki sandalyeyi kapıp yatağın önüne sürüklüyor. Arkasına yaslanıp bacaklarını ve bir ayağını ayaklıktan yukarı kaldırıyor.

Kalçalarıma doğru başını sallıyor. "Onları benim için iyice aç Madison. Sana ne kadar iyi hissettirdiğini görmek istiyorum. Onu düşünürken kendini ve yatağı ıslatmanı izlemek istiyorum."

Dudağımı gergin bir şekilde dişlerimin arasında yuvarlıyorum. Bu benim tanıdığım Quentin değil. Onun sadece nazik tarafını deneyimledim. Bana eldivenlerle ve yumuşak, dikkatli dokunuşlarla ele alınması gereken bir cammışım gibi davranan. Bu adam henüz tanışmadığım kişi.

"Vibratör mü istiyorsun? Yoksa sadece ellerinle boşalabileceğin kadar iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Gözleri tekrar bana kaymadan önce yatağın üzerindeki çantaya bakıyor.

"İhtiyacım yok," diyorum dalgınca, gözlerim ellerinin kotunun düğmesini ve fermuarını açtığı yere kayıyor. "Ne yapıyorsun?" Söylediğim son sözler fısıltıdan öteye geçmiyor.

"Senin ona ihtiyacın var. Ama benim sana ihtiyacım var. Gözlerimi kapattığımda hep sen oluyorsun. Bu yüzden son bir kez daha yapabileceğimi düşündüm. Bu dikkatini dağıtacak mı? Senin için fanteziyi mahvetmek istemiyorum." Aletini çıkarıp elini kendi etrafına doluyor, gözleri soru soran benimkilerle buluşmak için kalkıyor.

Benimki onunkiyle siki arasında gidip geliyor. Sertçe yutkunuyorum ve o da kendini okşamaya başlıyor.

"Böyle iyi mi? Ben burada yokmuşum gibi davranabilirsin. Altın oğlunu kalçalarının arasında hayal et."

"I..."

"et. İkinizi sadece ben hayal edersem garip olur."

Elimi bacaklarımın arasından geçirip parmaklarımın tenimde gezinmesine izin veriyorum. Emirlerine uymaktan başka ne yapacağımı bilemeyecek kadar büyük bir şok içindeyim.

"Benim için klitorisine dokun. Parmaklarını gezdir, güzelim. Seni ne kadar ıslattığını duymak istiyorum."

Kendime hafifçe dokunuyorum, ona bakarken parmaklarımın klitorisimin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Elini sikinin üzerinde gezdirirken kolundaki ve göğsündeki kaslar çalışıyor.

"Quentin..." Fısıldıyorum.

"Hayır, . Nick. Adı buydu, değil mi? Benim için onun adını söyle."

"Quentin, lütfen." Bocaladım.

"Hayır, bebeğim. Kafan karışıyor. Onun adı Nick." Çenesi geriliyor ve kendini eskisinden daha sert, daha hızlı okşamaya başladığında bir nefes veriyor. "Kendine dokun. Bunu yalnız yapmama izin verme."

Onun sikini içime almak için o kadar çaresizim ki, avucumu klitorisimin üzerinde gezdirirken parmaklarımı içeri sokup çıkarıyorum. Kendime işkence ediyorum çünkü hiçbirisi onun kadar iyi değil.

"İşte böyle. İşte böyle seviyorsun. Bana ilk gösterdiğin zamanı hatırlıyorum. Ona gösterdin mi? Nasıl dokunulmaktan hoşlandığını. O da benim gibi ezberledi mi? Tüm zamanını senin için nasıl daha iyi hale getirebileceğini anlamaya çalışarak mı geçirdi?"

"Lütfen... Ben sadece... Lütfen," diye fısıldıyorum, ona tekrar bakma riskini alarak.

"Lütfen ne, Madison? Adını söyle ve ona ne istediğini söyle. Şu anda onun sikine ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle. Bunun için ona yalvar."

"Qu-"

"*Yapma*. Adımı bir daha söylersen sikim içine girer. Bunu istemediğini biliyoruz." Benimle alay ederken sesi ölümcül. Gözlerimi kapatıp yutkunmaya çalışıyorum. Ağzım pamuk gibi, dudaklarımı yalamaya çalışıyorum ama zar zor ıslatıyorum.

"Onu göremiyorum. Ne zaman denesem... Sen oradasın." "Sadece daha çok çabalamalısın, bebeğim."

"Bana öyle deme."

"Hayır mı? Sana ne derdi? Bahse girerim tatlı bir şey." "Sen bir pisliksin."

"Evet. Biliyorum. Bana biraz daha bağır. Bunu yapmana bayılıyorum. Beni çok yaklaşıyor."

Doğrulup gözlerimi açıyorum ve o elini sikerken ona bakıyorum. Yüzünde şeytani bir sırıtma var ve aniden onu tokatlamak için bir dürtü duyuyorum. Hayatım boyunca hiç şiddete başvurmam ama bu adam şimdiye kadar hissettiğim tüm yeni duygulara ilham vermiyorsa lanet olsun. Yataktan kalkıp odanın diğer ucuna geçerek onun yanında duruyorum ve o bana şaşkınlıkla bakıyor. Gözleri vücudumda gezinirken dudaklarının kıvrımı keskinleşiyor.

"Oh, sikkkk..." diye inliyor, gözleri bir anlığına kapanıyor ve ben de sikine bakıyorum, bir damla prekum zaten orada. Tekrar açtığında gözleri benimkileri takip ediyor. Başparmağı üzerinde kayıyor ve uzunluğundan aşağıya doğru sürüklüyor. "Sence onun için yeterince büyük olacak mı?"

"Kimin için?"

"Yeni kız." Hınzır bir gülümseme var - şeytanın kendisinin bile beceremeyeceği bir gülümseme. "Siktir, umarım o da senin kadar iyi sakso çekebilir. Senin kadar ıslanır... neydi onun adı?"

"Quentin!" diye homurdanıyorum ve sanki sihirli bir kelimemiş gibi sandalyeden fırlıyor, böyle yalınayak olduğumda yükselen 1.80'lik gövdesiyle yükseliyor.

"Seni uyarmıştım." Eli boğazımın kenarına dolanıyor, başparmağı çenemin yan tarafında. Prekumu yanağıma sürüyor ve başparmağını ağzımın içine bastırırken gözleri benimkilere dikiliyor. Parmaklarım kot pantolonunun ve boxer külotunun etrafını sarıyor ve onları aşağı çekmeye başlıyorum.

"Öyleyse ." Onunla alay etme sırası bende.

"Çıkar şunları üzerimden," diye emrediyor, başıyla hâlâ yumruklarımın arasında duran giysilerimi işaret ediyor. Onları aşağı çekiyorum ve o da içinden çıkıyor. Sonra beni duvara çarpana kadar geriye doğru yürütüyor ve başımı yukarı kaldırarak gözlerimi kendisiyle buluşturuyor. "Tekrar söyle."

"Sik beni," diyorum sertçe. "Quentin."

Beni yakalıyor ve duvara yapıştırıyor, bir saniye sonra siki içime giriyor. Beni sertçe beceriyor ve bir elimi boynuna dolamışken diğer bileğimi duvara dayıyor ve ben onun sikini aşağı yukarı kaydırıyorum. Onun için yalvarıyorum. O beni ne kadar siktiğine dair küfürler ederken ben onun adını tekrar tekrar inliyorum. Bu kadar iyi olduğu için ondan nefret ediyorum.

İçime sertçe boşalması uzun sürmüyor ve saniyeler içinde onu takip ediyorum, beni doldurma hissi, bu kadar kötü bir şekilde ihtiyacım olduğunu asla bilmediğim şeydi. Serbest kalmamın son dalgaları boyunca beni beceriyor ve sonra beni yatağa taşıyıp nazıkçe yere bırakıyor. Kaşları çatık ve çenesi hala gergin. Bu kadar gergin olması beni şaşırttı. Benim parçalanışından sonra kalbim yumuşadı; onun da yumuşayacağını tahmin etmişim.

Eli bacaklarımın arasından kayıyor, onun ve benim boşalmamızın tenimi kayganlaştırmaya başladığı uyluklarımın üst kısımlarında geziniyor. Parmaklarıyla topluyor ve sonra tekrar içime itiyor. Dudakları kulağımda ve bana söylemek üzere olduğu şey için kendimi hazırlıyorum.

"Bu sadece ilk seferdi, Madness. Seni bütün gece becereceğim. Beni düşünmeden başka bir erkeğin adını bile söyleyemeyene kadar bu amcığı dolduracağım. Ve sen de benim için iyi bir kız olacaksın, değil mi?"

Bir an nefes alamıyorum. Kelimeler düşünme yeteneğimi yok etti ve o beni öpene kadar ona bakıyorum, parmakları kalçamın etine girerken alt dudağımı ısırtıyor ve ona cevap vermem için beni zorluyor.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Başka bir cevap yok. Hiç olmadı. İstesem de istemesem de onunum ve benim için bu kadar çok çalıştığı gibi onu da memnun etmek için duyduğum ani arzu kalbimi sarıyor. "Sen ne istersen."

"Mükemmel," diye yanağıma doğru nefes alıyor, sonra çenemden aşağıya doğru öpücükler konduruyor ve başparmağı klitorisimin üzerinde dolaşarak benimle alay ediyor. Temas sırasında nefesim kesiliyor ve beni serbest bırakıyor. "Sana bir banyo hazırlamamı ister misin yoksa duş almayı mı tercih edersin?"

OceanofPDF.com

Quentin düşün sesini ve ara sıra onun hareket etme sesini duyuyorum. İçeride. Onun için su, havlu ve el bezi hazırladım, az önce yaptığım şeyi düşünmesi için onu yalnız bırakmadan önce ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin oldum.

Kendimi yarı yarıya toparlamayı başardım ve sandalyede oturup pencereden Ses'e bakıyorum. Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Kafayı yedim. Onu kaybetme fikri, ben buradayken onun başka bir adamla birlikte olma fikri, kendime olan hakimiyetimin son parçasını da kırdı. Ona karşı her zaman dikkatli olmuşumdur. Onu asla zorlamadım. Asla çok fazla şey istemedim. Yaptığım her şeyin onun sınırları içinde olduğundan emin oldum, onunla çizgilerin o kadar içinde kaldım ki endişelenmeme bile gerek kalmadı. Dizginler ondaydı. Tüm kontrol ondaydı. Beni bağlamasından bile hoşlanıyordum çünkü bu işi berbat edemeyeceğim anlamına geliyordu.

Ama şimdi yaptım. Her şeyi berbat ettiğime eminim. Beni daha önce affedemediyse, şimdi de affedemeyecek. Duşta geçirdiği zaman bana bilmem gereken her şeyi anlatmalı. Kot pantolonumu alıp tekrar giyinmeye başlıyorum, kemerimi arıyorum ve tam onun duştan çıktığını duyduğumda buluyorum. Bu gece beni bir daha görmek zorunda kalmaması için ortalıkta görünmemeliyim. Sabah gidip kendimi becermemi söyleyebilir.

Uçağa erken binerdim ve o da nişan yemeğine bensiz giderdi. Bu bana evde amcam ve Kaos'la işleri yoluna koymak için zaman kazandıracaktı. Onu kaybetmeyi nasıl kaldıramadığımı, bu yüzden ona istediğimi yapabileceğim biriymiş gibi davrandığımı açıklayacaktım.

Tam kapı koluna uzanırken, adım söylediğini duydum. Arkamı döndüğümde saçları ıslak, kaşları çatık bir şekilde orada duruyordu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Odama dönüyorum. Sabah bir uçak bulacağım. Bu... Özür dilerim. Yapmamam gereken şeyleri yaptım." Tekrar gitmek için hareket ettim.

"Bütün gece söz vermiştin," diye tersliyor beni, ben de dönüp ona bakıyorum. Üzerinde bornozundan başka bir şey olmadan öylece dururken bana beklenti dolu bir bakış atıyor, gözleri hayal kırıklığı içinde kapıya dokunduğum yerde geziniyor.

"Ben... ne?" Göz kırıyorum. "Özür dilerim. Gitsem iyi olacak. Hazır olduğunda konuşabiliriz."

"Bunu şimdi konuşalım. Seni affediyorum. İlk defa. Babam için. Her şey için. Sen de gençtin. Mücadele ediyordun. Elinden geleni yaptın. Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın ve yanlış şeyi seçmemizden korktun. Yanlış şeyi seçeceğimden ve bunun için ikimizin de senden nefret edeceğinden. Tüm bunlar için seni affediyorum Quentin."

"Ama..." Ben de karşılığında, elbette bir tane olacak diyorum.

"Ama yine yanlış seçim yaptığımı düşündüğün için şimdi beni terk edersen, bu yaptığın son şey olur."

Kolu bıraktım.

"Seni seviyorum. Bunun işleri kolaylaştıracağını düşünmüştüm. Büyümüş olmanın ve seni yeterince sevmenin bana her şeyi nasıl düzelteceğimi göstereceğini. Ama hala sıçıp batırıyorum. Bunu yapmamalıydım..." Sandalyeye dönüp bakıyorum. "Şu."

"Hayatıma geri döndüğün andan beri sana patronluk tasladım ve azarladım. Seni adım adım çalıştırdım ve listemdeki her kutuyu işaretlemeni istedim. Hepsini en ufak bir şikâyetle bulunmadan yaptın. Sonra benim olduğu kadar senin de kontrolün dışında olan olaylar için özür diledin ve tüm ruhunu bana açtın. Ben de panikledim ve sana şehri terk edeceğimi söyledim."

"Seni mutlu eden şeyin peşinden gitmelisin, Madness. Bunu biliyorum."

"Beni mutlu ediyorsun. Sadece seni tekrar kaybetmekten korkuyorum. Bir an için kontrolümü kaybedersem, her şeyi mükemmel yapamazsam, seni kaybedeceğimden korkuyorum. Bunun stresiyle perişan oldum. Bu..." Gözleri

sandalyeye ve sonra da duvara. "Bu uzun zamandır kendimi en topraklanmış hissettiğim andı."

"Anlıyorum." Kafamda tekrar canlandırarak sandalyeye ve duvara bakıyorum. "Bana kızmadan bunu yapabilmemin bir yolu var mı?" "O tarafımı mı istiyorsun?"

"Her zaman değil ama bu geceki gibi gecelerde mi? Evet."

Bir elimi yüzümden gezdiriyorum ve onu incelerken kapıya yaslanıyorum.

"Beni kaybetmeyeceksin. Ne olursa olsun, senin için buradayım.

Her zaman. Dünyada en son istediğim şey benim yüzümden strese girmen. Lanet olsun, tüm stresini alabilseydim, alırdım. Her şey çok karışık. Ailelerimiz. Sen ve A.J. birlikte çalışıyorsunuz. Karmaşadan da öte, epik boyutlarda bir karmaşa ama ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Bugünkü gibi bir günden sonra bile mi?" Tekrar kapıya bakıyor, bana gitmeye çalıştığımı hatırlatıyor.

"Doğum kontrolünden çıktıktan sonra çok sinirleneceğini ve beni görmek istemeyeceğini düşündüm. Doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını bile sormadım. Siktir..." Ona bakarken içimdeki endişenin parladığını hissediyorum.

"Her şeyi düşünüyordum ve duygularımı gözden geçiriyordum. Sonra seninle konuşmak yerine seni uzaklaştırdığım için muhtemelen sana bir özür borçlu olduğumu fark ettim. Bugün çok iğrenç davrandım." Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve avuç içleri karnıma iniyor. "Ve ben doğum kontrol hapı kullanıyorum. Aksi takdirde bir şeyler söylerdim."

"İğrenç değildin. Dediğin gibi. Stresli ve sinirliydin. Öyle olsa bile, kötü günler geçirmeye hakkın var, Madness. Joss'un evindeki bazı davranışlarımla sınırlarımı aştım. Bana bir özür borçlu değilsin."

"Joss'un evinde daha iyi olabilirdin. Özellikle de sana bunun ne kadar önemli olduğunu söyledikten sonra. Bu ve bunun gibi fırsatlara sahip olmanın kariyerin için ne anlama gelebileceğini. Yıllar önce sana güvendiğim gibi şimdi de sana yol göstermem için bana güvenmelisin."

"Sana güveniyorum. Sadece ona güvenmedim."

"Eğer bana güvenirsen, onun için endişelenmene gerek kalmaz. Sen olabileceğin adam olduğunda Quentin, dünyadaki hiçbir erkek sana yaklaşamaz. Ben bunu görüyorum ve diğer insanlar da seni benim gözlerimden gördüklerinde görecekler. Onlara bunu veriyorum. Sahte ya da yapmacık değil."

"Benim gidişimi izleyen aynı gözler olsalar bile mi?"

"Seni izleyemedim bile, değil mi?"

Bu gerçek karşısında sert bir nefes aldım. "Bunun için özür dilerim."

"Biliyorum ve seni affediyorum. Ve unutmama yardım etmek için çok zaman harcayacaksın, değil mi?" Gözleri bu soruyla parlıyor.

"Evet."

"Güzel."

Parmakları bel kemerimin altına giriyor ve beni öne doğru çekiyor. Beni sandalyenin önünde durdurana kadar onu takip ediyorum. Acele etmiyor, kemerimi ve kotumu çözüyor. Onları kalçalarımın altına aşağı çekiyor, sonra bornozunu çıkarıp yatağa atmadan önce beni sandalyeye geri itiyor.

Pencereden içeri süzülen ışık hala nemli teninde, kalçasının kıvrımında, göbek deliğinin yumuşak girintisinde, kendimi alamadığım dolgun ve muhteşem göğüslerinde parıldarken vücudu muhteşem görünüyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Bütün gece demiştin. Bu yüzden iyi olduğun için seni ödüllendirerek başlamam gerektiğini düşündüm. Belki kendi affımı kazanmaya çalışırım."

Dizlerine vuruyor ve bir an sonra elleri üzerimde, sikimi serbest bırakıyor ve beni yavaşça okşuyor. Beni ağzına almadan önce dili alt tarafımda geziniyor. Beni emerken ve derinlere alırken gösterdiği kararlı tavırla vücudumdan çıkmak üzereymişim gibi hissediyorum. Bana böyle sahip olduğunda bu kadının istediği her şeyi yapacağım.

"Beni emme şeklin... Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmiyor. Sana verdiğim dersleri çok iyi hatırlıyorsun."

Dili tekrar ucunu okşarken eli aletimin tabanında çalışıyor ve beni yaklaştırdığında küfretnemi sağlıyor - aletimi tekrar alırken şişiyor, çok özensiz ve tatlı. Dudakları beni nasıl çalıştırdığından parlak pembe. Orgazm dalgası beni bir tsunami gibi vuruyor.

"Kahretsin... Lanet olsun. Seni affediyorum. Sikimi bu şekilde alırsan, istediğin her şey için seni affederim." Son da dilinde toplarken inliyorum. Bir kısmı alt dudağında kalıyor, donuk ışıktaki parlıyor. Başparmağımla kaydırıp tekrar ağzına bastırıyorum. Dilini üzerinde döndürüyor ve boğazının yutkunurken sallanışını izliyorum. Gözleri beni bu duruma soktuğu için duyduğu memnuniyetle parlıyor ve oluşan gülümsemeye engel olamıyorum.

"Kendimizi beğenmişiz, öyle mi?" O da karşılığında sırıtıyor.

"Daha çok doymuş gibi..." Onu öpmek için öne eğildim. "Ağzında bıraktığım tadı seviyorum."

"Ben de senin tadını seviyorum. Boşaldığında bana bakışını... Bana her zaman istediğin tek kadın olduğumu hissettiriyorsun." Ellerini dizlerime koymadan önce beni bir kez daha öpüyor ve bir an sonra ayağa kalkıp bornozuna uzanıyor ve onu tekrar giyiyor. "Su ya da başka bir şey ister misin?"

"Elbette." Kendimi toparladım ve pantolonumu yeniden bir düzene soktum.

Küçük mutfaka doğru yürüyor ve buzdolabından bir su alıyor, açıyor ve bana vermeden önce bir yudum alıyor. Ona geri vermeden önce uzun bir yudum alıyorum.

"Oyuncağını almanı ve gelip kucağıma oturmanı istiyorum."

"Sen... şarj olana kadar bekleyebilirim." Bana kaşlarını kaldırdı.

"Hayır, bütün bunları o oyuncakla başlattın. Seni onunla bitirmek istiyorum. En azından biraz kestirmeden ve birlikte *enerji toplamadan* önce." Ona sırttım.

Yüzünde şakacı bir gülümseme beliriyor ve neredeyse itiraz edeceğini düşünüyorum ama bunun yerine dediğimi yapıyor, kucağıma oturmadan önce küçük vibratörü bana uzatıyor.

"Arkana yaslan ve bacaklarını benim için aç."

Göğsüme yaslanıp bir bacağını sandalyenin koluna geçiriyor, ben de dizimle onunkinin iç tarafını destekliyorum. Biraz kıpırdanıyor ve sonra bana karşı rahatça yerleşiyor. Vibratörü açıp göğsüne ve karnına doğru kaydırıyorum, kalçalarını beklentiyle kaldırana kadar tüylerinin diken diken olmasını izliyorum.

"Lanet olsun. Böyle mi uyuyacaktın?" Vibratörü aşağı indirip klitorisinin üzerinde hafifçe ileri geri hareket ettirirken fısıldıyorum.

"Daha sonra daha fazla penis vaadiyle, evet." Sırtma sırası onda.

"Daha sonra da alacaksın ama bu kadar açgözlüysen biraz rahatlamalıyız."

"Normalde değilim. Ben sadece... doğru kişiyle ne kadar iyi olabileceğini unuttum sanırım."

"Bu iyi mi?" Sessizce soruyorum.

"Biraz daha." Bileğimi tutuyor ve benim için ayarlıyor. Dudağını ısırırken kesik kesik bir nefes alıyor. "Tam orası."

"Kahretsin, böyle çok seksisin. Bornozunu benim için biraz geri çek." Onu geri çekiyor ve kendini gösteriyor. Göğsünün yükselip alçalması

Onunla birlikte hafifçe hareket eden göğüsler, daha fazla sürtünme peşinde koşarken kalçalarının hafifçe sallanması. Büyüleyici. Gözleri kapanıyor ve bir melek gibi görünüyor.

"Uzun sürmez," diye mırıldanıyor.

"Benim için tutar mısın?" Ona soruyorum ve vibratörü benden alıp ayarlıyor. İki parmağımı içine sokuyorum ve parmaklarımla onu yavaşça sikmeye başlıyorum.

"Oh, lanet olsun."

"En çok böyle seviyorsun, değil mi?"

"Evet. Aynen böyle. Tanrım," diye inliyor ve vibratörü bir kademe yukarı kaldırıyor, kalçaları parmaklarıma karşı koymak için aşağı sallanıyor. Nefes alış verışı kesiliyor ve vibratörün kenarından düşerken usulca haykırıyor, beni ve vibratörü kullanarak son dalgalanmaları atlatıyor. Bitirdiğinde, vibratörü ondan alıp bir kenara koyuyorum ve sonra onu kendime doğru çekiyorum. Alnından ve çenesinden öpüyorum.

"Ben buradayım. Her zaman, Madness. İhtiyacın olduğunda seninle ilgilenmek için. Ne zaman istersen. Hiçbir yere gitmiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve ellerini boynuma dolayarak beni ilk kez öpüyormuş gibi öpüyor.

"O zaman beni yatağa götür ve soyun. Bana tekrar ihtiyacın olana kadar uyumak ve sarılmak istiyorum."

"Evet, patron." Gülümsüyorum, onu öpüyorum ve sonra kollarıma alıyorum.

M adison

Quentin'in söylediği komik bir Şeye HALA KENDİME GÜLÜYORUM sabah biri kapıyı çaldığında. Saate bakıyorum ve oda servisinin kahvaltımızı getirmesi için çok hızlı görünüyor ama yine de sipariş ettiğimiz Şeylerin çoğu hızlı bir Şekilde bir araya getirilebilir, bu yüzden sanırım mümkün. Bu hız için onlara fazladan bahşiş verebilirim çünkü bütün gece Quentin'le ayakta kaldıktan sonra açlıktan ölüyorum. Saçlarımı savurarak yataktan tökezleyerek .

"Bir dakika!" Quentin hâlâ duşta olduğu için sesleniyorum ve cevap vermek zorunda kalıyorum. Çıplak halime bakıp utanıyorum, yataktan bornozu alıp üzerime sarıyorum ve sıkıca bağlıyorum. Altımın çıplak olduğu hâlâ çok belli ama en azından gerekli yerlerim örtülü. Ayrıca oda servisinin daha kötülerini gördüğüne eminim. Bir an sonra aceleyle odayı geçip kapıya gidiyorum, kapıyı açıyorum ve içinde bir tepsi yemek olan bir araba görmeyi bekliyorum. Ama onun yerine, sadece bir adam. Tanıdık biri. Kafamı kaldırdığımda ağabeyimin bana baktığını görüyorum.

"Tobias!" Göz

kırpıyorum.

"Mads!"

Beni yakaladı ve sıkıca sarıldı. Birbirimizi birkaç aydır görmemiŐtik. Onu özledim ama zamanlaması berbat. Ben de ona sarıldım,

Arkasına bakıyor, şu anda Scarlett olmadığı için şükrediyor. O saçlarını karıştırmadan önce arkama kaçamak bir bakış atmaya çalışıyorum. "Buraya seni almaya ve gelip evde kalmanı söylemeye geldim. Bizimle olmak varken otelde olman çok saçma. Bence Scarlett'in duygularını incitiyorsun, gerçekten."

"Yeni nişanlandığın için yalnız kalmak istersin diye düşündüm." Ona sert bir bakış attım.

"Zaten zamanımızın yarısını evde geçiriyoruz ve ev çok büyük Mads. Deli olma. Sen Noel'de oradayken hep sevişiyorduk ve sen hiç rahatsız olmadın."

Kardeşlerim açık sözlüdür. "Kulak tıkaçlarım vardı ve otelde kalmamda bir sakınca yok. Aramayı planlıyordum

Böylece plan yapabiliriz."

"şimdi buradayım, ne gibi planlar yapmak istiyorsun? Scarlett seni erken bir akşam yemeğine davet etmek istiyor. Bu akşamki partiden önce müstakbel kız kardeşiyle biraz yalnız kalmak istiyor. Sence gelebilir misin?" Ayaklarımın üzerinde kayarken Tobias'ın sırtışı düşüyor. "Yatakta biraz geç kaldın."

"Dün gece geç bir geceydi. Sadece biraz dinlenmeye çalışıyordum."

"Oda servisi mi o?" Quentin'in seslendiğini duyuyorum ve bir korku kaplıyor.

Tobias kaskatı kesiliyor ve gözleri sesin geldiğı yöne doğru kayıyor. Ayak seslerini duyuyorum ve sonra aniden duruyorlar.

"Gece geç saatte, ha? Sanırım bu neden evde kalmak istemediğini açıklıyor. Endişelendiğın bizim sevişmemiz değildi." Tobias'ın sesi düz ve çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyorum.

Arkamı dönüyorum ve gömleksiz, ıslak saçlı Quentin yatağın yanında, banyonun hemen bu tarafında duruyor, kardeşime bakıyor, az önce vurulmuş gibi görünüyor.

Üçümüz en son on yıl önce bir odada bir araya gelmiştik ve hayatımın en kötü günlerinden biriydi, bu yüzden kendimi darbeye hazırlıyorum. Quentin'in gülümsemesi kayboluyor ve gözleri kardeşimin gözleriyle buluştuğunda düzeliyor.

"Göründüğü gibi değil," diyorum usulca, artan gerginliğı kırmaya çalışarak.

"Hayır mı? Çünkü öyle görünüyor..." Tobias cümlesini bitirmiyor, dilini yanağına bastırıyor ve onun yerine başını sallıyor.

"Burada Quentin ile birlikteyim. Bunu sana henüz söyleme fırsatım olmadı. Teknoloji şirketlerinden biriyle marka anlaşması var. Bir fotoğrafı vardı.

dün Joss ile çekim yaptık. Eğlenceliydi ama uzun bir gündü."

"Ve ne? Odasında duş çalışmıyor muydu? Buraya gelmek zorunda mıydın?" Tobias'ın gözleri üzerime dikildi, içlerinde bir suçlama vardı.

"Bu seni ilgilendirmez, Tobias." Quentin'in sesinde daha önce hiç duymadığım bir tını var, dün geceki sesine pek benzemiyor ama yine de farklı. Göğsümde gergin bir dalgalanma yaratıyor. Bu ikisinin kavgaya etmesine izin veremem.

"Bu beni ilgilendirir Undergrove. O hala benim kız kardeşim. Bunu hiç hatırlamıyor gibi görünüyorsun."

"Yetişkin kız kardeşin."

"Konu sen olunca kaç yaşında olduğu umurumda değil. Belli ki sen yapmamışsın."

"Xander olsaydı da aynı sorunu yaşar mıydın yoksa sadece onun altında olmamdan mı korkuyordun?"

"Küçük kız kardeşimi becerene kadar sana hiç farklı davranmadım. *benim* lanet evim." Tobias bir adım öne çıkar.

"Babanın evi," diye alay ediyor Quentin.

Babamdan bahsedilmesi Tobias'ın yumruklarını sıkmasına neden oluyor ve ben de ellerimi kardeşimin göğsüne bastırıyorum.

"Lütfen. *Lütfen*. İkiniz de sakın olun." Omzumun üzerinden Quentin'e bir bakış fırlattım.

"Bu pislik ailemden uzak durduğu zaman sakinleşeceğim. East'i takımdan attırmaya çalışıyor ve şimdi de senin hayatını mahvetmeye çalışıyor."

"Hayatımı mahvetmeye çalışmıyor. Bilmediğin çok şey var Tobias, bu yüzden ben açıklama fırsatı bulana kadar daha az konuşmanı öneririm. İlk tanıştığımızda Scarlett'le nasıl konuştuğum konusunda beni azarladığını hatırlıyor musun?" Kardeşime uyarıcı bir bakış attım ve omuzları hafifçe gevşedi.

"Bu ilk karşılaşmamız değil." "Uzun zamandır ilk kez."

"Konuşmaya başla o zaman," diye homurdandı Tobias.

"Geçmişle ilgili benim anlatamayacağım çok şey var. Ama Quentin'i affettim. Aramızda kırgınlık yok ve ikimiz de hayatımıza devam ediyoruz. Bence bilseydin sen de yapardın. Ayrıca bilmelisin ki, A.J. ve ben gerçekten birlikte değiliz. Bu ikimizin arasında. Ne yapacağına karar verirken onu babamdan korumak için yapıyorum. Başka bir yerde yer bulmayı umuyor ve babamın bunu öğrenirse ne yapacağını biliyorsun. Cincinnati'nin onu istediğini duyduğunda yeterince öfkeliydi. Ama eski karısı ve çocukları var.

Chicago'da düşünmek. Quentin'i biliyor. Kimse hile yapmıyor," diye olabildiğince hızlı bir şekilde açıklıyorum.

"Peki ya onun senin müşterin olduğu ve aslında onun için çalıştığın kısım?"

"Bana seks için para ödediğini mi ima ediyorsun?" Kardeşime ters ters baktım.

"Optiğin kötü olduğunu ima ediyorum. Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

"Bu durumun farkındayım ama onun için çalışmıyorum."

"Güven bana. Burada biri için çalışan biri varsa, ben onun için çalışıyorum," diyor Quentin ve Tobias ona bir bakış fırlatıyor ama bu fikir hoşuna gitmiş gibi dudağının hafifçe seğirdiğini görüyorum. İkisine de kaşlarımı çatıyorum ve devam ediyorum.

"Biz iş arkadaşınız. İkimiz de diğerine rapor vermiyoruz. Faturayı Kaos ödüyor, Quentin değil."

"Yani bunu yönetime rapor ettiniz?" Tobias bana şüpheyle bakıyor. "Belli ki etmemişsin. Ne zamandan beri kurallar konusunda bu kadar titizsin?"

"Geçen yıldan beri."

"Bu öyle bir şey değil."

"Ve aynı zamanda aynı organizasyonda bulunmanız sadece bir tesadüf mü?" Tobias Quentin'e şüpheli bir bakış atar.

"Daha garip şeyler de oldu," diye karşı çıkıyorum.

"Tam olarak değil. Amcamın beni oraya götürmek için kullandığı yemlerden biriydi," diye cevap veriyor Quentin ve ben de dönüp ona bakıyorum.

"Ne?" Tobias başka bir şey söyleyemeden ben soruyorum.

Quentin biraz mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Amcam onu işe aldıktan sonra seni yeni işe alınanlar listesinde gördüğünde... Bana bahsetmiş olabilir."

"Yani ne zaman pazarlık yaptığınızı biliyordunuz - ne zaman A.J. çıktı mı?"

"..." Bir omzunu kaldırır. "Gördün mü, sana söylemiştim..." Tobias mırıldanıyor.

"Oh dur." Kardeşime dönüp baktım. "Scarlett olsaydı tam da böyle bir şey yapardın."

Kardeşim yarı kabullenmiş bir şekilde başını eğiyor.

"Bunu daha sonra konuşacağız." Gözlerimi Quentin'e dikiyorum. "Ama bu arada... Evet, Quentin'i eşim olarak getirebilirim yemeğe gelmeyi çok isterim."

"Burada otelde kalabilirim. Oda servisi geliyor," diye teklif ediyor Quentin.
"Aptal olma," diye Tobias. "İkiniz de otele gelebilirsiniz.
Akşam yemeği. Sadece onunla konuşmuyorum, umarım Scarlett'le sohbeti devam ettirebilirsiniz."

Tartışmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim. Scarlett ve ben ikisini idare edebiliriz ve ona her şeyi açıkladığımda Scarlett'in bu konuda benim tarafımda olacağını biliyorum. Quentin'in bu gece nişan partisi için otelde kalmasına izin vermeyi planlamıştım, ama belki onu ve Tobias'ı konuşturabilirsem, on yıllık küskünlüğün üstesinden gelebiliriz. Belki.

"Tamam." Başımı salladım ve ikisine de uslu durmaları gerektiğini söyleyen bir bakış attım.

"Güzel," diye kabul eder Tobias. Quentin sessiz kalır.

"Bize ne zaman ihtiyacın var? Bir şey getirebilir miyim?"

"Birkaç saat içinde yemek yiyeceğiz. Hazır olduğunda .

Bir şey getirmenize gerek yok."

"Pekâlâ. Bırak da hazırlanayım, ben de tatlı getireyim."

Tobias iç geçiriyor ve beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor.
"Seni seviyorum. Birazdan görüşürüz."

Quentin'e hafif bir çene işareti yapıp kapıdan çıkıyor ve ben de kapı kapandıktan sonra arkama yaslanıyorum.

"Düşündüğümde daha iyi geçti." Quentin umutla bana bakıyor. "Çok heyecanlanma. Tobias'ın öfkelenmediğini hatırlıyorsun. O yapar Westfield tarzında bir öfke. Yüzeyin altında hafif bir kaynama ve zamanı geldiğinde doğrudan şahdamarına yönelme. Gece bitmeden ölmüş olabilirsin. Özellikle de bana ne olduğunu bilmediğini söylemediğin için. Sen işi aldığında A.J. ve ben buradaydık." Kaşımı kaldırdım.

Quentin

Scarlett ve Madison ile akşam yemeği beklediğimden daha az garipti.

Tobias ve ben sohbeti nereye götürürse götürsün onu takip ediyoruz. Masayı toplayıp bulaşık makinesini doldurmaya yardım ettikten sonra, kızlar Scarlett'in Madison'a büyük büyükanne Westfield'ın mektuplarından bazılarını gösterebilmesi için aceleyle kütüphaneye gidiyorlar. Bu da Tobias ve beni garip bir şekilde yalnız bırakıyor.

"Eğer bir bardak istersen çalışma odasında biraz viskim var. İyi mallar yukarıda kütüphanede, ama kızların kendi anlarını yaşamalarını tercih ederim."

"Her viski iyi viskidir." Yolu göstermesi için başımı sallıyorum ve beni evin başka bir köşesine götürdüğünde onu takip ediyorum. "Ev güzelmiş bu arada."

"Teşekkürler." Tobias sürahinin kapağını çekip iki bardak dolduruyor, birini bana doğru itiyor ve deri sandalyelerden birine oturmamı işaret ediyor.

"Telefona cevap vereceğini düşünseydim, şimdiye kadar ulaşmış olurdum."

"Evet, şey... telefona da cevap vermedin, değil mi?" Tobias bir yudum almadan önce bardağın üzerinden bana bakıyor.

"Hayır, yapmadım. batırdım."

"Bunu anlaman ne kadar sürdü?" "Dakikalar. Ama yapıldıktan sonra bir önemi kalmadı."

"Tüm bunlar olurken ona sarılmak ve elini tutmak zorundaydım. Onu kıranın arkadaşım olduğunu biliyordum. Arkadaşım olduğunu düşündüğüm biri. Kahretsin... bu çok eski bir tarih, ama tekrar düşündüğümde Quen, hala inanamıyorum. Sana güvenmişim..." Başını sallıyor.

"Onu sevdim. Hâlâ da seviyorum." "İnanması zor."

"Eğer kalsaydım, işler ne kadar boktan olursa olsun bana tutunurdu. Kız kardeşin herkes için savaşıyor, onlara inanırsa her şeyde yanlarında olur. Ve o sırada ben bir hiç olma yolunda ilerliyordum. Geri dönüp dönemeyeceğimi, dönebilsem bile banktan kalkıp kalkamayacağımı bilmiyordum. Bize biraz para kazandırmak için sahip olduğu her şeyi satmaya hazırdı ve karşılığında ona verecek hiçbir şeyim yoktu. Onu perişan ederdim."

"Ve bu sonuca ondan faydalandıktan sonra mı vardınız?"

"Hayır. Baban bu sonuca varmama yardım etti. Xander ya da başka biri olsaydım durum farklı olabilirdi ama beni ya da soyadımı onun yakınında görmek istemedi."

"Üzerinde anlaştığımız birkaç şeyden biri olabilir. Sağa sola sıçıp batırıyordun ve ne için? Neden her şeyi böyle mahvettiğini hiç anlamadım."

İçimi çekiyorum, viskinin son yudumunu bardağın etrafında yuvarlıyorum ve Madison'a babamla ilgili daha önce anlattığım her şeyi açıklamadan önce yudumluyorum. Ve onun hatırladığı, benim kaçırdığım oyunlarla ilgili birkaç detayı daha cevaplıyorum.

"Keşke bana söyleseydin. Xander ve ben sana yardım edebilirdik."

"Madison'a da söylediğim gibi, utanmışım. Amcam uzak durmamı söyledi, hatta zamanının yarısını dışarıda geçiren annem bile uzak durmamı söyledi. Uzak durmam gerektiğini biliyordum... ama bunu istiyordum. Senin sahip olduğun şeyi ya da en azından babanla sahip olduğunu düşündüğüm şeyi.

Bir de baban vardı... Beni seninle ve Madison'la karşı karşıya getirmeye kararlıydı. İkinizden biriyle iletişime geçmeye çalışırsam, onu evlatlıktan reddedeceğini söyledi. Beni seçerse onu perişan edeceğimi. Hayatını mahvetmekten ve geleceğinde sahip olacağı tüm fırsatları yok etmekten sorumlu olacağımı söyledi.

Bensiz. Bunu yapamazdım. Onun hak ettiği bir şeyi elinden alma fikriyle yaşayamazdım."

Tobias dudaklarını bzd ve bir i çekti. "Evet, orada gördüğünü sandığın her şey onun iyi bir baba olduğuna dair bir yanılsamaydı. Adam sadece kendisinin uzantılarını istiyor, erişimini sınırlarının ötesine taşımanın yollarını. Onun zihninde biz onsuz bir hiiz. Madison'la olan ilişkinizi yok etmeye çalışmasından nefret ediyorum. Adam çok bencil. Herkesten daha iyi bildiğini sanıyor."

"Xander'ın üçümüz arasında en iyi ebeveynlere sahip olduğunun ortaya çıkması komik, Senatör Xavier'in onun oynaması konusunda her zaman ne kadar hıyar olduğu göz önüne alındığında."

"En iynin göreceli olduğu ortaya ıktı."

Başımı sallıyorum ve bardağımı masaya geri koyuyorum.

"Onu seviyor musun?" Bana sert bir bakış attı.

"Her zaman sevdim. Her zaman da seveceğim."

"Onu hak etmeyeceksin, biliyorsun. Asla, ne yaparsan yap. Bizim gibi adamlar asla hak etmez."

"Biliyorum. Ama onun hayatımda olmamasındansa hayatımın geri kalanını deneyerek ve başarısız olarak geçirmeyi tercih ederim."

Tobias bir parmak viski daha dolduruyor ve almam için bana uzatıyor, bunu yaparken de bardağını benimkiyle tokuşturuyor.

"Doğru yapana kadar denemeye ve başarısız olmaya. Ya da lme. Hangisi önce gelirse."

İkimiz de içtik ve bardaklarımızı geri koyduk.

"Ona bir daha zarar verme." Gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve ben oradaki tehdidi görüyorum.

"Yapmayacağım."

"Güzel. Halloldğuna sevindim. Evi gezmek ister misin? Eski kolej formasını düzgün bir şekilde korudum ve erevelettim."

Eski arkadaşıma sırttım. "Evet. Bunu kendim görmem gerekecek."

BİRKAÇ SAAT sonra Tobias'ın evinden Xander'la aynı binada paylaştığı dairesine geçtik. Xander alt katta nişan partisine ev sahipliği yapıyor ve üstümüzü değiştirmek için otele uğradıktan sonra

Tobias'ın parti tüm hızıyla devam edene kadar takılmak ve birkaç içki içmek için kullandığı yer. Bir şişe roze şarap eşliğinde sohbet ederken kapı çalıyor. Tobias kapıyı açıyor ve yıllardır duymadığım bir ses duyuyorum. Bana şakalar yapmasını ve sırtımı sıvazlamasını özlediğim bir ses ama yıllar önce onların gözetimi altında Madison'la aramızda geçenler yüzünden benden en az Tobias kadar nefret ettiğini bildiğim bir adam.

Gözlerim Madison'a kayıyor ve Xander'ı gördüğünde gülümsemesinin parladığını görüyorum ve boğazımı tırmalamakla tehdit eden kıskançlığı bastırmak zorunda kalıyorum. Son yirmi dört saat içinde bana değer verdiği tek kişinin ben olduğumu söylemek için her şeyi yaptı ve bana onu istemediğini defalarca söyledi. Ama ona sarılmak için zıplaması hâlâ kalbimi hoplatıyor.

"Maddie kızım! Burada ne işin var? Başarabileceğini sanmıyordum. Harper ölecek."

"Harper biliyor olabilir. Dün Joss'u gördüm. Fotoğraf çekimi yapmıştık."

"Biz mi?" Xander kaşlarını çatıyor ve sonra yanında kimin olduğunu görmek için kaldırıyor. Gözleri bana takılıyor ve vücudundaki dönüşüm anında gerçekleşiyor. "Ne oluyor lan?" Gözleri Tobias'a gidiyor.

"Madison bugünlerde Quentin'le birlikte çalışıyor. Kaos'ta onun halkla ilişkiler sorumlusu. İnsanların onu East'i sevdikleri kadar sevmelerini sağlamaya çalışıyor. Sahip olduğu sihirle çalışıyor." Tobias işleri yumuşatmaya çalışıyor.

"İyi. Neden senin evinde? Benimkine gelmiyor." "Xander." Scarlett'in sesi sertti ve gözleri onunkilere kaydı. O da başını hafifçe sallar ama gözleri Tobias'a döner.

"Özür dilerim. Hepimiz onun yaptığı pisliği unuttuk mu?" Gözleri tekrar üzerimde, beni arıyor ve beni arzulu buluyor. "Çünkü Bea olsaydı, şu anda bu dünyada yürüyor olmazdın. Kahretsin, eğer Tobias ve Madison beni bundan vazgeçirmeseydi, futbol bile oynayamayacaktın."

"Onun hakkında böyle konuşma." Madison'ın sesi keskindi ve yüzündeki ifade öldürebilirdi.

Xander'ın yüzü ona bakarken yumuşar ve başını sallar. "Dinle, ona karşı hep bir zaafın olduğunu biliyorum ama o-"

"O tanıdığım en iyi adam. Çocukken bazı hatalar yaptı. Ben de öyle. Ama onu affettim ve bunu geride bıraktık. Artık hem arkadaşız hem de iş arkadaşınız. Kimsenin onun hakkında kötü bir şey söylemesini dinlemeyeceğim. Eğer böyle hissediyorsanız, Harper'a iyi şanslar dilemek isterim."

Parti başlamadan önce mutlu bir nişan yapalım ki olay çıkarmadan ayrılabilirim."

"Madison, yapma. Sen kalabilirsin, ben otele döneceğim." Ayağa kalktım, bu tartışmanın merkezinde olduğum için kendimi garip hissediyordum.

"Konuştuk. Bence ikiniz konuşursanız çok şeyin değiştiğini göreceksiniz." Tobias benim için ayağa kalkıyor ve kalbim rahatlıyor. İkisi kardeş gibiler ve o günlerde bile kendimi bu ilişkinin dışında hissediyordum. Yıllar süren düşmanlığın ardından, Tobias'ın benim adıma Xander'a bir şey söylemesinin büyük bir destek olduğunu hissediyorum.

Xander'ın gözleri Madison ve Tobias arasında gidip geliyor ve sonra bana dönüyor. "Eğer sana kefil olursa. Tamam." Sonra dikkatinden kaçmışım gibi

Tobias'a döndü. "Fazladan bir şişe şampanyanız var mı? Harper yemek şirketinin yeterince getirmediğinden endişeleniyor."

"Evet, ihtiyacımız olursa bende biraz var. Onları şimdi mi istiyorsun yoksa sadece ihtiyaç olduğunda mı?"

"Sadece ihtiyaç varsa. Şu anda markete gitmem gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorum, yoksa buna iyi diyebiliriz."

Tobias, "Sorun değil," diye kabul eder.

"Mükemmel. Seni sonra görmek için sabırsızlanıyorum Madison. Sen de Scarlett." Xander başıyla onları selamlıyor ve sonra gidiyor. Kapı kapandığında, Tobias bana döndü.

"Üzgünüm. Biraz çalışması gerekecek. Onun nasıl olduğunu bilirsiniz. Bir konuda karar verdiğinde..."

"Evet. O konuda çok farklı değiliz. Umarım onunla konuşma şansım olur. Olmazsa... Neyse o. En azından benimle tekrar konuşuyorsun." Yarım bir gülümseme sunuyorum ve bu odayı gibi görünüyor. Madison yanıma dönüyor ve oturduğunda bir dakikalığına kendimi unutarak alnından öpüyorum.

Scarlett'in kaşları soru sorar gibi kalkıyor ve Tobias irkiliyor. Neyse ki Madison günü kurtarmak için oradadır.

"Seni bu sırra ortak etmek zorunda kalmayacağımı umuyordum." Madison bana suçlayıcı bir yan bakış attı. "Ama A.J. ve ben gerçekten çıkmıyoruz. Babama ve perde arkasında dönen bir sürü politikaya karşı bir siper. Quentin'le aramızdaki şeyler de öylece oluverdi."

"Yani... Ona daha sonra söyleyecektim ve sonra sadece sessiz kalmasını söyleyecektim, bu yüzden..." Tobias omuz silkiyor.

"Sırrın benimle güvende. Anlıyorum." Scarlett Madison'a güven verici bir gülümseme verir ve elinin arkasını okşar.

"Minnettarım." Madison gülümsüyor ve sonra Tobias'a bakıyor. "Dedikodu!"

Tobias itiraz etmeye başlar ama Scarlett başını sallar. "Öyle. Başımı belaya soktu. Dikkatli ol, yoksa herkese anlatır."

Madison ona ters ters bakarak, "Yapmasa iyi olur," diye uyarıyor.

"Yani... eğer Xander'ın senin koruyucu kız arkadaş rolünü anladığını düşünüyorsan." Tobias omuz silkiyor. "Ayrıca, Joss seni iki saniye içinde öldürür."

Scarlett, "Bu doğru," diye .

"Doğru değil. Dün bütün günümü Nick'le flört ederek geçirdim. O da orada Colt'la takılıyordu."

"Oh, o zaman kesinlikle biliyor." Tobias ve Scarlett gülerler.

"Dediğim gibi, eğer bu seni ya da Xander'ı rahatsız edecekse... Otelde takılabiliyim. Oda servisi alabilirim. Kitap okur ya da bir şeyler izlerim," diye teklif ettim. "Hayır. Sadece çalışırken normalde yaptığımız gibi gerekecek.

Madem casuslar ve hainler arasındayız." Madison Tobias'a bakıyor şüpheli bir şekilde.

Quentin

İçkiyle köşeyi döndüğümde Nick'in Madison'a doğru eğildiğini gördüm. O gülerken ona fısıldıyorum. Bu gece muhteşem görünüyor ve odanın ucunda ona tekrar böyle bakabilmek her şeye değer. Yine de onun koluna , küçük baş başa görüşmelerini kesmeye hazırım.

"İstendiği gibi narlı gazoz." Madison'a içkiyi uzattım ve o da bana gülümseyerek içkiyi aldı. Nick bir adım geri çekiliyor ve kaçamak bakışlarla beni süzüyor. Beni buraya getirecek kadar onun hayatında nasıl bir yerim olduğuna karar vermeye çalıştığından eminim.

"Teşekkür ederim. Nick, Quentin'i hatırlarsın. Quentin, Nick'i hatırlıyorsun." Sesinin tonundan dün geceye rağmen soğukkanlılığımı korumam gerektiğini hatırlattığını anlayabiliyorum.

"Şimdi de arkadaş mı oldum?" Nick düşüncelere dalıyor ve birbirlerine bilmiş bir bakış atıyorlar. Bu, söndürmek için elimden geleni yaptığım kıskançlığı körüklüyor. Ama dün onu düşündüğünü söylemesinin anısı hâlâ taze. Bu da Bay Ivy League'in cazibesini kız arkadaşımın yanında daha az kullanabileceğim anlamına geliyor.

"Sanırım öyle." Birbirlerine bakarlar.

"Yeterince adil. İlgimi çeken tek kızın kapılmış olması dışında. Nerede?

A.J. neyse?"

Bir şey söylememek için içkimden bir yudum alıyorum.

"Meşgul. Çocuklarıyla aile tatili."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır. Ona güveniyorum."

"Şey... eğer hayal kırıklığına uğratırsa." Nick ona sırtıyor ve ben boğazımı temizliyorum. "Sadece şaka yapıyor." Madison Nick'in davranışını mazur görüyor.

Nick bana tekrar bakıyor ve yüzümdeki kızgınlığı görmüş olmalı ki bir süre sonra özür dileyip gidiyor.

"Şaka sanmıyorum," diye mırıldanıyorum o uzaklaşınca. "Tam olarak değil."

Gözlerim onunkilere kayıyor. "Aranızda bir şey mi vardı? Bu yüzden mi dün fantezilerinin merkezinde o vardı?"

"Eh. Sadece küçük bir flört. Tobias ve Scarlett birbirlerine karşı bir şeyler hissettiklerini anladıklarında, arkadaşları Scarlett ve Nick'e tuzak kurdular. O da işin içindeydi ama sanırım işin kendini hâlâ biraz tuhaf hissediyordu."

"Ve sen tamir ettin?"

"Düşündüğün gibi değil. Dediğim gibi, sadece flört ediyordu. Zaten benim için çok genç ve tatlı biri."

"Yaşlı ve acı olmalarını tercih ettiğiniz için mi?"

"Daha yaşlı ve biraz daha cesur olanları tercih ederim, evet. Senin de farkında olduğun gibi." Daha yakına eğiliyor. "Ve otele döndüğümüzde bana tekrar hatırlatabilirsin." Bana attığı sinsi sırıtış, onu hemen şimdi burada götürmek istememe neden oluyor ama dikkat çekmemize neden olacak bir şey söylememek ya da yapmamak için dilimi ısııyorum.

"Diğer sevgilinle konuştun mu?" Odada Xander'ı arıyorum.

Bana eğlenen bir bakış fırlattı. "Hayır, onu ya da Harper'ı henüz burada görmedim."

Ve sanki onları çağırmışım gibi, bize doğru yürüdüler. Ya da onunla hiç tanışmadığım için Harper olduğunu düşündüğüm kişi, Xander'la el ele yürüyordu.

"Madison!" Xander'ın nişanlısı onu selamlıyor ve Xander'la ben birbirimize başımızı sallayarak sarılıyoruz. Tobias zemin hazırlamış olmalı çünkü Xander bana karşı öncekinden daha az buz gibi davranıyor.

"Yüzüğü göreyim!" Madison onun elini tutuyor ve büyük taş ve yaklaşan düğün için heyecanlarını paylaşıyorlar.

"Güzel bir katılım var gibi görünüyor. Seni ve Tobias'ı kıskanıyorum. Bunca yıldır aynı takımdasınız. Aynı arkadaşlara ve ev gibi hissettiren bir yere sahip olmak güzel olmalı," diyorum eski arkadaşıma.

"Evet, öyle. Başladığım emekli olabileceğim için kendimi şanslı sayıyorum. Bunun nadir olduğunu biliyorum. Dinle... Tobias beni biraz yakaladı." Xander yumuşak bir sesle konuşuyor, kızların seslerinin bizi geçmesine izin veriyor. "Keşke daha erken öğrenseydik. Yine de ona dokunduğun için seni dövebilirlerdi ama Tobias ve ben senin tarafını tutardık. Yardım edebilirdik."

"Tüm için fazla gururluydum." Başımı umursamazca sallıyorum. "Özellikle de senden."

"Yeterince adil." Xander iç geçiriyor ve bir içki almak için onu takip etmemi işaret ediyor. Bir içkiye daha ihtiyacım yok, ama bunun bundan daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Bara vardığımızda tekrar konuşuyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. "Bu işe karışmamalıyım. Ama kendi tecrübelerime dayanarak... Zamanını boşa harcama. Hikayenin tamamını bilmiyorum. Gerçekten A.J. ile görüşüp görüşmediğini bilmiyorum, Tobias şu anda neler olup bittiğinin ayrıntılarını açıklayamayacağını söyledi, sadece ikinizin arasının yeniden iyi olduğunu söyledi. Eğer onu istiyorsan, daha fazla bekleme."

"Öyle bir planım yok. Bana bir şans verirse, bunu kullanırım."

"Sonrasında uzun bir süre seni özledi. Bazen bana sorar ve Tobias'a söylemememi isterdi. Seninle konuşup konuşmadığımı ya da sana ulaşip ulaşmadığımı bilmek isterdi. Ona konuşmadığımı söylemek ve onun bakışlarını görmek kalbimi kırdı."

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. " ettim. Biliyorum. Düzeltmesi bir ömür sürecek."

"Bunu düzeltmeye kararlı olduğunuz sürece. Ne olursa olsun, ikinizi de destekliyorum. Bence siz birbirinizi dengeliyorsunuz."

"Teşekkür ederim. Bunu senden duymak benim için çok anlamlı. Seni ve Tobias'ı çok özledim."

"Biz de seni özledik. Üçümüzü de düşünmeden üniversiteye geri dönmeyi düşünmek çok zor. Oynadığımızda kışını tekmelemeyeceğime söz veremem ama sana biraz daha az sert vurmaya çalışacağım." Gülüyor.

Onunla birlikte gülüyorum ve hayatımın sonunda yeniden doğru yola girebileceğini hissediyorum.

"Yeterince adil. *Yeterince adil...*" Sırıtlıyorum.

OceanofPDF.com

Madison

Birkaç saat sonra parti hala devam ediyordu ve sonunda bir şansım oldu. ev sahibesi rolünü oynayan ve misafirler kardeşinin evine doğru ilerlerken tepsileri dolu tutan Bea'yı yakalamak için.

"Harper'ın bu gece ona izin verdiği için çok minnettar olduğumu biliyorum." Arkadaşıma gülümseyerek, yemek şirketinin akşam için kapatırken bıraktığı yiyeceklerden bir kısmını almak için onu kilere kadar takip ediyorum.

"Yemek şirketleri için çoğunu yaptı. Ben sadece bazı ekstralar için destek olmak zorundayım. Ayrıca, herkesin bu saatte burada olmasını planladıklarını kesinlikle sanmıyorum." Bea kiler kapısında yüzünü buruşturdu. Gecenin sonunda partinin küçüleceğini ve Seattle'daki arkadaşlarımızla hasret gidereceğimizi umuyorduk ama şu ana kadar çok az kişi ayrıldı.

"Yine de iyi bir parti veriyorlar." Sırıtiyorum, şampanya kadehimi kaldırıyorum ve sonucusunu da yuttuktan sonra kurabiyeler için ona yardım etmek üzere rafa koyuyorum.

"En azından annemle babam erken gittiler." Bea bana bir bakış attı. Onlarla ilişkisi benimkiyle olduğu kadar gergin değildi ama Senatör ve Bayan Xavier yine de kendi çaplarında talepkârlardı.

"Nasıl gidiyor?"

"Annem birkaç günlüğüne gelip evde kalmamı istiyor ve ben uzaktan yakından ilgilenmiyorum. Cooper'ı bahane olarak kullanmaya çalışıyorum ama kabul etmiyor."

"Cooper'dan bahsetmişken..." Cooper Bea ile Seattle'a geldiği için kaşlarımı kaldırdım.

"O sadece caydırıcı olması için burada. Şehirde bulunan bir arkadaşının oğluyla çöpçatanlık yapmayı *çok* istiyor ve ben hiç ilgilenmiyorum. Aynı hazırlık okuluna gittik ve o zamanlar da pisliğin tekiydi ve hiçbir şeyin değiştiğini düşünmüyorum."

"Ve Cooper bu iş için gönüllü mü oldu?" Eğlenerek sırtıyorum.

"O iyi bir arkadaş, Mads. Kardeşiyle nişanlı olduğumu hatırlıyor musun?"

"Oh, hatırlıyorum." Bea'nın eski sevgilisi umut verici bir şekilde başlamış ve ilişkilerini bitirdiklerinde destansı boyutlarda bir pisliğe dönüşmüştü.

"Ayrıca, sahip olduğun erkek arkadaşlarınla yeterince meşgul değil misin?" Benimle alay etme sırası onda ve kaşlarımı çatıyorum.

"İyi, iyi. Güzel. Anlaşıldı..." Masaya doğru ilerleyip kurabiyeleri yerleştirmeye başlarken mırıldanıyorum. Bea kilerden çıkar çıkmaz biri onu odanın öbür ucuna çağırıyor. "Git. Ben hallederim." Onu kovuyorum ve tekrar kalabalık odanın içinde kaybolmadan önce "Teşekkür ederim" diyor.

Onun gidişini izlerken bir grup insanın konuştuğunu görüyorum. İçlerinden biri kenara çekilene kadar başka tarafa bakmaya başlıyorum. Quentin'e iyice yaklaşmış bir kadın görüyorum, eli Quentin'in kolunda, Quentin'in anlattığı hikâyeye gülüyor. Belli ki ona aşık olmuş ve içimde küçük bir kıskançlık kıvılcımının parladığını hissediyorum.

"Bence erkeğini Nora'ya kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya olabilirsin. Ya da diğer kadınlardan birine. Bu gece hepsi onun hakkında konuşup durdu. Bu tür nişan partilerine gittikten sonra hep bir toparlanma, yatışma durumuna ihtiyaç duyduğumu bilirim. Tanrı'ya şükür, artık bir tane var." Joss'un sesi beni yaptığım insanları izleme işinden alıkoydu. Gerçekten insan izlemek.

"Nora mı?" Quentin'le flört etmeden duramayan kadının adını öğrendiğim için soruyorum.

"Violet'in baldızı. Violet, Ben'in karısı mı? Onunla tanışmıştın."

"Ah, evet. Violet'i hatırlıyorum. Sadece Nora değil." Violet, Joss ve Harper'ın en iyi arkadaşıdır ve takımın en iyi oyuncularından biri olan Ben ile evlidir.

Seattle Phantom ve iki kardeşimin de yakın arkadaşı.

"Nora buralarda yeni. Aslında pek sayılmaz. Violet'in diğer en iyi arkadaşı. Ben'le ilk etapta bu şekilde bir araya geldiler. Ama şimdi yeni boşandı, o yüzden burada onlarla daha çok vakit geçiriyor."

"Anlıyorum. Ayrıca, Quentin benim erkeğim değil. Sadece eve kiminle gideceğiyle ilgileniyorum. Skandallara ihtiyacım yok." İlgisiz görünmeye çalışıyorum ama Joss'a dönüp baktığımda yüzündeki şaşkın ifade bana berbat bir yalancı olduğumu söylüyor.

"Siz ikiniz benim evimde nasıl didişiyordunuz? Eğer sevişmiyorsanız, sevişmelisiniz."

"Ben A.J. ile birlikteyim." Başımı sallıyorum.

"Quentin'in altında olmalısın. Nora seni bunun için dövmeden önce kendine bir iyilik yap. Sana bakışına bakılırsa, bundan faydalanmamak aptallık olur. Sadece bir ipucu. Seni kara kara düşünmenle baş başa bırakayım." Joss arkamdaki masadan bir kurabiye kapıyor ve kalabalığın arasında kayboluyor.

Nora'nın parmakları yine Quentin'in pazusunda geziniyor ve kıskançlığın omurgamda gezindiğini hissedebiliyorum, izlerken parmaklarım bardağıma biraz daha sıkı gömülüyor. Bunu ben de yapabilirdim. Bunu benim için çok yaptı. Ayrıca böyle görünmek onun için iyi. Şüpheleri üzerimizden çeker. Ama... şu anda oraya gidip sırf bir şeyi kanıtlamak için onu öpmek istiyorum.

Bana bakmak için o anı seçiyor ve kızgınlığı yüzümden okunuyor olmalı ki gülümseyip özür diliyor. Masadan bir şey alıyormuş gibi yaparak aramızdaki mesafeyi kapatıyor ama sonra dönüp yanımda duruyor.

Kulağıma fısıldamak için eğiliyor, yüzünde sinsî bir ifade belirliyor.

"Kıskandın mı?" Quentin soruyor, gözleri şaşkınlıktan daha da büyüyor. "Oh, lanet olsun. Kıskanıyorsun, değil mi?"

"Kıskanmıyorum. Sadece imza isterken ellerini kendilerine saklamaları gerektiğini düşünüyorum."

"Başka kadınların sana ait olana dokunmasından hoşlanmadığın için mi?" Sırıttıyor. O kadar kendinden emin ve o kadar hınzır ki, ağırlığı altında biraz eriyorum.

"Ben öyle bir şey demedim. Kelimeleri ağızıma tıkıyorsun. Sadece biraz eli açık olduğunu söylüyorum."

"Bunun pek de alışılmadık bir durum olmadığını bilecek kadar uzun süredir bu sektörde çalışıyorsunuz."

"Evet... öyle olmalı. Ya bir ilişkiniz olsaydı? Sence o zaman umursarmıydı?"

"Hayır. Ama ben isterdim. Biz bu muyuz? Bir ilişki mi?"

"Biz... Bilmiyorum. Sadece söylüyorum..." Tartışmadan dolayı telaşlanmış bir şekilde söylüyorum.

"Bu yüzden mi şu anda bu kadar kıskançsın? Bu çok sıradan olduğu için mi?"

"Şu anda kıskanç değilim."

"Yani Nora ile eve gidebilirim ve bu seni rahatsız etmez mi?"

"Ne yaptığın seni ilgilendirir," diye yalan söylüyorum çünkü öyle olduğumu biliyor ve bu konuda geri adım atmayacağım. Nick konusunda yaşadığı kıskançlık sorunlarının aynısını yaşadığımı itiraf edeceğim.

Kimin izlediğini kontrol eder gibi bir sağa bir sola bakıyor ve sonra bileğimden tutup beni odanın diğer ucuna götürüyor ve terasa sürüklüyor. Dışarıda başka kimse yok ve hava karanlık. Şehrin gece sesleri arka planda uğulduyor ve buradaki tek ışık birkaç ışık dizisinden geliyor. Kapı arkamızdan kayarak kapanıyor ve beni arkamdaki tuğla duvara yaslayarak bizi döndürüyor.

"Benim ne yaptığım *sizi* ilgilendirir," ifadesini tekrarlıyor.

"Gündüzleri ne yaptığın beni ilgilendirir. Geceleri partilerde bir sürü kadının sana dokunmasını istiyorsan, egon için ne yapman gerekiyorsa yap. Ama sonrasında yatağıma gelmeyi bekleme."

"Oh, lanet olsun. Kıskanıyorsun. Ne kadar sinirlendiğine bir bak." Beni duvara yasladı ve nefesini boynumda hissedebiliyorum.

"Lütfen. Ben değilim."

"Öylesin. Ama kıskançlık sana çok yakışıyor, Madness. Böyle nadir bir şey ve seni sinirli görmek beni zorluyor." Dudakları boynumda gezinirken ellerinden biri eteğimin altından geçip kalçamın iç kısmına uzanıyor.

"Sadece sana dokunma şeklinden hoşlanmadım. Kızgın değilim. Sadece bu konuda tam bir pislik gibi davranıyorsun. Bazen senden hâlâ nefret ediyorum." Parmakları külotumun altından kayıyor ve boğazıma doğru iniyor.

"Evet. Islak halinden benden ne kadar nefret ettiğini anlayabiliyorum." "Senden nefret ediyorum."

"Bu kadar nefret ettiğin biri için çok kıskançsın."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, parmakları içime girerken dudağımı ısıyorum ve parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirirken klitorisimi okşamak için başparmağını kullanıyor.

"Öyle mi? Siktirip gitmemi mi istiyorsun? Yoksa seni boşaltmamı mı istiyorsun?" diye mırıldanıyor kulağımın kabuğuna doğru. "Çünkü bence bu güzel bacaklarını açmalı ve tadına bakmama izin vermelisin."

Eteğimi tutup kalçalarımın yukarı çektiğinde nefesim kesiliyor. Külotumu yumruklayıp aşağı çekiyor, beni külottan çıkarıyor ve beni tuğlaya yaslamadan önce arka cebine sokuyor. Bacaklarımın birini omzunun üzerinden kaldırıyor ve ben de elimi tuğlaya dayayarak tutunmak zorunda kalıyorum.

"Quentin, buraya herkes gelebilir..." İtirazım zayıftı çünkü bu adamın benim için diz çökmesi bu gece istediğimi fark etmediğim her şeydi.

"Güzel. Umarım Xander ya da Nick'tir. Yüzümün her yerine boşalmanı ve beni senin olarak işaretlemeni izleyebilirler."

Sonra başka bir kelime daha etmiyor, emmeye başlarken ağzı klitorisimin üzerine kapanıyor ve parmakları hafifçe kayıyor. Bu iki his beni duvara doğru eritiyor ve durduramadan önce içimden küçük bir inilti çıkıyor. Sesim çaresiz ve boğuk çıkıyor, sanki onun beni boşaltmasından başka bir şey düşünemiyorum. Bu adil çünkü doğru. Etraftaki diğer binaların bu terasa bakıyor olmasını umursamıyorum bile. Herhangi birinin dışarı bakıp Kaos'un yepyeni oyun kurucusunu dizlerinin üzerinde, yüzü kalçalarımın arasına gömülmüş halde görebileceğini.

Diliyle ve ağzıyla cezalandırıcı bir tempo tutturuyor, parmaklarının ritmini içimde tutarken onları değiştiriyor. Sanki on dokuz yaşındayken ilk kez ağzını üzerimde hissettiğim o güverteye geri dönmüş gibiyim. Ama bu sefer çekingen ya da dikkatli değil. Bu sefer beni çok iyi tanıyormuş gibi alıyor, sanki bana sahipmiş gibi. Çünkü ona, aptalca bir şekilde onun için tekrar mahvolduğumu bilmesi için ihtiyacı olan tüm cephaneyi verdim.

Daha sert emdiğinde nefesim kesiliyor ve parmaklarım başının üzerinde geziniyor, tırnaklarım kısa siyah saçlarını sıyrıyor. Farkında bile olmadan kalçalarımı sallamaya başlamışım ve kendimi durduruyorum, ne kadar kaptırdığımdan utanıyorum. Klitorisimden çekiliyor ve sırtarak bana bakıyor.

"Durma, Madness. Dilimi sık. Çaresiz kaldığında tadın daha güzel oluyor." Parmakları içimde daha derine bastırıyor, o içimde kıvrılırken

Yapabildiği her noktaya vurmaya çalışıyor ve klitorisimin üzerinde döndürmeden önce dilini ıslaklığında tekrar sürüklüyor. Bunun alaycı hissi çok fazla ve parmaklarımı başının arkasında gezdiriyorum, bir kez daha kalçalarımı öne doğru sallamaya başlıyorum, ondan ihtiyacım olan baskıyı kovalıyorum. Onu bana aitmiş gibi beceriyorum.

"Siktir. Sen çok iyi bir çocuksun, Quentin. Daha fazlasına ihtiyacım var. *Lütfen*," duymak istediğini bildiğim kelimeleri ve o da aynı şekilde klitorisimi tekrar emiyor ve beni kenara getirmek için parmaklarını kullanıyor.

Birkaç dakika sonra sert bir şekilde boşalıyorum, sonunda bana çarptığında inliyor ve nefes nefese kalıyorum. Uzuvarıma yayılan zevkin parlak çiçeği beni güçsüzleştiriyor. Dik durmak için duvara yaslanmak zorunda kalıyorum ve dengemi yeniden sağlayabilmem için bacağımı omzundan geri kaydırıyor.

Tekrar tam boyunda duruyor, parmakları çenemin altından kayıyor ve ağzı ağzıma çarpıyor. Dudaklarında kendi tadımı alabiliyorum ve beni kabaca öpüyor, bir eliyle beni tekrar duvara yaslıyor, diğer eliyle de kıcımı kavırıyor. Hâlâ ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum ve bana verdiği rahatlamanın aynısını ona vermek için çaresizim. Parmaklarım kot pantolonunun düğmesine gidiyor, aceleyle düğmeyi açmaya ve onu içime almaya çalışıyorum.

"Çabuk olursak beni burada becerebilirsin," diye fısıldıyorum ona sırıtarak. Ama beni bıraktı ve elini benimkinin üzerine koydu.

"Hayır. Şimdi kıskanma sırası bende. Seni cırılçıplak ve yatağa yayılmış bir şekilde istiyorum, sanki benim kızımışsın ve dünyadaki tüm zamana sahipmişim gibi. Ne kadar ıslandığını ve seni kızdırdığımda bana ne kadar yalvardığını izlemek istiyorum. Nick, Xander ve diğerlerinin sana bir daha asla dokunamayacağını bilerek seninle zaman geçireceğim."

"Tamam," diye cevap veriyorum, kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Çünkü şu anda istediğim tek şey onun sonsuza dek yanımda olması fikri.

Quentin

Otele döndüğümüzde, onu odasına kadar takip ettim. Bana bir yan gözle bakıyor ama beni durdurmak için hareket etmiyor.

"Buraya gelmenin bir nedeni var mı?" diye soruyor nazlı bir şekilde, ayakkabılarını çıkarıp çantasını kenara koyarken.

"Sana bu gece ne yapacağımızı söyledim."

"Öyle mi? Ve benden ne istersen yapmamı bekliyorsun."

"Yapacağın biliyorum. Ama önce sorularım var."

"Ne hakkında?"

"Diğer şeylerin yanı sıra Xander. İşleri yoluna koyduk. Aramız iyi. Eğer bu açık değilse."

"Hayır, gecenin sonunda yaptığınız o garip sırt sıvazlama ve homurdanma şeyi belli değildi; ikinizin bir tür yeni arkadaşlık anlaşması imzaladığınızı düşünmüştüm."

"Şimdi kulağa garip geliyor. Ama evet. Sanırım tekrar arkadaş olduk. Kendine geliyor gibi görünüyor."

"Eminim Tobias seni affedebiliyorsa, Xander da affedecektir. Onun kız kardeşi değildi."

"Ah, ama çaldığım onun kız arkadaşıydı." "En azından geçici olarak."

"Bu konuda şaka yapıyordun, değil mi?" "Ne hakkında?"

"Sonrasında Xander'la birlikte olmak."

"Peki ya olmasaydım?" Bana sadece oyun oynadığını anlamamı sağlayan sinsi bir sırıtış atıyor.

"Yarın ayrılmadan önce onu yumruklamak zorunda kalacağım. Gözü morardığında özür dilemek ve yeni arkadaşlık anlaşması yapmak biraz daha zorlaşacak ama eminim anlayacaktır - aynısını Harper'a da yapsaydım. Ona kalsa yürümeyeceğimi söylemişti."

Gözlerini deviriyor. "Kimse kimseyi yumruklamıyor." "Sana dokunmadığı için mi?"

"Ertesi gün Tobias beni eve götürmeden önce omzunda biraz ağlamama izin verdi. Ona tüm detayları anlatmış değilim. Ama Xander ve tüm o şövalyeliği? Arkadaşının kızına asla dokunmazdı. Haksız kazanç elde etmiş olsa bile." Bana sırıtıyor ve ben de ellerimi onun yanlarında gezdiriyorum.

"Dinle... Ben sadece seni kazanmak için elimden geleni yaptım."

"Kardeşim yan odada uyurken beni yatak odamda baştan çıkarmak gibi mi?"

"Beni baştan çıkardığını iddia ediyorum. Uzak durmaya çalıştım. Geceleri orada yatıp koyunları sayıyor ve seksi olmayan şeyler düşünüyordum ama sonra sen bana erkekleri nasıl boşaltacağıma dair sorular soruyor ve o ince beyaz tişörtünle sütyensiz dolaşıyordun. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Kendini kontrol etmek mi?" "Denedim."

"A.J.'i buradaki yerinden çıkardığın zaman denediğin gibi mi?"

"Siktir..." İnledim. "Bunun üzerinden tekrar geçmemizi mi istiyorsun?"

"Bu o ve önce zaman Ben duruşma hakkında o. Bu o değildi. bir tesadüf."

"Bir bakıma öyleydi. Amcamın koç olması sadece bir şanstı. Ya da kader. Boştaydı ve geçen yıl iyi bir sezon geçirdi, bunu biliyorsunuz." "Ama sonunda takıma girdin?"

"A.J. Kaos'la istediği türde bir hücum oynayamıyor. Babanın tarzında top oynuyor. Bu arada, beni o yetiştirdi. Gençlik yıllarımda tüm gecelerini ve hafta sonlarını bana nasıl oynayacağımı öğreterek geçirdi. Onun oyunlarının çoğunu gözlerim kapalı oynayabilirim. Yani evet... Beni orada istedi. İsterseniz buna kayırmacılık deyin. Sanırım bir bakıma öyle. Eminim soyunma odasında bunu bir süre daha duyacağım."

"Ama onun için oynamak istemedin?"

"Yaptım ve yapmadım. Karmaşık bir durum. Onu seviyorum ama bana diğer oyunculara olduğundan daha sert davranıyor çünkü bana o öğretti. Çünkü benden daha fazlasını bekliyor. Bu da kötü ya da boş günüm olmadığı anlamına geliyor. Oğulları oynamıyor. Yani ben onun mirasıyım, tıpkı kardeşlerinizin babanızın mirası olduğu gibi."

"Anlıyorum."

"Bu bizi o mükemmel su basıncıyla duşa sokmak değil." Dudaklarımı boynunun kenarına bastırıyorum ama içimde erirken bile elini göğsüme dayadığını hissediyorum.

"Dikkatimi dağıtma Undergrove. Yem olduğumu söylemiştin."

Homurdanıyorum, uzaklaşmadan önce onu kulağının altından son bir kez öpüyorum. "Dediğim gibi, seni asanın üzerinde gördü ve bunu kendi avantajına kullandı."

"Bu nasıl oldu?"

"Beni aradı ve 'Halkla ilişkiler çalışanının Westfield olmasını ister misin?' dedi. Ona neden bahsettiğini sordum. Seni sözleşmeli olarak işe aldıklarını ve bunu benim lehime kullanabileceğini düşündüğünü söyledi."

"Yani benim hizaya geleceğimi mi düşündü?"

"Hayır. Cincinnati'ye uyum sağlamamı sağlayabilecek biri varsa o da sensin dedi. Seni kazanmam gerekecekmiş ama kardeşinin ve şehrin anahtarı sen olacakmışsın. Muhtemelen önce defalarca dayak yerdim." Bunun ne kadar doğru olduğuna gülüyorum. Beni çok zorladı.

"Easton'dan kurtulmaya çalıştığını sanıyordum."

"Yardıma olacağını düşünseydi yapardı. Yardımı olacağını düşünse benden kurtulurdu. Bu tür kararlarda acımasızdır. Duygu yok. Özel muamele yok. Sadece iş için iş. Ama Easton'ın gitmesini istediğini sanmıyorum. Sadece ona koçun kendisi olduğunu ve East'ın onun istediği gibi oynaması gerektiğini hatırlatmak istiyor."

"Yani işinin yürümesi için beni kazanmak zorunda mıydın?"

"Seni kazanmak zorundaydım çünkü içinde sen olmayan bir dünyada yaşıyordum. Dürüst olmak gerekirse çoğu gün yaşamaya değmeyen bir dünyada. Tekrar yanımda olman, hatta bana bağırman ve ne kadar kötü olduğumu söylemen... kendimi yeniden canlı hissetmemi sağladı. Denemek istememi sağladı."

"İşte ben seninle dalga geçiyorum ve sen çok tatlı davranıyorsun." Beni usulca öpüyor.

"İstersen tatlı *olmayabilirim*. Bu küçük şantajdan önce deniyordum."

"Hmm. Sanırım bunu sevdim. Bağırılmak için ülkenin öbür ucuna taşınan bir sapık olabilirsin."

"Sapık mı? Bence bu biraz sert oldu."

"Gerçekten mi? Sanırım bundan hoşlandım. İlgimi çekebilir..." Beni tekrar öpmeden önce dudaklarıma karşı usulca gülüyor.

OceanofPDF.com

Madison

"Şu anda benimle duşa girmeni sağlayacak her şeye varım."

Quentin'in sesi, istediği her şeyi yapmak istememe neden olan talepkar bir tona büründü.

"Önceden sonra... ne istersen onu alırsın." Ona sırtıyıyorum.

Giysilerimizi çabucak çıkarıyoruz, duşa giderken izlerini kaybediyoruz. Suyu ısıtmak için açıyorum ve beni tutup tezgâhın üzerine kaldırıyor. Beni sertçe öpüyor, ben de bacağımla onun arkasına dolayarak onu kendime çekiyorum.

Elleri benimde, kalçalarımın ve yanlarımda geziniyor ve sonra göğüslerime gelene kadar tekrar kollarımdan aşağı iniyor. Birini avuçluyor ve ağzına almadan önce meme ucuma bir öpücük kondurmak için eğiliyor. Ne kadar iyi hissettirdiğini görünce nefes nefese kalıyorum ve o da dilini kullanarak tepeyi kızdırıyor.

Boştaki eli bacaklarımla arasında geziniyor, bana daha fazla işkence etmek için orada bulduğu ıslaklığın içinden kayıyor ve ben tezgahın kenarına kayıyorum. Elimi aletin etrafına sarıyorum, onu tıpkı onun beni okşadığı gibi yavaşça ve işkence edercesine okşuyorum. Ağzı yukarı doğru kayıyor, boynuma doğru bir iz bırakarak öpüyor ve bacaklarımı açarak arkama yaslanıyorum.

"Becer beni. Lütfen."

"Hayır," diye fısıldıyor tenime karşı. "Sana söyledim. Acele etmiyorum. Yalvarışını duymak istiyorum. İstedğim her şeyi bana verecek adımları inleyene kadar alay edeceğim."

"Bu büyük bir istek."

"Çok kararlıyım amına koyayım." Boynumu ısıtıyor ve sonra duşa bakıyor, sonunda sıcak sudan çıkan buğuyu görünce beni kucağına alıp içeri taşıyor. Beni spreyin altında ayaklarımın üzerine yatırıyor ve bir dakika boyunca orada duruyoruz, sırayla ve elleri tenimde gezinirken sıcaklığın vücutlarımıza nüfuz etmesine izin veriyoruz.

Su de üzerine düşerken parmaklarım göğsüne doğru ilerliyor ve tam kalbinin üzerinde duran bir dizi çetele işaretinde duraklıyorum. Onları ilk gördüğümde merak etmişim, şimdi daha da çok merak ediyorum. Beşli bir setin ardından dörtlü başka bir set geliyor. Parmağım üzerlerinde geziniyor ve gözleri hareketi takip ediyor.

"Bunlar ne?" "Bir hatırlatma."

"Neyin?"

"Sen."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve ona bakıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve yüzümü incelerken yumuşuyorlar.

"Ayrı kaldığımız her yıl için bir tane. Hepsi berbat ettiğim için. Bu konuda bir şeyler yapmak için kendime on yıla kadar süre veriyordum. Sonuncusu bu sonbaharda sezon başladığında eklenecekti."

"Sonuncusu mu?"

"Her şeyi düzeltmek, seni bulmak ve telafi etmek için on yılım varsa ve bunu yapamıyorsam, sensiz yaşamayı hak ettiğimi düşündüm."

"Kestirip atıyordun..." Sessizce söyledim. "Eğer 10'a ulaşırsan ne olacak?"

"O zaman veda edecek ve nasıl yaşayacağımı bulmaya çalışacaktım.

Sensiz bir hayat. Elimde tuttuğum o pahalı viskilerden birini açıp kurak dönemime son vereyim dedim."

"Kurak dönem mi? İçmeyi bıraktın mı?" Kaşlarım birbirine çarptı çünkü onu etrafımda çok içerken görmüştüm.

Dudakları bir yana ve elleri bileklerime ulaşana kadar kollarımdan aşağı kayıyor.

"Hayır, Madness. Kimseyle birlikte olmayı bıraktım."

Bir adım geri çekiliyorum ve söylediklerine anlam vermeye çalışırken gözlerimi kırıştırıyorum. "Biriyle birlikte olmak mı? Bunu kastetmiyorsun..."

"Evet..." Bu evetten sonraki sessizlik, o açıklamadan önce bir dakika boyunca devam ediyor ve ben şok içinde ona bakıyorum. "Demek istediğim de buydu. Başta kendimi suçlu hissettim. Bekaretini aldıktan ve seni öylece bıraktıktan sonra en azından bunu yapabileceğimi düşündüm. Sen bana her konuda güvendiikten ve ben senin kalbini kırdıktan sonra. Zaten başka birini istemiyordum. Birkaç kez denedim ama yapamadım. Her zaman yüzünü gördüm ve sesini duydum. Seni aldatıyormuşum ve onlara karşı adil değilmişim gibi hissettim. Kendimi berbat hissettim. Ayrıca, eğer geri dönersen onları bir saniye içinde terk edeceğimi bilerek birinin bana bağlanması riskini almak istemedim."

Gözlerimi dört açarak ona bakıyorum çünkü bana söylediği onca şey arasında bunu en zor olanı. Onu düzinelerce kadınla fotoğraf ve çıkarken gördüm. Benden önce çok fazla olduğunu biliyordum. Tobias ve Xander kadar değil. Kız arkadaş edinmezdi, ama genellikle düzenli bir arkadaşı olurdu. Düzenli aralıklarla değiştirdiği biri.

Sessizlik uzayınca "Bu seni kapattı mı?" soruyor.

"Buna inanmakta zorlanıyorum. Birlikte fotoğraf çektiirdiğin tüm o kadınlar. Benden önceki halin..."

Yere bakarken gülümsemesi kıvrılıyor ve kayboluyor. "Sana söylemiştim. Sana karşı hastalıklı bir saplantım vardı, Madness. Baştan çıkmadığımı söylemiyorum. Unutmaya çalışmak için sikimi başka birine gömmek istemedim ama yapamadım. Bazen randevulara çıkardım. Arkadaşlarımdan biri biriyle görüşüyordu ve bana arkadaşını ayarlıyordu. Dışarıdayken tanıştığım biriyle. Kendimi kilitlemedim. Sadece onları eve götürmedim."

"Anlıyorum," diyorum usulca. "Ama seni beklemedim."

"Oh lanet olsun. Bu umurumda değil. Kendi hayatını yaşadığını biliyordum. Senin için farklı bir şey dilemedim. , Avrupa'yı geziyor ve istediğin her şeyi yapıyor olmanı umuyordum. Umduğum tek şey Xander'ın olmamasıydı. Eğer pes ederse, benim gibi uyanacağını ve bunca zamandır neler kaçırdığını göreceğini biliyordum. Bu kıskançlık beni canlı canlı yedi."

"Bu konuda şaka yaptığımda bu yüzden çok kızmıştın."

"Kızgın değilim. Sadece kıskandım. Sana asla kızgın olamam. Özellikle de istediğin kişinin peşinden koştuğun için. On yılımı senin peşinden koşarak geçirmişken bu beni ikiyeüzü bir yapar."

"Xander'ı istemedim. Yani başlangıçta, evet. Ama bunca yıl. O sadece senin için bir dublördü. İnsanlar neden biriyle çıkmadığımı sorduğunda

Bir ilişkide neden kalmadığımı sorsalar, şaka yapardım ve bunun ona aşık olduğum ve beni fark etmesini beklediğim için olduğunu söyledim. Ama aslında sana aşkıttım ve hiç kimse kafamda seninle boy ölçüşemezdi."

"Şimdi şüpheli olma sırası bende Madness, çünkü Xander'ın evlenmesine çok üzüldüğünü duydum. Kardeşin başlangıçta soyunma odasında bunu yüzüme vurdu."

"Çünkü o evliyse, sen de kesinlikle evlisindir diye düşündüm. Seni araştırmaya cesaret edemedim. Oyunlarından ve senden olabildiğince kaçındım çünkü bilmek istemiyordum. Evli ve çocuklu olduğun düşüncesi... Mutsuz olmanı istediğimden değil. Mutlu olmanı istiyordum, sadece bunu kişisel olarak düşünmek istemiyordum. Anlıyor musun?" Ona baktım, sırtıyordu. "Ne?"

"Biliyorum. Uzak durmaya çalıştım ama bazen seni arıyordum. Erkek arkadaşını ya da nişan duyurusunu görmek için kendimi hazırlardım. Tanıdığım biri olmasın diye nefesimi tuttum. Xander olmasın diye..."

Parmak uçlarımda duruyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, o bana bakarken parmaklarımı boynunun kenarlarında geziniyor.

"Asla Xander olmayacaktı. Her zaman sen olacaktın."

Onu öpüyorum ve o da buna cevap veriyor, dudaklarını ve dilini benimkinin üzerinden kasıtlı ve tüketici bir şekilde geçiriyor. Kollarını bana doluyor ve beni geriye doğru bastırarak duvara yastıyor. Soğuk fayans tenimi sarsıyor ve o çekilip beni incelerken beni geri getiriyor.

"Ya da A.J? Ya da Nick?" bir parça kıskançlık vardı. "Onların gerçek olmadığını biliyorsun."

"Düşüncesi bile..." Elleri kalçalarımın üzerine gelene kadar usulca yanlarımı okşuyor.

"Senin Nora ile eve gitmen gibi mi?"

Yüzüne yayılan sırıtişla birlikte çekingenliği kaybolur.

"Kahretsin, bu çok ateşliydi. Bunun üzerine o kadar sinirlendin ki. Sonra da bunu örtbas etmeye çalışırken telaşlandın."

"Sanırım terasta olanlardan dolayı daha çok telaşlanmıştım.

Senin toplum içinde sevişen tiplerden olmadığını sanıyordum, Undergrove?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Ellerinden biri karnımın üzerinden kayıyor ve sonra ortama, göğüs kemiğimin ve köprücük kemiğimin üzerinden geçerek boynuma ulaşıyor. Parmakları boğazımı sarıyor ve eğlenen gülümsemesi utanmazca bir hal alıyor.

"Görünüşe bakılırsa ben seni her nerede istersem beceririm, böylece seni unutabilirim, sen benimsin tipiğim." Eli biraz daha sıkılaşıyor. Eğiliyor, siki ıslak tenimin üzerinde kayıyor ve karnıma bastırıyor. "Bu konuda seni doğru zihniyete sokmamı istediğin zaman bana haber ver. Benim sikim, benim dilim, neye ihtiyacın varsa. Çünkü onlar senin için ilk ve son olacaklar."

"Bundan emin misin?" Onunla alay ediyorum ve gözlerinde meydan okuma parıldıyor.

"Bunu sana kanıtlayacağım, Madness." Boğazımı sıkıca kavırıyor ve beni öne doğru çekerek arkamı dönmeden önce kabaca öpüyor.

Beni düşün camına doğru kabaca bastırıyor ve arkama geçiyor. Aleti kıcıma sürtünürken serin ve kaygan yüzey yanağıma baskı yapıyor. Ağzı boğazımın kenarında, bir eli etrafımı sararken ve bacaklarımın arasına daldırırken öpüyor ve aşağıya iniyor. Parmakları klitorisime masaj yapmaya başlıyor ve ben onun altında kıvranmaya başlıyorum, daha fazlası için o kadar çaresizim ki ağlayabilirim.

Yine de bana vermiyor. Boştaki eli omzumdan koluma doğru iniyor. Camın üzerine uzatıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek ikisini de cam duvarın kenarına sarıyor. Aleti yanaklarımın arasından kayıyor ve bana sürtünürken inliyor.

"Kendine bir bak, Madness. Benim sikim için ölürken ne kadar güzelsin." Dudakları kulağımın arkasını okşuyor. Gözlerimi açıyorum ve buğulu camın ardından odanın karşısındaki aynaya yansıyan halimizi görüyorum. "Benim için gözlerinde beliren o umutsuz bakış. Gözlerimi her kapattığımda ve seni düşündüğümde gördüm. Birçok kez o görüntüyle baş başa kaldım. Gerçi şahsen çok daha iyisin. Sana bu şekilde sahip olduğumda çok tatlı ve ağırbaşlı oluyorsun, sanki sana kimin sahip olduğunu biliyormuşsun gibi." Orta parmağını içime sokuyor, kabaca içeri ve dışarı pompalıyor ve ben ona karşı sallanıyorum. "Siktir, evet. Aynen böyle."

Elini çektiğinde camdan aşağı kayıyor, eğiliyor ve onun siki için yalvarıyorum. Onu kaybettiğim için inliyorum ama saçlarımdan bir avuç tutuyor ve beni tekrar ayağa kaldırıyor. Beni cama yaslıyor ve siki beni dürtüyor, ama kontrollü, sadece ucuyla alay ediyor. Tekrar konuştuğunda nefesi düzensiz, kısa nefesleri ensemde ve omzumda oynaşılıyor.

Quentin
"O kişi olduğumu bilmeye ihtiyacım var. Bunu söylediğini duymam gerek. Çünkü ben olduğum sürece Nefes al, ben sana aidim. Kalbim senin için atacak," diye itiraf ediyorum, kalbim göğsümde çarpıyor.

"Sen osun. Sen her zaman tektin."

Bu itiraf karşısında göğsümden hırıltılı bir nefes çıkıyor çünkü şimdi ondan bana verip vermeyeceğini bilmediğim bir şey istemek üzereyim.

"O zaman A.J. ile ilişkini bitirmeni istiyorum. Bunu artık gizlice yapmak istemiyorum. Bea ile imparatorluğunu kurmak için ayrıldığında, nerede olursan ol benim olduğun gerçeğinin herkes tarafından açıkça bilinmesini istiyorum."

Titrek bir nefes veriyor ve gözleri kapanıyor. Göğsümde her şey sıkışıyor ve zaman durmuş gibi hissediyorum. Hayır demesinden korkuyorum- neden yapamayacağına dair bir açıklama yapmaya hazırlanıyor.

"Tamam. Bunu ilk maçtan sonra yapabilir miyim? Ona bir şans vermek için?"

Bu kadar yumuşak bir şekilde sorması kalbimi eritiyor. Yıllardır benimle böyle konuşmamıştı. Karar vermesine yardım etmem için bana güvendiği son zamandan beri. Beni affettiğini, bizi istediğini söylerken ciddi olduğunu bu şekilde anlıyorum.

"Elbette. Ne kadar zamana ihtiyacın olursa olsun, bunu halledeceğiz. Arkadaşın olduğunu biliyorum. Ama ben..." Bencilce konuşmak istemem.

"Bizi ilk sıraya koymamı istiyorsun. Ben de bunu istiyorum." Bana küçük bir gülümseme veriyor ve ben de omzunu öpüyorum.

"Seni seviyorum," diyorum o kadar yumuşak bir sesle ki, suyun içinden duyup duymadığından emin değilim. Ama kalbim hiç olmadığı kadar dolu hissediyor.

"Ben de seni seviyorum," diye kolayca cevap veriyor.

"Ama Quentin?" "Evet, Madness?"

"Şu anda..." Gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve gözlerindeki ateş içimdeki her şeyin bir çıra gibi alev almasına neden oluyor.

"Telaî etmem gereken çok zaman var."

Gülümsüyor ve ellerim tekrar kalçalarına düşüyor. Kendimi onunla aynı hizaya getiriyorum ve elimi sikimin etrafına sarıyorum, okşuyorum ve ucuyla onu kızdırıyorum. Bana karşı geri sallanıyor. Hareketleriyle bana yalvarıyor, elleri camda geziniyor ve çaresizliğinin kanıtlarını bırakıyor.

"Lütfen," diye mırıldanıyor tekrar üzerinden geçtiğimde.

"Sana ne kadar ihtiyacım olduğu ürkütücü. Beni böyle anlayan tek kişinin sen olması." Onu sertçe almadan önce son bir kez daha kızdırıyorum ve o da onaylayarak inliyor.

"Siktir. Sikin çok iyi..." diye küfrediyor, bana karşı koyarken kendini dengelemek için bardağı kullanıyor. Onu daha sert ve daha hızlı sikmeye başlıyorum ve çözülüyor. Onun parçalanışını izlemek hayatımda yaşadığım en tatmin edici deneyimlerden biri. Sahada hissettiğim her şeyle yarışır. Çünkü bunun benim için olduğunu biliyorum. Ben onun için yaratılmışım.

"Onayladığına sevindim çünkü bu sonuncusu olacak." Parmaklarımı kalçalarına geçirip bizi daha da yakınlaştırıyorum. Ama ondan daha fazlasına ihtiyacım var. Benim için parçalanışını izlemek istiyorum. Bu yüzden geri çekiliyorum ve bana bakarken sessiz bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkıyor.

"Quentin..." Kaşları çatılıyor, ama onu geri çeviriyorum ve benimle birlikte duştaki mermer çıkıntıya doğru çekiyorum. Oturuyorum ve ne istediğimi anlamadan önce kaşları bir anlığına kalkıyor. Hevesle kucağıma tırmanıyor, bana sarılıyor ve boynumun kenarından aşağıya doğru öpücükler konduruyor. Bir elimi sikimin etrafına, diğerini de kışına dolayarak tamamen oturana kadar aşağı inmesine yardım ediyorum.

"Bana binişini izlemek istiyorum. Sikimin üzerinde parçalanmanı izlemek istiyorum. Bana ihtiyacın varmış gibi al beni."

Neredeyse hemen hareket etmeye başlıyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve daha kısa, daha kararlı geçişlerle sikimin üzerinde kıvranıyor. Onu daha iyi görebileceğim bir yere oturuyor ve dişleri alt dudağını ısırtıyor. Ellerim dolaşılıyor. Biri kalçasının ve kıcının üzerinde, diğeri de başparmağımın pedini klitorisini çalıştırmak için kullandığım bacaklarının arasında.

Beni daha sert sikerken, küfretmeye ve inlemeye başlıyor, o kadar ağır nefes alıyor ki, ağlayana kadar efordan bayılabileceğini düşünüyorum, bana ne kadar iyi olduğumu ve horozumu ne kadar sevdiğini söylüyor. Orgazm olduğunda bana sarılma şekli beni de onunla birlikte uçurumdan aşağı yuvarlıyor. Fayansa yaslanıyorum, onu doldurduğumu hissederken gözlerimi kapatıyorum.

"İşte benim kızım, bütün dölleri o küçük güzel amına .
Siktir, Madness. Çok iyi hissediyorsun."

Hızını yavaşlatıyor ve kollarıma yığılıyor. Parmaklarımı omurgasında gezdirip yanağını ve çenesini öpüyorum. Yüzünü boynumun kıvrımlarına gömüyor ve nefes alışının yavaşlamaya başladığını hissettiğimde onu göğsüme doğru çekiyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye
fısıldıyor. "*Sana* ihtiyacım
var."

Geleceğimizi çözmeye çalışırken ne olursa olsun, sevgilimi geri aldım. Her zaman benim olması gereken kız. Şu andan itibaren hayatımın her dakikasını mutlu etmeye çalışarak geçireceğim kişi.

Madison

Ev sahibi açılışının olduğu gün Quentin'in yatağında uyandım. Güneş daha doğmamıştı bile.

Henüz kalkmamıştı ama duşa girdiğini duyabiliyordum, ben de kahveyi hazırlamak ve yemeği başlatmak için mutfağa gittim. Kalmamalıydım, eğer bu bir deplasman maçı olsaydı kalamazdım, ama bana şans tilsimi olduğumu söyleyerek ağzıyla birden fazla şekilde çok ikna edici olmuştu.

Mutfağa gittiğimde, tezgâhın üzerinde, ön yüzüne onun el yazısıyla "Delilik" yazılmış bir zarf duruyordu. Açtım, içinde bir not ve bir çek vardı.

*Bugün işler nasıl giderse gitsin, kendi
hayallerinizin peşinden
gidebilmenizi istiyorum. /Sen bana
benimkilerin hepsini verdin.*

Kalbim notla birlikte kabarıyor ve gözlerimin yaşadığını hissediyorum. Ben duygusal şeyler için ağlayan biri değilim. Bu benim doğamda yok - çivi kadar sert yaşam rehberimdeki yetiştirilme tarzım değil. Ama Quentin varlığından bile haberdar olmadığım tüm yumuşak yanlarımı ortaya çıkarıyor. Ne zaman

kontrol ettim, neredeyse boğuluyordum. Bea'nin bana söylediği beş yüz bin değil. İhtiyacımız olan tam iki buçuk milyon.

"Oh, lanet olsun. Şu anda kahve çok güzel kokuyor," diye mırıldanıyor Quentin odaya girerken. Arkamı döndüm ve hesabı uzattım.

"Nedir bu?"

O bana mahcup bir bakış atıyor, adımları yavaşlıyor. "Tatil köyü için para."

"Hepsi mi?"

"Yatırımcıların özel avantajları olduğunu söylemiştiniz. Eğer durum buysa, bunları alan tek kişi ben olmak istiyorum." Dudakları arsız bir sırıtışla yana doğru çekildi.

"Bu pahalı bir tekel."

"Yine de buna değer." Yanağımdan öpüyor.

"sizin paranız yok. Yatırımcılardan biri zaten para verdi." Yüzünü fırtınalı bir ifade kaplıyor ve kaşları ağırlaşıyor. "Kim?" "Cooper. Beş yüz bin verdi."

Bulutlar hemen dağılır. "Evet, Cooper için endişelenmiyorum. Onun özel ilgi alanları seni kapsamıyor."

"Ne demek istiyorsun?" . "Bunu söylemek bana düşmez."

"Zaten çok fazla şey söyledin. Bana bildiklerini anlatabilirsin. Bea ile aralarında bir şeyler mi var?"

"Ayrıntıları bilmiyorum ama eğer varsa şaşırmam."

"Yani... birlikte yaşıyorlar ama... o Rob'un kardeşi. Ve Bea çok tatlı. Cooper'ın onun için çok şey ifade edeceğini düşünüyorum."

"Belki de çok şey istiyordur." Quentin kaşlarını kaldırır ve kendine bir kahve koyar.

"Bir fincan." Kupaya bakıyorum. "Evet, patron."

Bea ve Cooper'ın birlikte olma fikrini hala sindirmeye çalışıyorum. Eğer mümkünse. Bea kitaba bağlı bir insan. Annesine çok benziyor. Sessiz, çekingen, kendi halinde. Onu normal bir senaryoda Cooper gibi kaba ve düşünceli biriyle hayal edemiyorum ama Rob'un yatılı kız arkadaşı olduğu senaryoda bu tamamen imkansız görünüyor. Düşünmek için çok kaba olduğunu düşüneceği bir şey. Ne bittiğini öğrenmem gerekecekti. Eğer Quentin haklıysa ve benim sessiz kankam

bir ribaund için "farklı" olması gerektiğine karar verdi. Gerçi ribaundcular genelde yarım milyon dolarlık çek imzalamazlar.

"O kafanın içinde neler oluyor?"

"Bea ile Cooper'ı düşünüyorum. Bunun nasıl işe yarayacağını, eğer gerçekten işe yarıyorsa."

"Muhtemelen bizim çalıştığımız gibi."

"Biz farklıyız. İkimiz de spor ailelerinden geliyoruz. Bu dünyayı biliyoruz. Mantıklı davranıyoruz."

Quentin'in gözleri büyür.

"Delilik, yemin ederim. Bu işten bu kadar uzun süre kurtulmamızın tek yolu, kimsenin Westfield Prensesi'nin pis ellerimi ona sürmeme izin vereceğini düşünmemesidir."

"Senin pis ellerini seviyorum. Ve pis ağzını. Ve gerçekten her şeyi." Onu öpmek için ayak parmaklarının ucunda duruyorum ve o da elini enseme dolayarak parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Onu yatağa sürüklemek isteyeceğimi hissedene kadar beni öpüyor. Aslında, onun da tam olarak bunu yapmak istediğinden şüpheleniyorum. Ama zamanımız yok. Bu ev açılış maçı. Yani bugün bizim büyük günümüz. Ben uzaklaşmaya başlayınca yavaşça vazgeçiyor ve beni son bir kez daha öpüyor.

"Bunu daha sonra bitireceğiz." Kahvesini içmeye devam etmeden önce gözleri üzerimde geziniyor.

"Amcan şüphelenmiyor mu?"

"Amcam bilmek istemiyor."

"Yeterince adil."

"Yine de bir noktada, eğer böyle devam edersek..."

"Biliyorum. Sezon başladığına göre, eminim A.J. ve ben kısa süre içinde yollarımızı rahatça ayırabiliriz. Ben sadece önce birkaç galibiyet almasını umuyordum. Babam tekrar öldürmeye çalışmadan önce desteğini yeniden canlandıracak bir şey."

"Öyle olsa bile... baban senin baban. Çok kindar. Nakavt olacağından emin olmak için bir şeyi elinde tutmaya istekli. Sana uzun zaman önce benden bahsettiğini sanıyordum. Söylemediğine şaşırdım."

"Evet, şey... muhtemelen bunu tekrar bir araya geleceğimiz gün için saklıyordu. Bunu ondan aldığın için fena halde hayal kırıklığına uğrayacak."

"Güzel." Başımın üstünü öpüyor. "Hazırlanmaya başlayacağım. Kahvaltı mı yapıyorsun yoksa bir şeyler mi sipariş etmek istersin?"

"Erkeğime büyük günü için kahvaltı hazırlıyorum, belli ki." Ona şakacı bir gülümseme gösteriyorum.

"Sen en iyisisin, Madness."

Locaya gittiğimde takımın çıkma vakti çoktan gelmişti. Çok heyecanlıyım. Quentin'sosyal medya rakamları yükseldi ve tonlarca olumlu basınla karşılaştı. Onu yeni bir dönem olarak karşılayan pek çok makale var ve bu sabah spor medyasındaki tüm konuşmacılar bunun günün en çok beklenen maçlarından biri olduğunu söylüyor. Stadyum kesinlikle tıklım tıklım ve geçen yılki pek de parlak olmayan sezon göz önüne alındığında bu iyiye işaret. Quentin ve benim sahip olduğumuz potansiyel, taraftarları onun uzun vadede bu sahada görmek istedikleri kişi olabileceğine ikna etti.

Altımdaki formalar ve Kaos teçhizatı denizine bakıyorum ve azımsanmayacak sayıda Undergrove forması bile görüyorum. Sırtlarında altın renginde "13" yazan yepyeni formalar.

Bea yaklaşıp bana bir içki uzattı. "Sence buna ihtiyacım olacak mı?"

"Evet. Başarınıza kadeh kaldırmak için." "Onu yuhalayacaklarından korkuyorum."

"Oh, birileri yapacak. Her zaman yaparlar. Ama bence onun için ne kadar heyecanlandıklarına şaşıracaksınız."

"Umarım öyledir. O zamandan beri üstünlüğümü kaybedip kaybetmediğimi merak ediyorum..." Boşluğu doldurmuyorum çünkü bugün kutuda başka insanlar, arkadaşlar ve Undergrove ailesi var ve bence henüz işimizi bilmeleri gerekmiyor. Halkın geri kalanıyla birlikte öğrenebilirler.

"açılmışken,... biliyor mu?" Bea'nın gözleri Koç Undergrove'u işaret eden saha kenarına kayar.

"Aslında bilmiyorum. Sanırım şüpheleniyor. Tahmin etmem gerekirse muhtemelen makul bir inkar durumu."

"Sence nasıl tepki verecek?"

"Tanıdığım diğer koçlardan iyi."

Ağzı düzleşiyor ve bu gerçeği kabul ederek kaşlarını kaldırıyor. Ancak bu sorunu tartışacak vaktimiz yok çünkü bir dakika sonra

ışıklar yanıyor ve oyuncu tüneli kuruluyor. Uzanıp elini tutuyorum, o da benimkini sıkıyor.

Hücum oyuncularını tanıtmaya başlıyorlar, birbiri ardına tünelden çıkıyorlar ve Easton'ı tanıttıklarında yüksek sesle bağırıyorum. Bu, locada tanımadığım diğer insanların birkaç bakışına neden oluyor, umurumda değil. İstiyorlarsa grup sohbetlerinde saçmalasınlar.

Quentin'e geldiklerinde midemde kelebekler uçuşmaya başlıyor ve parmak uçlarımda zıplayarak onun çıkmasını bekliyorum, onu spikeri bastırarak kadar yüksek sesle yuhalamamalarını umuyorum. Bea'nın elini sıkıca tutuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Ve şimdi... yepyeni oyun kurucumuz. Şanslı numara on üç- Quentin Undergrove!"

Kalabalık o kadar yüksek sesle tezahürat yapıyor ki yuhalayan varsa bile duyamıyorum. Gözlerimi açtığımda onun sahaya koştuğunu, alkışların kreşendo yaptığını ve insanların onu karşılamak için salladıkları "Kaos'a Hoş Geldiniz #13" pankartlarından birkaçını gösterdiklerini izliyorum. Kamera ona doğru dönerken yüzündeki gülümsemeyi görebiliyorum ve takımın geri kalanı saha kenarına gitmeden önce onun etrafında toplanıyor.

"Gördün mü? Sana söylemiştim. yok." Bea bana sırtıttı. "Çok şükür."

"YANI... SORU." Devre arasında locada Bea'nın yanına oturdum. Bir köşede tek başına içkisini yudumluyor ve telefonundaki mesajları yanıtlıyordu, bu da bize bu konuşma için biraz mahremiyet sağlıyordu. Çünkü bu sabah mülk için para bulduğum için ne kadar heyecanlanmış olsam da, şimdi bu adamı terk etmeyi düşünmek yanlış geliyor. Tüm kutlamaya gölge düşürüyor gerçekten. Bu düşünce sandığım kadar yalnız olup olmadığımı merak ediyorum.

"Cevap ver, belki." Bana gülümsüyor ve telefonunu bir kenara bırakıyor. "Mülk hakkında ne hissediyoruz?"

"Sanki hâlâ paramız yokmuş gibi."

"Ama eğer . Hepsi elimizde olsaydı ve bu hafta nakit teklif yapabilseydik. Bu konuda ne hissediyorsun?"

"Bütün parayı aldık mı?" Beni inceliyor.

"Var. Bu sabah itibariyle. Cooper'ın size verdiği para sayesinde."

"Yani Quentin'e teşekkür etmeliyiz." "Evet."

"Ve ayrılmak istemiyorsun çünkü ona aşıksın." Bea bunu herhangi bir duyguyla söylemiyor. Sadece bir gerçeği ifade ediyor. Doğru olup olmadığını bilmek istiyor.

"Dürüst olmak gerekirse şüphelerim var. Bir adam için rotamı değiştirmek istemiyorum. Ve inanın bana, bir zamanlar benim için rotasını değiştirmeyeceğini düşündüğüm bir adam için rotamı değiştirmenin ne kadar ironik olduğunu görüyorum. Ama daha da önemlisi, en iyi arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum." Ona bakıyorum ve bana küçük bir gülümseme veriyor, gözleri yumuşuyor.

"Mads, sen beni asla hayal kırıklığına uğratmazsın. Her şeyde yanımdaydın. Rob'la olan tüm saçmalıklarda. Colorado battığında bana iş bulmanı sağladın. Sırf benim için bir şey yapmanı istemiyorum. Bunu yapmanı istiyorum çünkü kalbin bu işin içinde ve bunun akıllıca bir iş kararı olduğunu düşünüyorsun."

Kolunu sıkıyorum ve başımı omzuna koyuyorum. "Seni seviyorum, biliyorsun."

"Seni seviyorum."

Bir an sessizlik içinde oturduk. Devre arası gösterisinin sesleri ve kabindeki konuşmalar bizi ele geçirdi. Çok fazla meraklı olmadan ona bir sonraki şeyi nasıl soracağımı düşünmeye çalışıyorum. Paylaşmadıysa bir nedeni olabilir ve onu rahatsız etmek istemiyorum.

"Cooper sana parayı aynı nedenle mi verdi?"

Biraz irkildiğini görüyorum ama sonra omuzlarını dikleştirip arkasına yaslanıyor.

"Hayır. O bana aşık değil." "Ama orada bir şeyler oluyor?" "Belki de."

Koltuğunda kayıyor.

"Eğer ... ve bu seni mutlu ediyorsa, memnun olurum. Rob sana çok kötü davrandı.

Özellikle de sonunda." "O

hala onun kardeşi."

"Önemli olan tek fikir seninki ve Cooper'ınki."

"Ve seninki." Bana bakıyor, gözlerinde bir soru, onu yargılayıp yargılamadığını anlamaya çalışıyor.

"Sana fikrimi söyledim ve her zaman aynı kalacak. Eğer senin için doğruysa, eğer mutluyusan, seni desteklemek için buradayım."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

"Ne zaman paylaşmak istersen ben de ilginç detaylar için buradayım. Biraz şarap ve Graeter's'den o güzel çikolatalardan alabiliriz."

"Quentin seni tüm o dondurmalarla dönüştürdü, ha?" Gülüyor.

"Evet. Sanırım artık bir Graeter'in kızı olabilirim. Bu şehirden ayrılmaya hazır olmamamın bir nedeni de bu olabilir."

"Bence daha büyük neden sahanın dışında. Bunu kabul etmekte bir sorun yok. Aşık olduğunu biliyorsun. Seni tanıdığımdan beri kariyerine odaklanmış durumdasın. Diğer insanların hayatlarıyla ilgileniyor ve mutlu olmalarını sağlıyorsun. Değişiklik olsun diye seni mutlu görmek güzel olurdu."

"Yani... çıktığım o İskoç adam beni bir süre mutlu etti." "Quentin'in yaptığı gibi mi?"

"Hayır." Parlak bir şekilde sırtıyorum ve gülüyorum.

"O halde çare yok," diyor inançla.

"Peki, bekle. Tatil yeri yok demek zorunda olduğumuzu sanmıyorum. Belki sadece Virginia'da tatil yok. Doğu Ohio'da muhteşem birkaç yer olduğunu biliyorum. Dağ eteklerinde. Ya da belki terapi hayvanları olan büyük bir çiftlik buluruz. Bunu yeniden düşünmeliyiz, anlıyor musun?"

"Ya da kendi halkla ilişkiler şirketimizi kurabiliriz. Zaten birkaç müşterimiz var. Şehrin bir futbol takımı, bir hokey takımı, bir futbol takımı ve bir beyzbol takımı var... Üniversiteleri ya da ulusal çapta yarışanları saymıyorum."

"Evet, Quentin'in çit yapan bir kuzeni var."

"Ve buraya birkaç saat mesafede kaç tane büyük şehir var? Coğrafi olarak sınırlı olmamız gerektiğini söyleyen bir şey yok. Bir kez kurulduktan sonra, seyahat edebilir ve her yerdeki müşterileri temsil edebiliriz."

"Düşünce tarzını seviyorum." "Benim de."

"Ama istediğin bu mu? Bunun ikimizin de üzerinde anlaştığı bir şey olmasını istiyorum. Bunu benim için yapmanı istemiyorum. Sen her zaman çok nazıksın, Bea. Her zaman herkesi kendinden önce düşünürsün ve bunu burada yapmanı istemiyorum."

"Bunu senden başka kimseye itiraf etmeye hazır değilim ama bu şehri terk etmeye hazır olduğumu da sanmıyorum." Oyuncular maça başlarken o sahaya bakıyor.

ve gözlerinin Rawlings'in peşinden gittiğini görüyorum.

"Yine de söylemeliyim. Eğer kardeşin Rob'dan nefret ediyorsa, Cooper hakkında söyleyeceklerini duymaktan nefret ediyorum."

"Dürüst olmak gerekirse Cooper'ın daha iyi bir kardeş olabileceğini düşünüyorum."

"Buraya geldiğinde Quentin'e karşı nazikti. Sanırım ilk başta ona ulaşmaya istekli olan tek kişi oydu. Yani bunu görebiliyorum."

"Yani bu hafta. Bir isim ve plan mı bulacağız?"

"Bildirimimizi yapar yapmaz."

"İyi bir noktaya değindin. Sözleşmede herhangi bir rekabet yasağı görmedim, siz gördünüz mü?" "Hayır. Beni işe aldıklarında özellikle sordum çünkü hala

A.J.'in yanı sıra diğer Blaze oyuncularıyla da çalışıyorum." "Güzel. Bize." O plastik bardağını kaldırdı, ben de kendiminkini.

"Bize." Plastik bardakları tokuşturuyoruz ve uzun bir içki içiyoruz. En süslü bardak ya da içtiğim en iyi içecek olmasa da tadı en tatlısı olabilir.

Quentin

"MADISON NEREDE?" Arabadan çıktıktan sonra onu göremeyince kaşlarımı çattım. Basın toplantısı.

"Hâlâ locada. Haber çıktıktan sonra bir milyar telefon daha aldı ve oynadığınız maçın ilk yarısından sonra zaten bir sürü sponsoru vardı."

"İkinci yarı da fena değildi." Easton sırtıyor.

"Evet, eminim artık gömülmüştür." Wren bana baktı. "Yukarı çıkıp onu kurtarabilirsin."

"Tamam. Ama ne haberi?" "Bilmiyor musun?"

"Hayır. Maç ve ardından basın toplantısı..." Konferans salonunun genel yönüne doğru bir el sallıyorum.

Wren neredeyse komplocu bir tavırla etrafına bakınıyor, odada bizimle birlikte kimlerin olduğuna dikkat ediyor ve sonra bana dönüyor.

"Bu A.J. Eski karısına geri döndü. Birisi onların birlikte fotoğraflarını çekmiş ve bir medya sirki başlamış. Madison bazı yangınların söndürülmesine yardımcı olmaya ve babasıyla ilgilenmeye çalışıyor. Bea yardım ediyor ama..."

Başka bir kelime duymama gerek yok. Sanki hiç oyun oynamamışım gibi kalkıyorum ve kutunun içinde ona doğru koşuyorum. Çünkü ben sadece

Şu anda her şeyden bunalmış olacağını hayal edin ve ben onun yanında olmak istiyorum.

Kutuya gittiğimde Bea çıkmak üzereydi. Madison'ın hâlâ içeride olup olmadığını sormak için sessizce kapıya yöneliyorum.

"Şu an telefonda ama hâlâ ." "O iyi mi?"

"Evet. Sanırım her şey yoluna girecek. Kenneth'e bir süre önce ayrıldıklarını, sadece sezonlarının ilk bölümünde sürtüşmeye neden olmasını istemediğini söyledi. Ondan sonra sakinleşti. Bir sürü yeni hayranınız var. Gurur duymalısın."

"Öyleyim ama kızım için endişeleniyorum." "Senin kız, ha?" Bea bana gülümsüyor.

"Eğer bir söz hakkım olursa."

"Sanırım biliyorsun." Bea bana bilmiş bir gülümsemeyle bakıyor ve ben de ona soruyla bakıyorum. "Sana söyleyecektir."

Kapıyı açtığımda Madison görüşmesini . Son soruları yanıtlarken başını sallayıp gülümsüyor ve camdan dışarı, neredeyse bomboş olan stadyuma bakıyor. Çoğunlukla geride kalan dağınıklığı temizleyen işçiler ve sahadaki teçhizat ve ekipmanı temizleyen insanlar var.

"Tamam. Teşekkür . Evet, teşekkür ederim. Eminim bu teklifi duyunca heyecanlanacaktır." Arkasını döndü ve beni görünce yüzü aydınlandı. "Yakında konuşuruz. Teşekkür ederim. İyi geceler."

Telefonu çantasına geri koyuyor ve bana sırtıyor. "Sen günün adamısın. Dışarıda kutlama yapıyor olmalıydın. Burada değil."

"Kutlama yapıyorum. Wren bana A.J. ile ilişkinizin bittiğini söyledi."

"Evet. Tanrım, internetteki insanlar çok kötü. Ben bir daha dönmek üzere çöpe atılmış bir yuva yıkıcıyım. Bunu biliyor muydun?"

"Bunu daha önce duymamıştım. Ama siktir et onları." Onu öpmek için kaldırırken sırtıyorum.

Bacaklarını bana doluyor ve sanki her şeyi kazanmışım gibi beni öpüyor. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Ben mi? Bütün bunları sen yaptın. Tüm sihrin onlara benim denemeye değer olduğumu düşündürdü."

"Ben yardım ettim. Ama işi sen yaptın. Ve bugün oynadığın oyun. Quentin..." İnanmayarak başını sallıyor. "Bunu her hafta yapıyorsun ve _"

Bir öpücükle daha sözünü kestim. "Kendimizi aşmayalım. İyi bir maçı. Güzel bir gündü. Sevgilim sahte ilişkisinden kurtuldu. Çok mutluyum."

"Ben de öyle. Ama sana söylemem gereken başka bir şey var."

"Neymiş o?"

"Bu hafta işi bırakıyorum."

"Ne?"

"Başka birini getirmeleri için onlara birkaç hafta önceden haber vereceğim ama Bea ve ben kendi işimize planladığımızdan daha erken başlıyoruz."

Kalbim dibe vuruyor. "Hıyarlık etmek istemem ama sanırım bu sabah sana o çeki verdiğim için biraz pişmanım."

"Hayır. Bana o çeki vermen, o mülkü almak istemediğimi anlamamı sağladı. Ama önce Bea ile konuşmam gerekiyordu. Görünüşe göre o da gerçekten ayrılmak istemiyor. Yani bunu yapmayacağız." Çeki çantasından çıkardı ve ikiye böldü.

Nutkum tutuldu. "Gitmiyor musun?"

"Hayır. Şehirde kendi halkla ilişkiler şirketimizi kuracağız. Cooper'ı çoktan işe aldı, Easton da gelecek tabii. Eğer belli bir oyun kurucuyu ikna edebilirsem... bu işleri başlatmak için yeterli olabilir. Bea ve ben bundan sonrasını düşünüyoruz ama burada, şehirde ve birkaç saat içinde iyi iş çıkaracağımızı düşündüğüm yeterince takım var."

"Lanet olsun, Madness. Bir dahaki sefere bunu yapmalısın." Onu ayağa kaldırdım ve tekrar öptüm.

"Bu benim müşterim olacağın anlamına mı geliyor?" "Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Yüzü bocalıyor.

"Demek istediğim, arkadaşlık etmeme konusunda aynı kurallara sahip olacaksınız, ben yokum. Artık özgür olduğuna ve Kaos'tan ayrıldığına göre, seni benimle toplum içinde çıkmaya ikna etmeyi planlıyorum."

"Oh." Gülüyor. "Yani, o kısmı çözebiliriz."

"Fazladan ödemeye razıyım. Gizlilik sözleşmesi imzala. Neye ihtiyacın varsa patron." Ona sırtıyorum ve o da şakacı bir şekilde koluma tokat atıyor.

"Dur! Öyle değil."

"Kesinlikle öyle."

Gözlerini deviriyor ve çantasını almaya gidiyor. "Berbatsın. Ayrıca, gitsek iyi olur. Maçtan sonra takım partisinde aranacaksın."

Ana cazibe merkezi sen olacaksın."

"Bu da saatlerce sohbet etmek ve dışarıda olmak anlamına geliyor, oysa tek yapmak istediğim yeni bekar kızımı eve götürüp onu yiyip bitirmek."

"Uzun süre kalmamıza gerek yok. Sadece bir ya da iki saat."

"Evet. Bekleyebileceğimi sanmıyorum. Bence halka açık versiyonumuz şimdi başlıyor."

"Önce haber vermem gerekiyor. Yine de dikkatli olmamız gerekecek.

A.J. ve benim bir açıklama yaparak işleri resmiyete dökmemiz gerekiyor.

Bağlamamız gereken yarım kalmış işler var."

Küçük tokmağı çevirmeden önce arkamdan kapıya bakıyorum. "Bu kapının kilitli olması iyi bir şey."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor, bir soru var. "Quentin..."

"Madison..."

"Eğer yakalanırsak..."

"Yakalanmayacağız. Hızlı olursak yakalanmayız. Ve şu anda risk çok az. Sen kendi işini kuran bekâr bir kadınsın."

Alt dudağını ısıyor ve gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce etrafına bakıyor, gözlerinde taze bir arzu var ve yanaklarında yükselen renkten bu fikre bayıldığını anlayabiliyorum. Sonra onu öpüyorum, ellerimi yanlarına doluyorum ve onu süit boyunca uzanan, sahaya bakan tezgâha doğru destekliyorum.

"Benim için o kotu çıkar ve arkanı dön."

Dönmeye başlar ama kot pantolonunun fermuarına uzanırken parmakları tereddüt eder.

"Burada mı?" Bana dönüp bakarken gözleri açılıyor. Pantolonumu çıkarmaya başlamıştım bile, o kadar sert ve çaresizce onun içinde olmak istiyordum ki.

"Al."

"Emin misin? Yorgun olmalısın, şuraya oturursan
_."

Elimi ağzının üzerine koyuyorum ve sırtı bana dönük olacak şekilde onu çeviriyorum.

Önden. Boğazının kenarından öpüyorum ve o da içimde eriyor.

"Hayır. Ben bu manzarayı istiyorum. Senin perde arkasından yönettiğin yeri ve benim sahada koştüğüm yeri. Sahanın bize ait olduğunu bilerek bu arka planla parçalanmanızı izlemek. Madison Westfield onları bir şans vermeye ikna ettiği için bu sezon yetmiş bin kişi benim adıma tezahürat yapıyor. İstedığın her erkeğe sahip olabilirsin ama yine de beni seçiyorsun. Kardeşlerin

bu oyunda çok iyi olabilirler, Madness, ama gerçek aile mirasını devralanlar onlar değil. Hiç kimseden kral yaratma yeteneği. Bunu sen yapıyorsun." Elimi külotunun önünden aşağı kaydırıp parmak uçlarımı klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. "Ve böyle bir güce sahip olduğunu ve bunu kullandığın adamın ben olduğumu bilmek? Hay sikeyim. Çok şanslıyım. Buna bir de seni bu kadar ıslatabildiğim gerçeğini eklersek? Sana ihtiyacın olan her şeyi vermek için asla çok yorgun olmayacağıma söz veriyorum."

"Seni içimde istiyorum. Ait olduğun yerde."

Kahretsin, bu kadının patronluk taslamasına bayılıyorum. "Ne istersen."

Pantolonunu çıkarıp tezgâhın üzerine eğiliyor, giydiği ve üzerinde adımın yazılı olduğu forma hâlâ küçük tatlı kıcının yarısını örtecek kadar uzun.

"Benim için yayıl, güzelim."

Ayaklarını kaydırıyor ve ben kendimi hizaya daha da eğiliyor, onu almadan önce birkaç kez ucuyla alay ediyorum. Sikimi sıkıca kavırıyor ve ben de kalçalarını kavırıyorum, galibiyetin ve yavaş gitme hissinin çok üstündeyim. O ellerimdeyken ve bu stadyum ayaklarımın altındayken kendimi bir tanrı gibi hissediyorum. Sanki şimdiye kadar feda ettiğim ya da acı çektiğim her şey bu an için değerdi. Eğer hiç yüzük ya da kupa alamazsam, bunun bir önemi olmayacak. Çünkü ona sahibim. Buna sahibim ve tek istediğim buydu.

Yumuşakça inliyor, ben onu daha hızlı ve daha sert sikerken kalçaları bana karşılık veriyor. Sikişmemizin sesi duvarlarda yankılanıyor ve umarım kimse bu anı seçip süitin dışındaki koridorda dolaşmaz. Eğer gelirlerse kulakları patlayacak. İnemelerinin ve sesi benden başka kimsenin duyamayacağı kadar iyi.

"Kahretsin, Madness. Böyle inlediğinde... Zorlukla dayanabiliyorum. Bana çok iyi geliyorsun. Beni çok iyi alıyorsun..." Konuşmak için zorlukla düşünebiliyorum ve aklıma gelen her küçük kelimeyi mırıldanıyorum. Ona ne kadar mükemmel olduğunu söylemekten başka bir şey yapamıyorum.

Birkaç dakika sonra, sikimin etrafında hissedebiliyorum, adım haykırırken ve tezgâhın üzerine yığılırken sesini duyabiliyorum. Beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor, görüşüm kararana kadar ikimizi de altına alıyor ve ciğerlerime zar zor yeterli oksijen alabildiğimi hissediyorum. Maçtan sonra daha fazla iyileşme süresine ihtiyacım olduğu konusunda haklı olabilirdi ama gözlerimi açıp karşımdaki görüntüyü gördüğümde umurumda bile değil.

Eğilmiş, ağır ağır nefes alıyor, umutsuzca nefesini tutmaya çalışıyor. Bana bakarken yüzünde doygun bir gülümseme vardı. Benim için önemi olmayan takımlarda oynadığım onca sezonun ardından nihayet sezonu kendi evime dönüştürerek geçirmeyi planladığım yerin fonunda. Günlerimi ve saatlerimi sadece geçinmek için harcadım. Sonunda her şey önemliymiş gibi hissediyorum. Ona ve bu şansa sahip olduğum için hayatımdaki her şey nihayet bir anlam ifade ediyor. İkisinin de tek bir saniyesini bile boşa harcamayı planlamıyorum.

OceanofPDF.com

Madison

"Salatayı yapmamı ister misin?" Kilerden Wren'e sesleniyorum. mutfakta akşam yemeği hazırlamak.

"Evet, sakıncası yoksa. Umarım Doğu yakında döner. Getirmesi gereken otlardan bazıları salata sosu için ihtiyacım olan şeyler," diye karşılık veriyor Wren.

East ve Quentin gölün etrafında bir yürüyüşe çıktılar, böylece East Quentin'e yarattığı bahçeyi ve kurduğu serayı gösterebilecek ve sözde akşam yemeğini bitirmek için ihtiyacımız olan otları alabilecekti. Henüz ortaya çıkmamış olanları. Arka pencereden dışarı baktığımda ikisinin uzaktan göle baktıklarını görüyorum, East çılgınca suya doğru el kol hareketleri yapıyor ve eminim Quentin şu anda East'in balıklar için bir yaşam alanı oluşturmak amacıyla eski Noel ağaçlarından bir demetini oraya nasıl batırdığının hikayesini dinliyor. Burayı kendisi ve gelecekteki çocukları için bir balık tutma göleti yapacağını iddia , ama bunun yerine balıkları çoğunlukla evcil hayvan olarak tutuyor gibi görünüyor.

Kilerden kruton ve ekmek getirdiğim sırada kapı çalıyor ve Wren'in kaşları çatılıyor.

"Birini mi bekliyorsun?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla yok. Belki bir paket falan? East'in ne sipariş ettiğini hiç bilmiyorum. En garip şeyler yeni-

hobi modları."

"Gidip cevap vereyim."

"Teşekkür ederim!" Koridordan ön girişe doğru ilerlerken Wren arkamdan sesleniyor.

Ellerimi üzerimdeki önlüğe ve paketi için kapıyı açıyorum. İki kişinin orada durduğunu görünce irkildim. Onların ailem olduğunu fark edince daha da irkildim.

"Anne. Baba."

"Oh güzel! Biz de seni görmeyi umuyorduk." Annem elimi tutup sıkarak geçiyor ve davet edilmeyi beklemeden içeri dalan babamı takip ediyor. Ziyaretleri hakkında hiçbir uyarı almamış olmam beni şaşırtmıyor. Tobias'ın halkla ilişkiler sorunlarını ele alış biçimi ve ardından takımının şampiyonadaki mağlubiyeti nedeniyle babamla pek konuşmuyorum ve annemle de neredeyse hiç konuşmuyorum.

"Um. Akşam yemeğinin ortasındayız. Çok iyi bir zamanlama değil."

"Neden olmasın? Daha yemek yemedik. Mükemmel zamanlama gibi görünüyor." Babam karakteristik gülümsemelerinden birini gösterdi.

"Yeterince yiyecek olacağını sanmıyorum."

"Oh, tatlım. Wren bir barda çalışıyor, biliyorsun. Her zaman nasıl bir şeyler bulacağını bilir. Eminim bir şey olmaz." Koridorda ilerlerken annem beni görmezden geliyor. Wren'in sözde çalıştığı barların sahibi olduğu kavramını hâlâ kavrayamamış gibi görünüyor.

"Wren! Annen ve kayınpederin burada!" İki saniyelik uyarının bir anlamı olabileceğini umarak koridordan sesleniyorum. Özellikle de East ve Quentin içeri girmeye başladıysa.

Arkalarından aceleyle koşuyorum, onlar köşeyi dönerken ben de dönüyorum ve Wren ziyaretçilerimize boş boş bakarken yüzümde panik ifadesi beliriyor.

"Merhaba, Donna. Merhaba Kenneth. Ziyarete gelmeni beklemiyordum."

"Zaten şehre inecektik, biliyorsun." Annem gülüyor.

"Çocuklarımı görmek için bir gün erken geleceysem ben ne yapıyorum? O lanet takımı ben yönetiyorum. En azından bir gün erken gelmeme izin verebilirler. Yarın sabah uçağa binecek bir sürü başka koç var ve ben de geldiklerinde canlarına okumak için orada bekliyor olacağım." Babam bana bakmadan önce kendi kendine kıkırdıyor.

"Oh, bu çok hoş. Şehir merkezinde mi kalıyorsun?" Wren soruyor çünkü bir bar sahibi olmanın Wren'e kazandırdığı en büyük beceri

Neredeyse herkesle sıradan sohbetler. En büyük pisliliklerle bile.

"Evet. Çatı katı sütünü aldım. Güzel bir manzarası var. Gerçi Ohio Nehri tam olarak Michigan Gölü sayılmaz, biliyorsun." Annem yine bembeyaz bir gülümseme takınıyor, ben de yüzümü buruşturuyorum.

"Evet, bu doğru. Yine de kendine has bir cazibesi var."

"Kesinlikle o biber değil. Öğle yemeğinde denedik. Buralarda insanların neden sevdiğini anlayamıyorum," diye homurdanıyor babam.

"Merak etmeyin. Sanırım herkese yetecek kadar var. Gerçi sadece salata ve hamburger yiyeceğiz. Umarım sizin için uygundur."

"Oh, evet. Yaptığın tüm o bar-gıda şeylerine bayılıyorum," diye cevap veriyor annem. "Bar mı? Biliyorsun, en şık restoranların bazılarında hamburger var.

restoranlarda satılıyor. Bazıları etin cinsine ve malzemesine göre yüzlerce dolar tutuyor."

"Oh, yüz dolarlık hamburger mi alıyoruz?" Babam gülüyor.

"Hayır, ama sen de yemeğe davet edilmedin," diye çıkışıyorum.

Babamın yüzü kararıyor ve Wren'in ellerini birbirine vurduğunu duyuyorum. "Siz buraya son geldiğinizde üzerinde çalıştığımız çalışma odasını bitirdik. Görmek ister miydiniz? East müteahhide muhteşem bir gömme masa ve kitap rafları yaptırdı."

"Oh, evet. Görmeyi çok isterim!" Annem babamın omzunun arkasından bana bir bakış fırlatıyor ve onlara rahatsızlık vermeden önce çenemi kapatmam gerektiğini söylüyor.

"Evet. Ne üzerinde çalıştığınızı görmek isterim. East bu eve çok emek verdi, ilerlemeyi görmek her zaman güzeldir." Babamın dikkati benim çenemden ve arkalarından koridorda kayboldu.

Wren'in ocakta pişirdiği peynirli makarnanın sosunu kontrol ettikten sonra gözlerimi çocuklara çeviriyorum. Ortadan kayboldular ve pencere pervazına yaslandığımda bile onları arka bahçede hiçbir yerde göremiyorum. Koridora dönüyorum, annemle babamın indiği yan koridordan geçiyorum ve kulübeye mi yoksa başka bir yere mi gittiklerini görmeye çalışıyorum. Onları uyarmalıyım. Quentin'i buradan çıkarmalıyım çünkü babam ne kadar samimi olduğumuzu görürse bunların hiçbirisi iyi sonuçlanmayacak. Ne kadar rahat olduğumuzu bilmesene bile.

Neredeyse yan kapıya ulaşmıştım ki kapı açılıyor ve çocuklar içeri dalıyor, gülüşüyor ve dışarıda her ne yapıyorlarsa yüksek sesle sohbet ediyorlar. Kardeşimi ve Quentin'i görmek kalbimi yarım saniyeliğine ısıttı.

çok yakın. Ta ki paniğin kabardığını hissedene kadar. Konuşmak için ağzımı açmaya başlıyorum, ama Quentin beni fark ediyor ve görünüşüm karşısında parlak bir şekilde sırtıyor.

"Oh lanet olsun. O önlüğün içinde çok evcil görünüyorsun, Madness." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve kollarını bana dolayarak beni öpüyor. Ben de onu yarım saniyeliğine öpüyorum ve sonra onu misafir banyosuna çekmeye çalışıyorum. Ama artık çok geçti. Wren'in turu görünüşe göre sona ermişti ve babam koridorun diğer tarafında duruyordu.

"Ellerini bir daha kızımın üzerinde görmek istemediğimi açıkça belirtmiştim."

"Siktirkkkk..." East homurdanır ve elini ağzına götürür. Quentin'in önüne geçerek kendine bir insan barikatı oluşturuyor.

Quentin'in tüm vücudunun ve gözlerini açıp bana baktığını hissediyorum.

"Sürpriz," diye fısıldıyorum.

Quentin beni kavgadan korumak istercesine benden başlıyor ama elini tutup parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. Eğer bunu yapıyorsak, birlikte yapacağız. Bunu neden yaptığımı çok iyi bildiği için elimi sıkıyor.

"Kızınız yetişkin bir kadın."

"Erkek arkadaşı olan. Aylardır görüştüğü saygın bir erkek arkadaşı."

"Bunun bittiğini biliyorsun."

"Burada kalıp onunla çalışmaya devam edersen bunun olacağını söylemiştim. Bu yüzden sana Chicago'ya gelmeni söyledim. Orada aynı işi yapmanı ve daha fazla maaş almanı sağlayacağımı söylemiştim."

East ve Quentin'in gözleri bana dönüyor ve sıcaklığın boynuma kadar yükseldiğini hissediyorum. Bu hiç düşünmek istemediğim bir teklifti, bu yüzden bahsetmeye bile değmezdi.

"Şey. Buradaki işimi seviyorum."

"Yani buradaki çöplüğe geri dönmeyi sevdiğini mi söylüyorsun?"

"Baba," diye uyarıyor East babamı, en az babamın karşılık vermesi kadar korkutucu bir bakışla.

"Evlat, onun senin oyun kurucun olduğunu biliyorum ama dürüst olalım, olur mu? Quentin'in bize dürüstlüğü çok göreceğini sanmıyorum. Değil mi evlat?"

Quentin sıkıca, "Senin oğlun değil," diye cevap verir.

"Ve sana daha önce de söylediğim gibi. Asla olmayacaksın." Babam bu bilgiyi yeni hatırlamış gibi sırtıyor. Gözleri bana kayıyor. "Çünkü görüyorsun ya Madison, bu umutsuz lanet suçlunun çocuğu sadece

Senden uzak durmak için satın alınmaktan çok mutluydu. Önüne biraz para ve birkaç bağlantı koymam yetti ve birdenbire ilgilendiği en az parlak şey sen oldun. Ama hepimiz onu bu yüzden istediğini biliyoruz. Onun parasının ve bağlantılarının tembel kığın için sorunlarını çözeceğini düşündün."

"Onu manipüle etmeye çalıştığının farkındayım. Ve onun hakkında bir daha böyle konuşursan, şu anda yaptığımız azıcık konuşmanın da sona ereceğini bilmelisin" diye uyarıyorum.

"Akıllı ol Madison. Şu anda seninle ne kadar ilgilendiğini bilmiyorum. Tahminimce senin soyadın ve kardeşin şu anda onun kariyerini son iki yıldır içinde bulunduğu ölüm sarmalından kurtarıyor. Amcası sağ olsun. Ama sana söz veriyorum, fırsatını bulduğu karavan parkı prenseslerinden birine dalacak."

"I-" Başlıyorum ama Quentin elimi sıkıyor.

"Madison benim hayatımın aşkı. Onu mutlu etmek, ona olan tek ilgim bu. Sahip olduğum ve sahip olacağım tek kişi."

Babam yüksek sesle gülüyor. O kadar yüksek ki duvarda yankılanıyor. "Denesen de onu mutlu edemezsin. Bunu yapabilecek tek erkeği de yakalayamadı çünkü onun en iyi arkadaşını çoktan becerdi."

Gözyaşlarım boğazımı tıkıyor ve ağzımı kapatıyorum. Wren'in nefesi kesiliyor ve East ile aramda geri çekiliyor, boştaki elimi tutup sıkarken gözlerini onlara çeviriyor.

"İşte bu kadar. Siktir git evimden!" Easton bağılıyor.

"Babanla böyle konuşma," diye azarlıyor annem.

"Babamın kızınla böyle konuşmasına izin mi vereceksin?" East asla ve asla annemle ters düşmez ve bunu fark ettiğinde gözleri büyür.

"Kaba bir davranıştı ama o üzgün." Annem onu savunuyor ve ben başımı sallıyorum, gözyaşlarım sertçe akıyor. Quentin bir kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor, bana sıkıca sarılıyor.

"Doğu'yu ilk seferinde duydun. Çık dışarı," diye tekrarlıyor Wren, yanımda durarak. Annemin kaşları kalkıyor ve babamın yüzü kararıyor. Wren'den hiçbir zaman pek hoşlanmamışlardı. Kardeşimin bir vakıf fonu prensesi ya da bizimki gibi başka bir spor hanedanının kızıyla evlenmesini istiyorlardı. Ama ağabeyim ondan başkasını görmedi ve uzun zamandır favori olduğu için, algılanan eksikliklerine rağmen kabul gördü. Özellikle annem ondan hoşlanmaya başladı ve yüzündeki şok ifadesi bana Wren'in ona çok uzun zamandır çok iyi davrandığını söylüyor.

"Bunu daha sonra tartıřacađız. Sakinleřtiđinde ve mantıklı dūřūnebildiđinde." Babam sanki söyleyecek bir řeyi varmıř gibi davranıyor ve hıřımla oturma odasına dōnūp ōn kapıdan çıkıyor. Annem kurtlar sofrasında unutulmuř gibi arkasından kořturuyor. Muhtemelen otele dōnuř yolunda anneme, ona "dangalak" demesinin ūzerimizdeki otoritesini nasıl zayıflattıđı konusunda nutuk çekecekti. Bu ona her zaman yaptıđı tūrden bir řeydi. Her zaman kaçmasını umduđum tūrden bir řeydi ve onun peřinden gittiđini gōrmek kalbimi acıtıyor.

Onlar gittiđinde ev bir telařa dōnūřuyor. Ađabeyim ve yengem, babam ve annemin dinlemememiz gereken korkunç insanlar olduđunu, herkese bu řekilde davrandıklarını ve farklı bir řey bekleyemeyeceđimizi hatırlatarak ikimizi de rahatlatıyorlar. Akřam yemeđinde birbirimize, ileride hayatımızdaki bařka hiçbir řeyi mahvetmelerine izin vermeyeceđimize dair bir sūrū sōz veriyoruz. Ama içimden bir ses bunun babamdan duyduđumuz son řey olmadıđını sōylüyor.

OceanofPDF.com

Madison

Baban hakkındaki şüphelerim sağlam temellere dayanıyordu. Ertesi gün oyunda planını görmeye başlamanı sadece dakikalar alıyor, ilk çeyreğin yarısına ancak geliyorum. Bu plan tek bir hedef içeriyor: oyun kurucuyu mümkün olduğunca sık ve sert bir şekilde bozmak. Savunması adamları boş bırakıyor ve çaylak hataları yapıyor. Bu hatalar bizi erkenden öne geçiriyor ama Quentin'i bu sezon hiç olmadığı kadar yerde kış üstü bırakıyor.

En azından bu şekilde başlıyor. Sadece pas hücumuna o kadar odaklanmalarını sağlayan yasal vuruşlar ki hücumumuz uyum sağlamaya çalışıyor ve başaramıyor. Ama ikinci çeyrekte vuruşlar daha da sertleşiyor. Quentin topu korumak ve topu kapmak için taçla ilerlerken adamlar ona boynunu kırma tehlikesi yaratacak şekilde kasktan kaska çarpıyor. Vücudu tekrar tekrar çime çarpıyor, topu alıcılarına ulaştırmayı başardığı oyunlarda bile geç vuruluyor ve tek bir hakem bile düdük çalmıyor.

Birden fazla kez ayağa kalktım, kutunun camından çığlık attım. Önce isimlerine küfrediyor, sonra da onu korumak için bir şey yapmaları için yalvarıyorum. Bayrak atmaya benzeyen her şey dikkatimi çeker, ama tekrar tekrar düşmesine izin verdiler. Dizlerine doğrudan bir darbe, eldivenli eller yüz maskesinin içine uzanıyor ve onu yere sürüklüyor.

yere düşmesi ve kaskının arkasının çime çarpmasına neden olan sert bir geç vuruş görmezden gelindi.

Bea benimle birlikte çılgılık atarak ayağa kalkıyor ve hakemler kolay penaltı kararlarını görmezden gelirken ev sahibi kalabalık yine yuhalıyor.

"Bu çılgınlık. Sanki bilerek yapıyorlar. Hakemlerin bunu görmediğine inanamıyorum. Bu çok bariz."

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve kenardaki küçük adam figürüne bakıyorum. Bu kadar zalimce bir şey yapabilecek kadar küçük bir adam. Bir başka oyunda Quentin topu sahaya fırlatıyor ve alıcılarımızdan biri topu yakalayıp gol atıyor. Ancak oyundan sonra bir defans oyuncusunun Quentin'e kafa atmasını izlerken kutlama yapmam imkansız.

"Çünkü o öyle."

"Ne?"

"Bunu bilerek yapıyor. Quentin'e karşı lanet olası kan davası. Quentin'in kariyerini yok ettiği sürece bu maçı kazanmaları ya da kaybetmeleri umurunda değil." Ona dik dik bakıyorum.

"Ne? O... O kadar dengesiz olamaz, değil mi?" Bea kaşlarını çatarak tarlaya bakar.

"O adamın zalimliğinin derinliğini asla hafife almam. Ama bunu yanına bırakmayacağım." Çantamı kaptığım gibi kutunun dışına fırladım, babam olması gereken kişinin mantıklı düşünmesini sağlamayı görev edinmişim.

Tünelin kenarında onu bekliyorum, bu tarafa doğru yönlendirildiğini bildiğim kameralara ve rozetime pek güvenmiyormuş gibi bakan güvenlik görevlilerine dikkat ederek. Ama köşeyi döndüğünde beni görüyor.

"Konuşmamız gerek." Sesim fısıltının biraz üzerinde.

"Koçluk yapmam gereken bir takım var Madison." Ben serseri bir gençken kullandığı ses tonunu kullanıyor.

"Bu sadece bir dakika sürecek."

"Konuş." Adımlarını durduruyor ve bana bakıyor. Ona doğru parlak bir gülümseme gönderiyorum, bunu yakalayabilecek kameraların beni tesisin iyi bir temsilcisi olarak görmelerini ya da akrabası olduğumu fark ederlerse, sadece samimi bir baba-kız anı yaşadığımızı düşünmelerini umuyorum.

"Adamlarınızı geri çağırın. Yaptığınız şey size yakışmıyor. Oyuncularınıza yakışmıyor."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"*Biliyorsun*. Eğer durmazsan, bundan sonra uyanık olduğum her anı sana bunu ödeterek geçireceğim."

Daha parlak sırtıyorum ve babamın mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. Bana, kardeşlerime bakarken gördüğüm gibi bakıyor ve ben de omurgamı darbeye çelikleştiriyorum.

"Onu ben yarattım ve geri de alabilirim. Sen artık yetişkin bir kadınsın. Eğer ikincil hasar olmak istiyorsan, bu senin seçimin."

"Onu sen yaratmadın. O kendi kendini yarattı. Siz onu yok etmeye çalışıyorsunuz ama o size rağmen devam ediyor. Tıpkı oğullarınız gibi."

"En azından *oğullarım* bu dünyaya anlamlı bir katkıda bulunuyor."

"Sana rağmen." Yüzümün asıldığını ya da kırıldığını görmesine izin vermeden arkamı dönüyorum. Büyük açmazda Tobias'ın tarafını tuttuğumdan beri benimle neredeyse hiç konuşmadı. Muhtemelen bu uzun bir süre için son konuşmamız olacak. Belki de hiç ve çekip giden ben olacağım.

Devre arasından sonra tekrar sahaya çıkmalarını stadyumdaki koltuğumdan UMUTSUZCA İZLİYORUM. Quentin'e baktığımda şimdiden yara bere içinde olduğunu görebiliyorum. Dirseğini sarmışlar ve yüzünde kelebek bant kullandıkları bir yara var. Tam bir dayak yedi çünkü babamın halletmek istediği bir kini var.

Easton'ın kaskını rakip takım oyuncularından birine vurmasını, ona bağırmasını ve oyun kurucusuna dokunduğu için siktir olup gitmesini söylemesini izliyorum. Hakemler onları ayırıyor ve Easton bir adım geri çekiliyor, hakemler ona sakın olmasını söylediğinde başını sallıyor. Sonra iki takım arkadaşı tarafından hücum çizgisine doğru sürükleniyor. Quentin sırtına tokat atıyor, başını sallıyor ve iyi olduğuna dair güvence veriyor. Şimdi onu duyabiliyorum, East'e bunun sadece futbol olduğunu ve bazen zor olduğunu söylüyor.

Ama bu bir sonraki seviye. Sahadaki gerilim çok yüksek ve bunun taşması ve birinin geri alamayacağı bir şey yapması an meselesi. Başka bir oyun kuruluyor ve Quentin alıcılarını uzun oynatırken East bloklara yardım ediyor. Quentin topu fırlatıyor ve top sahanın 30 metre aşağısına uçuyor. Alıcısı topu yakalıyor ve havalanıyor ama göz ucuyla başka bir itiş kakış görüyorum.

Quentin yine yerde, hakemler bayrak kaldırdı ve ben yine kardeşimin numarasını kavganın ortasında görüyorum. Blaze'den başka bir adama bağırıldığını görebiliyorum. Quentin hemen ayağa kalkmıyor, bacağını ovuşturuyor ve tiksintiyle başını sallıyor. Eğitimciler onu değerlendirmek için sahaya koştuğunda içim endişeyle çalkalanıyor. Ama kalbimin göğsüme çarpmasına neden olan bir sonraki şey. Ayağa kalkıyorum ve bölümün kenarına doğru koşuyorum.

"Hayır. Doğru. Hayır!" Çünkü kardeşim diğer kenara doğru koşuyor, kaskını çıkarıp yere vuruyor. Blaze'den birkaç adam onu engellemeye çalışıyor ama o yine de babamıza ulaşıyor. Ne söylediğini anlayamıyorum ama yüzü her şeyi anlatıyor. Babama ilk yarıda söylediklerimin aynısını söylüyordu.

Hakemler koşuyor ve bayraklar havada uçuşuyor. Babamın kırmızı yüzü East'e dönüyor ve ona bir şeyler söylüyor. Ne olduğunu anlayamıyorum ama East'in söylediği bir sonraki şey çok net. "Siktir. Seni." Düdükler çalıyor ve Kaos oyuncularını East'i sahada geriye doğru sürüklüyor ama artık çok geç.

"Sportmenlik dışı davranış. 87 numara oyundan ihraç edildi."

East'in dolaplara yönelmesini izlerken gözlerim doluyor. Onu takip edecek cezaları ve uzaklaştırmayı sadece hayal edebiliyorum, ancak stadyumun yarısı ayağa kalkıp onun adını söylemeye başladığında kalbim biraz olsun ısınıyor.

Ne yapacağımı şaşırdım. Quentin yine kenar çizgisinde, yedek oyun kurucu sahaya koşarken değerlendirilmek üzere çadıra . Kalıp geri dönüp dönmeyeceğini görmek istiyorum ama aynı zamanda kardeşimin yanında olmak istiyorum. Wren ve Bea'ye bakmak için dönüyorum.

"Git. Giriş kartı olan bir tek sen varsın. Bana iyi olduğunu mesaj atar mısın?" Wren umutsuzca bana bakıyor.

"Tamam."

"Quentin'le ilgili her şeyi sana mesaj atarım." Bea bana sempatik bir bakış attı. Wren'e hızlıca sarılıyorum ve aşağıya inmek için stadyuma doğru koşmaya başlamadan önce Bea'ya başımı sallıyorum.

East'i soyunma odasında buldum. Üniforması çimden ve sahadaki boyadan lekelenmiş. Bana bakıyor, buraya gelmemden hiç etkilenmemiş.

onun için. Kaskını rafına fırlatıyor ve ardından banka oturuyor. "Eğer buraya bana ders vermeye geldiysen, yaptığım şeyin daha gerçekleşmeden aptalca. Ama onu umursamayacak kadar yoruludum."

"Biliyorum." Yanındaki banka oturdum.

"Adamınızı öldürmek için elinden geleni yapıyor. Sen de orada olmalısın."

"Wren ve Bea ona göz kulak oluyor. Çadırda. Ben de gelmek istedim.

Seni kontrol edeceğim."

"Bunu sadece Quentin için yapmadım. Yıllardır bu bokun içindeyim. Tobias. Sen. Ben. Şimdi de Quentin. Bize tek kullanımlık piyonlarmışsınız gibi davranıyor ve doğru ile yanlışın nihai hakemi o. Bu kelle avcılığından paçayı sıyrabileceğini. Eğer lig bunu yanına bırakırsa..." Doğu başını sallar.

"Biliyorum. Berbat bir durum. Ama kendini toparlamalı ve onu görmezden gelmelisin. İlgiden besleniyor. Hepimizin ona karşı hissettiği öfkeden. Bunu yapmasına izin vermeyin."

East puflayarak başını sallar ve arkasına yaslanır.

"Quentin'i öldürtecek. En azından beyin sarsıntısı geçirecek. MCL ya da ACL'yi yırtmak için çok uğraşıyor. O ve onun emirlerini yerine getiren tüm oyuncular ceza almalı ama onun yerine ben ceza alacağım."

"Evet, para cezasından kaçtığını sanmıyorum. Umalım da uzaklaştırma olmasın. Umarım yönetim ve diğer oyuncular senin adına bazı itirazlarda bulunabilir ve ben de seni savunmak için sosyal medyada ortalığı karıştırmaya çalışırım."

"Quentin'i o kadar sevmiyorum bile. Hâlâ ona ısınmaya çalışıyorum ama lanet olası babamızın kişisel bir kan davası yüzünden onu dizlerinden vurmasını izleyeceksem lanet olsun. Maçı kazanmalarını umursadığını bile sanmıyorum. Oyuncularının en azından bunun için savaşıacağını düşünürsünüz."

"Babam için endişelenme. Ben onunla ilgilenirim."

East'in gözleri benimkilere kayıyor. "Artık Tobias gibi konuşuyorsun."

"Keşke Tobias olsaydım diyecek. Quentin'e birkaç çürükten fazlasını yaparsa, bundan daha kötüsünü yaparım."

"Sadece dikkatli ol."

"Oh, yapacağım. Ama insanlara davranış şeklinden bıktım. Özellikle de sevdiğim insanlara."

East bana sempatik bir bakış attı.

"Dışarı çık ve izle. Karıma aptal olduğumu ama her şeyin yolunda olduğunu söyle."

"Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

OceanofPDF.com

Quentin

Gecenin bir yarısı uyandım, rahatsızdım ve tüm vücudum

Bugün aldığım darbelerden dolayı ağrıyor. Ama yanımda bir melek var. Beni ne kadar çok sevdiğini ve elinden geldiğince her şeyi düzelterceğini söyleyerek uykuya daldı.

Alnından öpüyorum ve kolumu dikkatlice altından çekiyorum. O bu kadar huzurlu görünürken uykusundan çalmak istemiyorum ama maçıtan sonra o kadar çabuk kendimden geçtim ki artık tamamen uyanığım. Oturma odasına gidip kanepeye yerleşiyorum ve belimdeki ağrıdan dolayı biraz inliyorum.

Yediğim dayak kesinlikle kariyerimin en kötü dayağıydı. Daha de yemiştım. Daha önce beyin sarsıntısı geçirmiştım ama hiç kadar acımasız olmamıştı. Çimlere defalarca vuruldum ve birbiri ardına sert darbeler aldım. Bu noktada hala yürüyebildiğim için şanslıyım ama vücudumun her santimi bu şekilde ağrırken birkaç hafta rahat uyuyabileceğimden şüpheliyim.

Televizyonu açıyorum ve vücudumun pek çok parçasının birbirine ya da başka bir yüzeye değmeyeceği rahat bir oturma şekli bulmaya çalışıyorum ama bu neredeyse imkansız. Kanallar arasında geziniyorum ve vazgeçiyorum.

Yeryüzündeki keşfedilmemiş yerlerle ilgili isteğe bağlı bir program yerine. Döşeme tahtaları üzerinde yumuşak ayak seslerini duymadan önce bir süre içinde kayboldum. "Ne zamandır ayaktasın?" Madison üzerime doğru eğilip soruyor. ve başımın üstünü öpüyor.

"Bilmiyorum. Bir saat kadar. Uyuyamıyorum. Bir pozisyonda çok uzun süre yattığım için uyanıp duruyorum ve zonkluyor."

"Doktorun yazdığı ağrı kesicileri aldın mı?"

"Daha önce biraz almıştım. Enflamasyon için minimumdan fazlasını almak istemiyorum. Bana hiperrealist kabuslar gördürüyorlar."

"Buz ister misin? Ya da buz banyosu?"

"O zaman tamamen uyanık olacağım." Ona yan gözle bakıyorum.

"Sadece yardımcı olabilecek bir şey düşünmeye çalışıyorum. Tobias'ın bunlara yemin ettiğini biliyorum."

"Evet, Tobias delidir ve bence gerekirse bir kasırga boyunca uyuyabilir."

"Başka bir fikrim var." Dudaklarında oluşan arsız sırıltısı görmesem bile ses tonundan ne demek istediğini anlayabiliyorum.

"Lanet olsun. Keşke. Bunlardan herhangi biri muhtemelen beni öldürür. Buna değebilir, ama sanırım bu sonuncusundan daha fazla şansım olabileceği umuduyla beklemeyi tercih ederim."

"Ya dizlerimin üzerindeysen ve başka türlü sana dokunmamaya dikkat ediyorsam?" Kanepenin etrafında dönüyor ve benimle sehpanın arasına giriyor.

Bu fikir çok cazip. Onun tatlı küçük ağzının sikimin etrafına sarılması kesinlikle dikkat dağıtıcı olurdu. Bana dokunuşu o kadar iyi ki, en azından birkaç dakikalığına acıyı bile unutabilirim.

"İnmek biraz uyumana da yardımcı olabilir," diye ekliyor düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi.

"Siktir..." Elimi yüzümde gezdirerek inliyorum. "Şu anda iyiliğine karşılık veremem. Her şey çok acıyor ve ben-"

Üzerindeki atleti çıkarıp bir süre sonra da şortu giyerek yanımdaki kanepenin üzerinde küçük bir pamuklu çamaşır yığını oluşturduğunda sözüm kesiliyor.

"Sen iyileşene kadar birkaç gece kendime bakabilirim. Seni ağzıma almak beni zaten yakınlaştırıyor." Daha geniş açmam için dizlerimi hafifçe dürtüyor ve sonra başıyla eşofmanlarımı işaret ediyor.

Onlara uzanıyorum, sikim onu görünce sertleşmeye başladı bile. O mükemmel bir melek ve ben onu hak etmiyorum. Ne bu hayatta ne de sonraki hayatta.

Ama suçluluk duygusu
çöküyor. "Madison..."

"Bana bir iyilik yapmış olursun. Benim yüzümden dayak yedin ve bunun için kendimi suçlu hissediyorum. En azından birkaç dakika rahatlamayı sağlayabilirim. Zaten yapmayı sevdiğim bir şeyi yapıyorum."

"Tamam... Sen böyleyken sana hayır diyemeyecek kadar güçsüzüm." Gözlerim vücudunda geziniyor ve ellerinin göğüslerinin üzerinde kayarak meme uçlarını okşamasını, sonra da kalçalarının arasına inmesini izliyorum. Gözlerini kapatıyor ve parmağıyla klitorisini birkaç kez ovuyor. Onu izlerken sikimi çıkarıyorum, kendimi ona hazırlamak için okşuyorum. Ağzından küçük bir nefes çıkıyor ve doğrudan sikime gidiyor. İnliyorum ve gözleri çırpınarak açılıyor, yüzüne bir gülümseme yayılırken beni içine alıyor.

"Benim için çok iyi," diye fısıldıyor ve bu övgü beni o kadar sertleştiriyor ki onun için acı çekiyorum. Parmakları beni nazikçe sarıyor ve sikimin üzerinde gezdirmeye başlıyor. "Bir yerin acırsa bana söyle. İstersen saçımı tut. Sana kendini nasıl iyi hissettirecekse öyle yap, tamam mı?"

"Kahretsin, Madness. Yaptığın her şey iyi oluyor."

Dili alt tarafımı okşuyor ve dilinin sıcaklığı sikime ve vücuduma yayılıyor. Ağzı etrafımı sararken kaslarımdaki gerginliğin hafiflemeye başladığını hissedebiliyorum, yavaşça beni santim santim içine alıyor. Eliyle beni ritmik bir şekilde çalıştırıyor, diliyle beni kızdırıyor ve içinde kaybolana kadar sikimi emiyor ve yalıyor. Parmaklarımı saç tellerinin arasından geçiriyorum ve nazikçe başının arkasına bastırıyorum, benim için daha sert olabileceğini bilmesini sağlıyorum. Boğazının arkasına vurduğumda küçük bir onay iniltisi çıkıyor ve bunun ardından daha sert emiyor.

Gözlerimi açıyorum ve boştaki eliyle meme ucuyla oynamasını, beni biraz daha derine götürürken kalçaları yavaşça öne doğru sallanırken tırnaklarıyla alay etmesini izliyorum. Dokunulmak için çaresiz olduğunu söyleyebilirim ve bunu onun için yapamadığımdan nefret ediyorum.

"Benim için kendine dokun." Elimini yüzünün yan tarafına doğru kaydırıyorum ve yanağını okşuyorum. Gözleri faltaşı gibi açılıyor ama kaşlarını çatıyor ve devam ediyor. "Delilik."

Geri çekiliyor ve başını sallıyor. "Bu seninle ilgili."

"Evet, ben de senin boşalmanı görmek istiyorum. Oyuncaklarından biri yanında mı?"

"Hayır."

"Yan masanın altındaki çekmece." Başımı sallıyorum, kaşlarını çatıyor ama isteksizce açıyor ve masaj tabancamı çıkarıyor. Bana yan gözle bakarken kaşları havaya kalkıyor.

"En düşük ayara getirin."

"Bunu daha önce de yapmışsın gibi geliyor." Kirpikleri kalkıyor ve bana şüpheli bir bakış atıyor.

Kanepedeki yastıklardan birini bacaklarının arasına atıp sırtıyorum. "Hayır. Sadece senin üzerinde kullanmayı çok hayal ettim. Araya koyarsan, benim yapamadığım yerde sana yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Ben gerçekten iyiyim. Bekleyebilirim."

"Ve kendin boşalmaya yakinken beni emmene gerçekten bayılıyorum. Yani bunu benim için yapıyorsun."

Rahatlıyor, kısık bir sesle açıyor ve bacaklarının arasından geçirip öne doğru eğilirken yastığa dayıyor. Kirpiklerinin titrediğini ve içinden küçük bir küfür çıktığını izliyorum.

"Aman Tanrım. Bu çok iyi. Ben... Ben boşalacağım. *Yakında.*"

"Güzel. İkimizin de işini bitir, Madness."

Öne doğru eğilip beni tekrar ağzına alıyor ve bu sefer beni emerken daha sert ve özensiz. Tam da ihtiyacım olan şey.

"Kahretsin, ağzın çok tatlı ve mükemmel. Çok, çok iyi. Boşalacağım..." İnliyorum ve o lanet dalganın bana sertçe çarptığını hissettiğimde görüşüm kararıyor. Vücuduma yayılıyor ve bir an için kendimi unutuyorum. Düzgün düşünemeyecek kadar ne kadar iyi hissettirdiğinin içinde kayboldum. Beni yuttuğunu fark ettiğimde gözlerim açılıyor, ağzının köşesini kaydırırken yüzünde sinsî bir sırıtış var. "İşte benim iyi kızım. Benimle geliyor musun?"

Başını sallıyor ve yastığı bana geri uzatıyor. Ne kadar muhteşem olduğunu düşünmeden edemiyorum. Dudakları kabarık ve yanakları pembe. Onun her zaman böyle olmasını istiyorum -doymuş ve mutlu.

Masaj tabancasını kapattığını duyduğumda "Daha iyi misin?" diye soruyor. "Ne ağrısı?" Ona tembel bir gülümseme veriyorum.

"Sana bir bez getireyim." Ayağa kalkıyor ve beni öpmek için eğiliyor. Onu kucağıma çekmek istiyorum ama beni rahatlatmak için bu kadar uğraşmışken daha fazla acıyı göze aldığım için bana bağıracağını biliyorum.

"Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra geri geldi ve ikimiz de temizlendik ve kıyafetlerini tekrar giyerek kanepede yanıma yerleşti.

"Bugün olanlar için özür dilerim. Benim hatam olduğunu biliyorum." Bacağımda yumuşak bir çizgi izliyor.

"Bu senin suçun değil. Sen hiçbir şey yapmadın. Ben yaptım. O da en kötüsünü yapabilir. Bu sefer beni uzaklaştıramayacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum ama tüm bunlara degeceğinden emin değilim."

"Madness, seni elimde tutabileceksem bunu her hafta yaparım. Seni ne kadar sevdiğimin farkında olduğunu sanmıyorum. Sensiz geçen yıllar ne kadar boş hissettirdi, özellikle de şimdi... bir şekilde hatırladığımdan bile daha fazlasıyla." Parmaklarımı kalçasının yumuşak derisinde gezdiriyorum ve o da elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Seni seviyorum, Quentin. Sanırım sadece korkuyorum. Sen gerçekten sevdiğim tek erkeksin ve seni bir kez kaybettim ve tekrar kaybetmekten korkuyorum. Tüm bunlar senin için çok fazla olacak. Ben ve çılgın ailem. Tüm bu dram. Çok fazla. Başka bir yerde daha basit bir şeyiniz olabilir. Biliyorum şu anda her şey yeni ama uzun vadede..."

"Sana söyledim, Madness. Sen ve ben *her zaman*."

OceanofPDF.com

Madison

ERTESİ GÜN geç uyandıktan, kahvaltı ettikten ve uzun bir yürüyüş yaptıktan sonra

Sabah duşunda babamın onda bıraktığı tüm çürükleri iyice kataloglayabiliyorum, intikam almaya kararlıyım. Temas etmemek artık benim için yeterli değil. Onu cezalandırmak istiyorum. Onu yok etmek. Adamı içten dışa yok etmek, böylece sevdiğim başka birine asla zarar veremez. İşte bu yüzden Easton'ın evinde Tobias'la görüntülü konuşurken babamızdan nefret ettiğim her konuda atıp tutmamı dinliyorduk.

"Lig kafa avcılığını soruşturacak. Para cezasına çarptırılacaklar ve cezalandırılacaklar." Tobias beni rahatlatmaya çalışıyor.

"Yapacaklar mı? Hakemler de bu işin içinde gibi görünüyor. Lig de işin içinde gibi. Ya da en azından onu durdurmaya çalışmayacak kadar güçlü olduğunu düşünüyor."

"Yani, ona kesinlikle ceza verecekler. East'e de ceza kesecekler." "Ve East'in cezası muhtemelen daha kötü olacak."

"Öyle olsun." Doğu başını sallar.

"Hem ne olacak ki... yüz, belki iki yüz bin dolar mı? Dikkatini çekmeye ancak yeter. Bunun için canının yanmasını istiyorum."

"Sadece ondan uzak dur. Onunla konuşmamak hayatımda yaptığım en iyi şey." Tobias'ın sesi diğer uçta kayıtsız geliyor.

"Ona ne yaptıklarını gördün mü? Ölebilirdi, Tobias. Boynunu kırabilirdi. Babam onu hiç düşünmeden o sahada öldürürdü. Bunu yapmak için kendi oyuncularını kullanırdı."

"Gördüm. Ben de kızgınlam ama çok fazla gücü var Mads. Onun tarafında, herhangi bir şekilde hesap vermesini sağlamak için yokuş yukarı mücadele etmemiz gereken pek çok insan var."

"Ya bir açıklama yaparsak? Üçümüz onun davranışını kinasak?" Doğu tükürük topları.

"Halkla ilişkiler çalışanlarına bunu çok hızlı çevirmelerini söyleyecektir." Tobias başını sallıyor. "Haklı. Bizim , nankör çocuklar olduğumuzu söyleyecek.

Medyada bir tur atacak ve insanlar bunu doğru hatırlarsa şanslı olacağız. Sadece 'Westfield kötü' diye hatırlayacaklar ve bundan daha incelikli bir şey hatırlamayacaklar." Hayal kırıklığı içinde iç çektim.

"Bence bu işin peşini de bırakabiliriz. Yani siz üçünüz ne yapmanız gerektiğini düşünüyorsanız onu yapın. Elimden geldiğince sizi destekleyeceğim, ama benim için tavır almanıza ihtiyacım yok." Quentin sırtıma bir daire çiziyor ve ben de yarım bir gülümseme sunuyorum.

"Bundan daha fazlası söz konusu. Durdurulması gerekiyor. Bence dün kendi hücum hattına bile bok gibi oynamalarını söylemiş olabilir. Bence A.J.'i de tehdit etmek istedi."

"Yani savunmamız bu yıl alev alev yanıyor. Cooper ve diğer pas hücumcuları çok hızlı." East ellerini açıyor.

"Evet ama geçen yıl şampiyonluk maçına kısmen dış hatları sayesinde çıktılar. A.J. fazladan bir saniyeye ihtiyacı olan bir oyun kurucu. Dün ona hiçbir şey vermediler," diye karşı çıktım.

"Tamam, konudan uzaklaşıyoruz. Konumuzdan sapmayalım. Açıkçası dünkü maçı izlemedim. Biraz kaset bulmaya çalışacağım. Ama sizce sadece kafa avcılığı yapmıyor muydu, hakemler bunu bariz bir şekilde görmezden mi geliyordu?"

"Ya görmezden geliyorlar ya da göremiyorlar. Ya biri ya diğeri," diye homurdanıyor East.

"En az bir kez, geç bir darbe aldığımında hakemin tam yanımda durduğunu biliyorum. Biraz geç değil, tam iki saniye geç. Tekrarını gördüklerinde stadyum yuhaladı ama hiçbir şey olmadı. Bayrak yoktu."

"Hayır kararlarını gerçekten itiraz edilebilir hale getirmeleri gerekiyor," diye hayıflanıyorum.

"Bunu yaparlarsa oyunun nasıl görüneceğini biliyor musun?" East kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Herkesin bir şikayeti olurdu."

"Tamam. Tamam. Tamam. Kaseti alacağız, kanıtları bir araya getireceğiz ve komisere göndereceğiz." Tobias bir plan oluşturmaya başlar.

"Ve internete bırakıyoruz. Bence bunu hayranlara bırakalım. Bırakalım onlar patlatsın. Komiseri ve bizi dinleyecek herkesi etiketlesinler. Ortalığı olabildiğince hızlı karıştıralım," diye öneriyorum.

"Yine de bundan daha fazlası gerekebilir. Özellikle de hakemlerle. Kasıtlı olarak başka yöne baktıklarını kanıtlamak için..."

"Birilerinin çok daha fazla kayıttan geçmesi gerekecek. Birinin bunu ciddiye alması için bunun bir model olması gerekir."

"Bea ve ben kaseti izleyebiliriz."

East, "Bu onlarca saat sürecektir," diyor. "Ne gerekiyorsa o yapılır."

"Peki bu arada senin işin ne olacak?" Wren araya giriyor.

"Yapmamız için bizi tuttuğunuz ilk şey bu olabilir." Quentin'e bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"Tamam. Bu başlangıç için. A.J. ile de konuşacağım." "Ne hakkında?" Tobias sorar.

"Dün de uygunsuz bir şey olup olmadığını görmek için. Adamlarından herhangi biri doğrulayabilir mi diye."

"Bu büyük bir istek ve onu zor bir duruma ." "Bana bir iyilik borcu var."

"Ben olmasaydım o bu durumda bile olmazdı." Quentin pişman görünüyor.

"Köprüünün altından çok sular aktı. O bir arkadaş. Ve dürüst bir insan. Çürümüş bir şeyler düşünürse bana söyleyecektir." "Öyle umalım." Tobias ikna olmamış görünüyor.

"Hiç yoktan iyidir, Tobias. Bir yerden başlamak zorundayız." East'in ses tonundaki inancı duyabiliyorum. Dün çok öfkeliydi ve bu öfke onunla birlikte kaldı. Quentin'e karşı zaten korumacı mı hissediyordu yoksa babamızın saçmalıklarından o da benim kadar bıkmış mıydı emin değilim. Muhtemelen ikisinden de biraz.

"Haklısın. Bir daha onun adını duymadan ya da onun hakkında konuşmadan yaşayabilirdim. Koç-Westfield medya karartmasının tadını çıkarıyordum."

"Bu sadece geçici bir durum. Umarım iyi bir sonla biter ve hepimiz zamanımızı gerçekten yapmak istediğimiz şeylere geri döneriz." Durumumuza olumlu bir bakış açısı getirmeye çalışıyorum.

"Umalım da öyle olsun."

OceanofPDF.com

Madison

"Emlikçinin bizimle burada buluşması gerekmiyor mu? Kilitli bir kutu yok." Biraz kaşlarımı çattım.

Quentin'in beni görmem için getirdiği muhteşem eski bir evin önünde dururken ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Çok büyük ama yine de çok fazla karakteri var: korkulukları olan etrafı saran bir sundurma, bir tarafta büyük bir kule, spandrels ve oyma panellerle çok fazla detay, güzel üçgen çatı hatları ve dekoratif kiremitler. Buraya yapılan her küçük detaya bakmamak elde değil.

"Daha yeni satışa çıktı. Anahtar almama izin verdiler. Sonuçlarından saklanabileceğim bir şey değil. Sanırım kim olduğumu biliyorlar."

"Sanırım. Sadece beni geriyor." "değil.

Söz veriyorum," diye beni rahatlatıyor.

"Yine de burası güzel bir sundurma. Hoşuma gitti. Sonbahar için buraya biraz balkabağı ve sakız koyabilirsin. Cadılar Bayramı için birkaç örümcek ağı ve bir çelenk. Oh, ve buraya birkaç sallanan sandalye koyabiliriz. Ne dersin?"

"Sanırım mekânı şimdiden dekore ediyorsun." Sırıttıyor.

"Belki birazcık. Ama çok şirin." Boyalı kapıya ve önündeki vitray pencereye bakıp gülümsüyorum.

Quentin beni içeri sokuyor ve ışıkları bizim için yakıyor. Binanın büyüklüğünü görünce hayrete düşüyorum. Girişin sonunda devasa bir merdiven ve ana girişten ayrılan odalar ve koridorlar. Yan ofise giriyorum, parmaklarımı kitaplıkların üzerinde gezdiriyorum ve pencereden manzaraya bakıyorum. Verandanın ve ön taraftaki çimenliğin manzarası -çiçekler ve çitlerle dolu olduğu için pek bir şey yok.

Sonra koridordan mutfığa doğru yürüyorum. Tamamen yeniden yapılmış ve sanki birinin dolapların renklerinden tezgahlara kadar sevdiğim her şey için bir el kitabı varmış gibi. Her şey mükemmel. En uçta bir kapı görüyorum ve kapıyı açtığımda kocaman bir kilerle karşılaşıyorum. Ekstra bir buzdolabı, ikinci bir bulaşık makinesi, süslü bir buz makinesi ve küçük bir hazırlık lavabosu da var. Çenem düştü ve dönüp Quentin'e baktım.

"Tamam ama cidden, olasılıklar nedir? Sanki her şey mükemmel!" "Öyle mi? Üst katı görmelisin."

"Üst katta ne var?"

"Bir çatı katı ve bir medya odası, birkaç küçük yatak odası ve banyo. Ama ana yatak ve banyo oldukça güzel."

Merdivenleri koşarak çıkıyorum, çıkarken parmaklarım tırabzanın üzerinde kayıyor. Burası şimdiden evim gibi hissettiriyor ve sanırım Quentin'e sırf bazen burada kalabilmek için teklifte bulunması için yalvarmaya hazır olabilirim. Kesinlikle karşılayamam. Ne bu mahallede, ne de bu büyüklükte ve bu mükemmel dekorasyona sahip. Merdivenlerin tepesinde bir vitray pencere daha var, Austen romanlarından fırlamış gibi duran bir sahne. Pırıl pırıl masmavi sulara dalan bir uçurumla son bulan mavi-yeşil bir çim denizi.

"Şuradan sola dön." Quentin arkamdan merdivenleri çıkıyor ve diğer yatak odalarına doğru yürüyoruz. Hepsi kendi tarzında çok sevimli. Üçgen çatının ve mimarının iç mekânı yaratma biçimiyle ilginç, ama yine de güzel.

"Bunları çok seviyorum. Burada çok fazla karakter var. Ama her şeyi yenileme şekilleri... Sanki mümkün olduğunca otantik kalmasına özen göstermişler. Her şeyi yıkıp dökmemişler. Müteahhitleri her kimse, bunu öğrenmemiz gerekecek."

"Bu taraftan. Usta burada." Onu takip ettiğimde yüzünde bir gülümsemeyle beni ilerlemeye teşvik ediyor.

Kapı açıldığında, gördüğüm manzara karşısında nefesim kesiliyor. Oda çok büyük ve ortasında camdan bir şömine duruyor, yatağın bulunduğu alanı ikiye ayırıyor.

Diğer tarafta da bir oturma alanı var. O tarafa doğru yürümeye başlıyorum ama Quentin elini bileğime doluyor ve beni nazikçe kendisine doğru çekiyor.

"Önce banyoya bak."

Tam önümde pencerelerle çevrili muhteşem bir oturma alanı varken banyo için heyecanlanmasına kaşlarımı kaldırıyorum ama yine de onu takip ediyorum. Banyo da tıpkı mutfak gibi. Her detay benim istediğim gibi. Duvarı kaplayan iki kişilik devasa bir duş, evin arka tarafına bakan bir pencerenin önüne sıkıştırılmış bir küvet, erkek ve kadın lavabo ve klozetleri. İki büyük kapı odanın yanlarına açılıyor ve Quentin ışığı açarak onun ve onun dolaplarını aydınlatıyor. Özel raflarla tamamlanmış.

"Tamam. Bu gerçekten biraz ürkütücü. Bunları kim seçtiyse iyi bir zevki varmış. Ama oturma alanını görmem gerek." Şömineye doğru yürüyorum ve Quentin ateşi yakan bir düğmeye basıyor, altındaki siyah kristallerden mavi alevler yükseliyor.

Diğer tarafa doğru yürüdüğümde bir şey bulamadım. Yerde büyük bir ekose battaniye ile bir şişe şampanya ve iki bardak var.

"Burada olmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum. Emlakçının her şeyin yolunda olduğunu söylediğinden emin misin?" Quentin'e bakmak için arkamı döndüm ama ortadan kaybolmuştu. En azından ben aşağı bakıp onu tek dizinin üstünde görene kadar.

"Ne... Ne yapıyorsun?" Sesim titriyor ve gördüklerimi anlamaya çalışırken yarım adım geri çekiliyorum.

Cevap vermiyor ve cebinden bir kutu çıkarıp açıyor, sonra da almam için bana uzatıyor. Bir süre boş boş ona bakıyorum, anlamaya çalışıyorum ve sonra kutuyu ondan alıyorum. Muhteşem bir yüzük. Ben de tam bunu seçerdim. Sade. Zarif. Som altın bir bant üzerinde sade bir gözyaşı damlası pırlanta.

"İçinde bir yazı var. Ateşin yanında tutarsan, okuyabilmen için yeterli ışık olacaktır." Bunu sanki böyle olacağını biliyormuş gibi bir güvenle söylüyor.

Yüzüğü çıkarıp hareket ettiriyorum, böylece yazıyı görebiliyorum. Yavaşça çeviriyorum ve kelimeleri kendi kendime sessizce okuyorum. Bunu yaparken kalbim göğsümde çarpıyor.

Seni daha az sevseydim, bu konuda daha fazla konuşabilirdim.

Gözyaşları geliyor. Hızlı ve öfkeli, ağladığımı bile fark etmeden yanaklarımdan aşağı akıyor. Bu alıntı Austen'dan en sevdiklerimden biri. Quentin'e baktığımda o da ağlıyordu. Benim kadar vahşi değil, ama gözyaşları gözlerinin köşelerinde dökülmekle tehdit ediyor.

"Kim olduğumu biliyorsun," diyor usulca, kelimelerin geri kalanını yankılayarak. "Beni anlıyorsun."

"Evet. Evet. Milyon kere evet." Yüzüğü takıyorum ve sonra dizlerimin üzerine çöküp kollarımı ona doluyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Dayanabileceğimden çok daha fazla. Senden uzakta olmak işkence gibi geldi. Sanki kalbim göğsümün dışındaymış gibi. Seni sonsuza dek istiyorum, Madness."

"Ben de seni sonsuza dek istiyorum. Ve yüzük, Quentin. Onu çok seviyorum. Beni çok iyi tanıyorsun."

Beni usulca öpüyor ve ben de onun içinde eriyorum. Sonunda öpüşmeye ara verdiğimizde gülümseyerek yüzümü inceliyor.

"Evimiz hakkında ne düşünüyorsun?"

"*Bizim* evimiz mi?" Gözyaşlarımı siliyorum ve etrafıma bakıyorum.

"Evimiz. Buraya ilk taşındığımda satın almıştım ama eskiden sevdiğin şeyleri hâlâ sevdiğinden emin olana kadar evi yenileyemedim. Hâlâ o eski şirin ve karakterli evi isteyip istemediğini."

"Bu yüzden mi beni tüm o iğrenç yerlere götürdün?"

O başını sallıyor ve ben gülüyorum. "Çok zekice. Sana ayak uyduramıyorum. Ama evet diyeceğimi nereden biliyordun... İşleri düzelterek?"

"Seni geri istediğimi hep biliyordum. O ilk gün beni öldürmek istercesine bana saldırdığın anda, bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini anladım. O zaman tek yapmam gereken sana sonunda ihtiyacın olan adam olabileceğimi göstermekti. Gerektiğinde sabırlı bir adam olabilirim."

"Ama bunu satın aldığınızda bir ilişkim olduğunu biliyordunuz ya da en azından öyle sanıyordunuz?"

"Sana söyledim. Umurumda değildi. Bu sadece zaman çizelgesinin biraz daha uzun olacağı anlamına geliyordu."

"Sen... bir şeysin." Gözyaşlarımdan arasından gülümsüyorum.

"Sana aşığım, Madness. Her zaman öyleydim. Belki de mantıksız bir noktaya kadar. Ama kalbim bedenime geri döndüğü ve o yüzük parmağında olduğu sürece umurumda değil."

Kendime bunun gerçek olduğunu hatırlatmak için ona tekrar, çok sıkı sarılıyorum. Ona sahip olduğumu. Evimizde bana evlenme teklif ettiğini. Onca yıldan sonra

Onsuz her şey ne kadar kasvetli görünüyordu, kendimi ne kadar sık yalnız hissediyordum - buna inanmak için sıkı sıkıya tutunmam, kendimi topraklamam gerektiğini hissediyorum. Hiçbir şeyin ikinci kez yolumuza çıkmasını istemiyorum.

"Ya evlenmek için beklemek istemediğimi söylersem?"

"İsteddiğini söylediğin anda evlenelim derim, bir dakika bile geç kalmadan."

"Çok hoş."

"Bana zaten istediğim şeyleri teklif ettiğinizde kolay."

"Sezonla birlikte zor olacak ama araştırabilir ve ne kadar süreceğini görebilirim. Lisans almak için bir bekleme süresi var mı yok mu?"

"Bu gece bak. Sonra ne zaman istediğini söyle. Eğer bir antrenmana erken çıkmam gerekirse ve onlara bir randevum olduğunu söylersem, çıkarım."

"Seni sevdiğimi söylemiştim, değil mi?"

"Bir ya da iki kez. Yine de bunu duymaktan asla bıkmayacağım."

Beni usulca öpüyor ve ben de onun içinde eriyorum. Sonunda ona -sonunda bize- *tekrar* sahip olduğum için çok minnettarım.

Quentin

Nevyse ki CINCINNATI Vegas'a çok benziyor ve burada kimse beklemeye inanmıyor Gerçek aşk için de dönemler. Tek sorun adliyeden randevu almaktı. Ama iki gün sonra, takım elbisemle mahkeme salonunun önünde durmuş, yerel bir mağazadan aldığı muhteşem beyaz bir elbise giymiş, hayatımda gördüğüm en güzel kadına bakıyordum. Amcam benimle birlikte olabilmek için antrenmanı erken bitirdi ve bunun şimdiye kadar verdiğim en iyi kararlardan biri olduğunu, ancak bunu sezon dışında gerçekleştirmeye çalışmam gerektiğini söyleyerek homurdandı.

Easton, Wren ve Bea, biz beklerken Madison'ın yanında durup onunla fotoğraf çektiriyorlar. Cooper, Bea ile birlikte yanıma gelerek ekipten Easton dışında birinin yanımda olması gerektiğini söyledi ve kendi kendini atamaya karar verdi.

Wren ve Bea, tören başladığında Scarlett, Tobias, Xander, Harper, Joss ve Colt'u video konferans görüşmesi için hazır bulundurmayı başarırlar. Erkekler antrenmanlarına ara vermeyi planlıyorlar ve kızların hepsi Scarlett'in yönettiği müzede. Hepsi de Madison ve kardeşleri Kaos, amcam ve benimle birlikte babasına karşı resmi şikayette bulunmaya karar verdiklerinde, ailesini bir çırpıda kaybetmesinin ardından Madison'a destek olmaya çalışıyorlar.

"Undergrove ve Westfield!" İsimlerimizi söylüyorlar ve midemde kelebeklerin uçuştuğunu hissediyorum. Madison'a bakıyorum ve o da gülümseyerek elini benimkine uzatıyor.

"Bunu yapmaya hazır mısın?"

"Ben her zaman hazırdım." Elini sıkıyorum ve içeri giriyoruz, ailemiz ve arkadaşlarımız da arkamızdan geliyor.

Törenin kendisi bir bulanıklık içinde geçti. Bana söylenenleri tekrarlıyor, yerel bir kuyumcudan hızlıca aldığımız yüzükleri takıyor, daha sonra daha iyilerini alacağıma söz veriyor, Madison'a ve onun ne kadar güzel olduğuna bakıyorum. Onu hak etmediğimi düşünüyor ve kendime tüm bunların gerçek olduğunu ve sonunda o kıza, *benim* kızıma kavuşacağımı söylemeye çalışıyorum.

"Gelini öpebilirsin."

Kelimeler beni gerçekliğe geri döndürüyor ve o da benimle aynı anda eğiliyor. Herkesin içinde olduğumuz gerçeğine saygı duyarak temkinli ve dikkatli olmaya çalışıyorum ama dudakları dudaklarıma değdiği anda kollarımı ona doluyorum, biri belini sıkıca sarıyor, diğeri saçlarından geçiriyor ve o bir gelinden karıma dönüşüyor.

Arkadaşlarımızın kısık ısıklıklarını duyuyorum ve o kollarımda titremeye başlıyor, ben onu anlamsızca öperken gülüyor ve arkadaşlarımız anı belgelemek için telefonlarını flaşlıyorlar. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda mavi gözleri benimkilere dikiliyor. Hayatım boyunca hiç şu an hissettiğim gibi hissetmemiştim. Sanki dünyada her şey nihayet önemliymiş ve doğruymuş gibi. Bu düşünce beni tüketiyor. Gözyaşlarına boğuluyorum ve bunun gerçek olduğuna kendimi ikna etmek için onu bir kez daha öpmek zorunda kalıyorum.

"Seni seviyorum. Sonsuza dek," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Seni seviyorum, sonsuza dek," diye cevap veriyorum ve parmaklarımızı birbirine geçirip bize destek olan küçük gruba dönerek adliyeden çıkıyoruz.

Dışarı çıktığımızda Madison hazırladığı küçük gül buketini elinde tutuyor.

"Onları atmalı mıyım?" Sırıttıyor.

"Yani... onları burada gerçekten yakalayabilecek tek bir kişi var." Wren Bea'ya bakar.

"Ah... Onları sizin için memnuniyetle tutarım. Onları muhafaza yerine götürün ve hepsini hazır edin. Ama belki de fırlatmayı atlayalım?" Bea her zamanki pragmatist tavrıyla hemen konuyu kapatır.

"Evet. Onları benim için tut." Madison ve Bea, Madison çiçekleri ona uzatmadan önce bakışıyorlar ve Bea çiçekleri alıyor. Cooper'ın Bea'ya bakmadan önce gözlerini ikisinin arasında ve çiçeklerin üzerinde gezdirmesini kaçırmıyorum.

"Pekâlâ. Önce şehirde biraz daha fotoğraf çekelim, sonra da yiyecek ve içecekler için West Field'a gidelim!" Wren gruba emrediyor ve bizi arabaya bindirmek için bekleyen şoföre doğru götürürken hepimiz sıraya giriyoruz.

Gece ilerledikçe birkaç oyuncu ve arkadaş grubu daha West Field'da bizimle buluşmaya geliyor, bizi tebrik ediyor ve kadeh kaldırarak kutluyor. Karnımızı doyurduk, Perşembe gecesini maçının çoğunu ekranlardan izledik ve olması gerekenden çok daha fazla içtik.

Wren barmene bir tur su daha hazırlamasını söylerken Easton gece menülerini dağıtmaya başladı. Bu gece birkaç kadeh içki içmek için sezon ortasında bir istisna yapmıştık ama bunu için yiyecek ve suya ihtiyacımız vardı.

"Um, tüm dokuz inç mi?" Madison menüyü okudu ve yukarı baktı Wren'e. "Bunun ne olduğunu sormak ister miyim?" "Bu inanılmaz bir ."

"Kardeşinin icadı. Ve aslında unvanı." Wren, kocasının başının arkasına kaşlarını kaldırırken Madison'a alaycı bir gülümseme veriyor.

"Ve sen de bunu onun yanına mı bıraktın?"

"Eğer bazen ona teslim olmazsam..." Wren cevap olarak omuz silkiyor ama yüzündeki şaşkın ifade ona ne kadar hayran olduğunu gösteriyor.

"Peki ne oldu?"

"Footlong. Cincinnati chili. Çedar peyniri. Ve son olarak, gizli malzeme. Yanında da kızarmış turşu."

"Bunu söylediğini duymak bile midemi ağrıtıyor. Özel malzemenin ne olduğunu sormak ister miyim?"

"Krem peynir."

"*Krem* peynir mi?" Madison'ın sesi dehşete düşmüş gibi.

"Sosun içine koydular. Ben de sosisli sandviçin üzerine koymaya karar verdim." Easton'ın kendinden memnun gülümsemesi genişler.

"Aman Tanrım. Neden bu ismi verdiğini şimdi anladım." Wren menüyü kapar ve Easton'ın kafasına vurur.

"Şefe yaptırdığın yeni çikolatalı pasta için bulduğum ismi duyana kadar bekle." Easton karısına sırıtıyor.

"Sanırım seni bu aileye getirdiğim için özür dilemem gerekebilir." Madison mahcup bir sırıtışla bana döndü.

"Onları seviyorum. Ama seni sevdiğim kadar değil." Alnından öpüyorum ve o da bana doğru eğiliyor.

"Bea ve senin için bir içki daha?" Wren, Madison'a başıyla selam veriyor ve iki içki uzatıyor.

"Evet. Kadeh kaldırmam gerek!" Bea eğilir ve içkileri alır. "Tamam ama son bir tane, yoksa eve varmadan uyuyakalacağım." "Düğün gecesi buna izin veremem." Cooper bana sırıtıyor.

AMA UYARIYA DOĞRU, Madison'ı eşikten geçirdiğimde kollarımda bana sarılmış yarı uykulu bir haldeydi.

"Sadece hızlı bir duş ihtiyacım var ve bu beni hemen ." Esniyor.

"Yorgun olman sorun değil. Uzun bir gündü."

"Senin için daha uzun. Antrenman yaptın ve uyanıksın." "Yine de..."

"Bu bizim düğün gecemiz."

"Evlendiğimiz birçok gecenin ilki, Madness. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için hayatımızın geri kalanı var. Ben iyi olacağım."

"Hayır. Duş alıyorum. Canlanıyorum. Zamanını beni nasıl istediğine karar vererek geçiriyorsun. Ya da benimle duş alabilirsin." Bana esnemeye dönüşen sinsi bir sırıtış atıyor.

"Duşa uyuyakalmayacağına emin misin?"

"Olumlu. Sen sıcak suyu açarken ben bir dakika uzanacağım."

"Pekâlâ." Onu yatağa yatırıyorum ve o da yastıklara yaslanıp kıvrılmadan önce bana sevimli bir sırıtış atıyor.

Banyoya girip ışıkları açıyorum, sıcak suyu açıyorum ve kendi kıyafetlerimi çıkarmadan önce havluları hazırlıyorum. Sadece birkaç dakikamı alıyor, ama yatak odasına geri döndüğümde,

Derin derin nefes alıyor ve rüyalarında kaybolmuş bir şekilde uyuyor. Onu uyandırmaya cesaretim yok, bu yüzden hızlıca bir duş alıp yatağa gidiyorum.

Yumuşak ellerin göğsümde gezindiğini ve dudakların boğazıma doğru ilerlediğini hissettiğimde yarı uyanıktım. Üstümde birinin ağırlığını ve kulak mememi ısırırken omzumun üzerinden saçlarının yumuşak gıdıklanmasını hissediyorum.

"Güneş daha doğmadı uykucu. Teknik olarak dün gecemizde hâlâ seks yapabiliriz," diye fısıldıyor Madison kulağıma.

"Öyle mi?" Fısıltıyla karşılık veriyorum, ellerim kalçalarının üzerinde gezinirken gözlerimi yavaşça açıyorum. Zaten çıplak ve üstümde olduğunu fark ediyorum.

"Evet," diye usulca iç geçiriyor kalçalarını çevirip aletimi okşarken. Bana dokunma şeklinden zaten sertleşiyorum ve beni tekrar öpmek için eğildiğinde meme uçları göğsüme sürtünüyor ve ellerimi kıkına sarıyorum.

"Sanırım bu evli olma olayını şimdiden sevdim. Her sabah böyle mi uyanacağım?"

"Hmm." Konsantre olurken gözleri kapalı ve kalçalarını tekrar yuvarlıyor "En azından sabahları benim için iyi bir çocuk oldun." Bana şakacı bir gülümseme vermek için gözlerini yarı yarıya açıyor.

"Sanırım bununla başa çıkabilirim." Elimi yan tarafına götürüyorum ve sonra göğsünün ortasından aşağıya ve karnının üzerinden, başparmağımın pedi klitorisinin üzerinde dönene kadar aşağıya ve aşağıya doğru izliyorum. "Bu iyi bir başlangıç mı?"

"Evet. Çok iyi..." Alt dudağını ısıyor ve bu hisse konsantre olurken gözleri tekrar kapanıyor.

"Başka neye ihtiyacın var?"

"Sen ." Kalçalarını tekrar kaldırıyor ve ben de sikimi kavrayıp, kendini hizalayana kadar ucuyla ona sataşıyorum. Yavaşça üzerime inerken dudaklarından yumuşak bir iç çekiş daha çıkıyor. "Çok mükemmel hissediyorsun, Quentin."

Ondan gelen bu tür gerçek övgüler benim olduğu için minnettar olmamı sağlıyor. Bana binmeye başladığında klitorisine baskı yapmaya devam ediyorum ve yumuşak inlemeleri ve hızını artırma şekli beni orgazmımın kenarına götürmeye başlıyor.

"Sikimin her yerine boşalmanı istiyorum. Şimdi nasıl sana ait olduğunu göster bana. Bu küçük tatlı amcığa her gün bakmam için bana ne kadar ihtiyacın var?"

Sabah."

İhtiyacı olan tek teşvik buydu ve beni daha hızlı sürmeye başladı. Beni öpmek için eğiliyor ve ben de elimi boğazına doluyorum. Gözleri açılıyor ve bana daha sert binmeye başladığında gözlerindeki ateşi görüyorum, vuruşlarına karşılık verdiğimde nefes nefese kalıyor. Ağzının köşesinde küçük bir kalkıklık var ve ben sadece benim çok iyi bir çocuk olmadığım ile ilgili bir espri yapmasını bekliyorum. Bunun yerine tutuşumu sıkılaştırıyorum, konuşmadan önce bir parmağımı boğazından aşağı, diğerini klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

"Biliyorum, Madness. Biliyorum. Ama onun yerine iyi kızın seni becermesi çok daha zor geliyor."

Bu sözler onu bir sonraki dalgada kırıyor ve sert bir şekilde boşalıyor, onu becerirken inliyor ve bu süreçte benden kör edici bir orgazm sürüklüyor. yastıkların üzerine yuvarlandığında ikimiz de neredeyse nefes nefese kalmıştık. Bükülmüş bir bacağını üzerime uzatıyor ve yan tarafına kıvrılıyor.

"Bu sana pahalıya patlar, biliyorsun," diye takılıyor, parmakları çenemde geziniyor.

"Buna değer." Ben de ona gülümsüyorum ve beliren küçük sırtış kalbimin göğsümde kabarmasına neden oluyor.

"Doğru," diye fısıldıyor, başını omzuma yaslamadan önce öne doğru eğilip yanağımı öpüyor. Güneş pencerelerden görünmeye başladığında ve nihayet evliliğimizin ilk gününe başladığımızda bir kolumu ona doluyorum.

On yıl geç olabilir. Ama geç olması hiç olmamasından iyidir.

M adison

QUENTIN birkaç gece sonra kapıyı açtığında babam ayakta duruyordu. kızarmış ve çok sinirli görünüyordu. Sanki uçaktan yeni inmiş ve bu daireye merdivenlerden tırmanmış gibi. Üzerinden akan öfkeye bakılırsa bunu yapmış olabilir.

"Ne istiyorsun?" Quentin vücuduyla kapıyı kapatmak için hamle yapar.

"Nerede o?"

"Kim nerede?"

"Ukalalık yapma, seni lanet olası pislik. Kızım benim."

"Artık bir kızın yok. Kendini utandırmadan önce gitmeni öneririm."

Kalbimin göğsümde attığını hissediyorum. Burada olduğuna inanamıyorum. En azından sezon boyunca güvende olacağımı düşünmüştüm. Takımla çok meşgul olacak, Chicago'ya çok ihtiyacı olacak ve buraya gelmeyi düşünemeyecek kadar kronik bir şekilde yollarda olacaktı. Onun ve annemin numaralarını proaktif bir şekilde ve aklıma gelen her sosyal medya uygulamasında engelledim. Midem takla atıyor ve apartmanda bir adım geri atıyorum. Bu bir hataydı çünkü hareketi fark etti.

"şu lanet kapıya gelmenizi öneririm," diye bağıyor babam. "Komşularımız var," diye uyarıyor Quentin.

"Sanki bu bok çukuru ve komşuların umurumda. Bu kadar paran var ama hâlâ düzgün bir yerde yaşamayı bile beceremiyorsun. Hâlâ hepsini içki ve uyuşturucuya mı harcıyorsun?"

"Onunla bu şekilde konuşma!" Beni duyabildiğinden emin olmak için sesimi yeterince yükseltiyorum.

"O zaman lanet kapıya gel."

"Sizinle konuşmak istemiyorum. Söyleyecek bir şeyimiz yok. Şansınızı kullandınız. İki numaralı kapıyı seçtin."

"Lanet olası Madison Westfield... Nankör kışını bu kapıya getir."

"Bu benim adım değil."

"Ukalalık yapma. Bunun için çok ."

"Sakın karımla bu şekilde konuşma. Lanet olası sesini alçalt ve onunla medeni bir şekilde konuş ya da onunla hiç konuşmayacaksın."

"Karın," diye alay ediyor. "Her zaman olduğun gibi hayalperest."

"Hayır, baba. Bu sen olabilirsin." Quentin'in arkasından yaklaşıp elimi kaldırdım, nişan yüzüğü ve alyans ışıktaki parlıyordu.

Gözleri dehşet içinde bana kaymadan önce birkaç saniye boyunca onlara bakıyor. "Tanrım, Madison. Yaşadığın onca şeyden sonra büyüyüp daha iyi seçimler yapacağını düşünmüştüm. A.J.'i senin için sevmedim ama böyle bir pislikten çok daha iyiydi."

"Kocam tanıdığım en iyi adam, hayatımın aşkı. Onu sevmekten hiç vazgeçmedim. sadece bana yanıldığımı düşündürdün çünkü daha iyisini bildiğini sandın. Herkesi ve her şeyi kontrol edebileceğini düşündün. Tobias, East ve ben senin için sadece buyuz. Kontrol edilecek kuklalar. Seni daha iyi gösterecek köleler. Benden bu kadar. Onlar senin ismine takılıp kalmış olabilir ama ben değilim. Seninle işim bitti."

"Ne söylediğinin farkında değilsin. Kendini ne hale getiriyorsun. Sen kariyerimi ve inşa ettiğim her şeyi asılsız saçma sapan suçlamalarınla yok etmeye çalışırken, sırf oğlun sahada ayaklarının üzerinde duramıyor diye arkama yaslanıp oturacağımı sanıyorsan..." Gülüyor, cehennem gibi alaycı. Hatta ürkütücü. "Haklısın. Artık benim kızım değilsin. Hiçbir zaman iyi bir kız olmadın."

Onun istediği gibi acıtıyor, zaten ağrıyan kalbime bir hedef tahtası, ama bunu belli etmeyeceğim.

"Sen asla iyi bir baba olmadın. yüzden sanırım ödeştik."

"Senin için her şeyi yaptım. Her şeyin parasını ödedim. İstedğin her şeye sahiptin. Ama bu yeterli değildi. Gidip kardeşlerini bana karşı kıskırttın. Hepsi ne içindi? Onun gibi bir pislikle takılabilesin diye mi?"

Quentin'in yumruğunun havaya kalktığını görüyorum ve tam zamanında bileğini kavıyorum.

"Yapma!" Onun tek yönlü zihnini bozarak bağıyorum. Quentin'in gözleri öfkeyle parlıyor ama bana dönüyor. "O hiçbir şeyi kalmamış yaşlı bir adam. Sonunun yakın olduğunu biliyor. Peki sen hep ne derdin baba? Köpekler bağırmı mı?"

Babam yanıt olarak başını sallıyor, dudaklarını yana çekerken yanağından bir çıt sesi geliyor ve sonra gözlerimle buluşuyor.

"Vegas'taki o kaltaktan senin yerine Doğu'nun doğmuş olmasının hep çok kötü olduğunu düşünmüşümdür. Seni orada onunla ve o şehirdeki diğer pisliklerle bırakabilirdim. Sana verdiğim hiçbir şeyi hak etmedin. Ne kadar bencil bir kaltak."

Quentin'in bileğini daha da sıkıyorum çünkü onu yemlediğini biliyorum. Quentin'e yumruk atması için yalvarıyor. Tam olarak istediği şey bu. Neyse ki Quentin sessiz yalvarışımı dinliyor.

"Senden *nefret* ediyorum." Bunu, sahip olduğunu bildiğim bir sonlulukla söylüyorum. Aramızda bir uzlaşma umudu *varsa* bile artık yok. Bana son bir kez bakarken bu anlayışın yüzüne yansıdığını görebiliyorum.

"İkinizi de yok etmeyi bitirdiğimde benden daha çok nefret edeceksiniz." Arkasını dönüp koridorda yürüyor, asansörü beklemek yerine merdivenlerden iniyor. Quentin kapıyı kapatıyor ve bana dönüyor, endişesi yüzüne yansımış.

Vücudumda dalgalanan tüm adrenalin durur ve aniden kendimi çok ağır hissederim, sanki göğsümde bir kurşun ağırlığı varmış ve suyun binlerce metre altındaymışım gibi. Gözyaşlarımın akması sadece yarım saniye sürüyor ve Quentin'in kollarına yığılıyorum.

"Tanrım, Madison. Çok özür dilerim." Kollarını bana sıkıca sarıyor ve ben de yüzümü göğsüne gömüyorum.

"Sorun değil. O böyle biri. O hep böyleydi. Sadece bunu göremeyecek kadar kördüm. Olduğundan daha iyi olmasını istedim. Olabileceğini düşündüm. Daha iyi bilmeliydim," diye mırıldanıyorum gömleğinin pamuğuna.

"Sen bunu hak etmedin. Söylediği her şey saçmalıktı. Haklısın. Suçlu ve boku yedi. O da bunu biliyor ve herkesi

en az onun kadar mutsuz. Onsuz daha iyi olduğunuzu biliyor ve bundan nefret ediyor. Ama bu onun suçu. Senin suçun değil. Bunu biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum. Biliyorum." Quentin'e sıkıca sarılıyorum. "Ama bunu söylediğini duymak hâlâ çok acıtıyor."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama onu bir daha görmek zorunda değilsin. Asla. Kahretsin, onu bir daha görürsem öldürebilirim, gerçekten."

"O buna değmez, Quentin. Senin tepki vermeni istiyor. Muhtemelen ona vurman için dua ediyordu çünkü bu onun için her şeyi kolaylaştıracaktı. Buna izin veremezsin." Beni duyduğundan emin olmak için Quentin'in gözlerine bakarak geri çekiliyorum. "Bana söz ver."

"Biliyorum. Söz veriyorum. Ama bunun hayalini kurabilirim." Bana sırtıyor. "Bu doğru." Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum.

"Tobias ve Easton'a bundan bahsedeceğim. Plan her neyse, bundan sonra on katına çıkaracağız."

"O sadece bundan beslenecek. Onun gibi narsistler böyle yapar."

"Pekala... bir yolunu buluruz. Yine de bunun cevapsız kalmasına izin vermeyeceğim. Seninle böyle konuşmaz."

Bana tekrar sıkıca sarılmadan önce "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Birkaç dakika öylece duruyoruz ve ben dünyanın en şanslı insanı olduğumu düşünmeden edemiyorum. Benim için cehenneme kadar savaşıp ve her seferinde benim tarafımı tutacak bir adama sahip olduğum için. Öyle bir aşk ki, dünyadaki her şey yanlış olabilir ama onun bizi güvende tutacağını biliyorum. Onu bırakmaya tam olarak hazır değilim ama aynı zamanda yere yığılmaya da hazırım.

"Ugh. Bu çok yorucuydu. Şimdi sıfır enerjim varmış gibi hissediyorum. Tüm enerjim onun saçmalıklarla dolu kara deliğine çekildi."

"Uyuyana kadar yatakta Jane Austen filmi izlemek ister misin?" Alnımdan öpüyor.

"Sen dünyadaki en mükemmel adamsın, bunu biliyor musun?"

"Bunu bilmiyorum ama en azından senin için mükemmel olmaya çalışıyorum." Onu usulca öpüyorum ve gözyaşlarımı siliyorum.

"Evet. Pijamalarımı giyeyim."

"Atıştırmalık bir şeyler ister misin?"

"Belki biraz dondurma?"

Bana sırtıyor. ", patron."

OceanofPDF.com

Quentin

ERTESİ GÜN Madison işini bitirirken ben antrenmandan sonra Easton'dayım. Kaos Halkla İlişkiler ekibiyle çalışıyor. Evlendiğimizden beri her şeyi devir teslim için hazır hale getirmeye çalışarak fazladan mesai yapıyor.

"O da buraya geldi." Easton başını sallar. "Evde hamile bir karım varken ona siktir olup gitmesini söyledim. Strese ihtiyacı yok."

"O şimdi nerede?"

"Restorandaki işleri kontrol ediyor. İdare edilmiyor ve oturmak istemiyor. En azından onu kontrol edebileceğine ve tam vardiya çalışmasına gerek olmadığına ikna ettim. Bu ve ziyaretler arasında sürekli ayakta. Keşke onu biraz daha sakinleştirebilsem."

"Kız kardeşinle de böyle olacağını tahmin ediyorum."

"Bana söylemen gereken bir şey mi var?" Easton kaşlarını kaldırır.

"Hayır. Çocukları düşünmeden önce Bea ile yapmak istediği birkaç şey var. Ayrıca, önce senin test etmene izin vereceğim. Nasıl gittiğini bana anlatabilirsin."

"Şimdiden dehşete düştüm. Heyecanlı ama korkuyorum. Tüm bu bebek hazırlık kitapları, videoları ve dersleri. Onu hayatta tutabilmek için dua ediyorum."

"İyi olacağına eminim. Cooper bu işi yarı zamanlı olarak tek başına yapıyor. Belki bahşişleri vardır."

"Belki." Easton hâlâ babalık ihtimalini düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takınıyor ve başını sallayıp tekrar bana bakıyor. "Her neyse... Babamla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Bu noktada akli dengesini yitirmiş durumda ve onu ikna etmenin hiçbir yolu yok. Madison bugün erken saatlerde olanlarla ilgili beni bilgilendirdi ve onun yanında olmana çok sevindim. Başta sana zor anlar yaşattığımı biliyorum ama..."

"Sorun değil. Kendince sebeplerin vardı. Seni suçlamıyorum. Eğer bir kız kardeşim olsaydı muhtemelen ben de aynı şeyleri hissederdim. Dürüst olmak gerekirse, sadece kuzenim Winter'a bile öfkelenirdim. O da Madison gibi tatlı bir insan, ikisinin de sert yanları var ve onu neden bu kadar koruduğunu anlıyorum. Şunu bil ki, bir daha ona zarar verecek bir şey olmasına izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

Easton başını sallar ve sonra bir iç çeker. "Artık ailenin bir parçası olduğuna ve sır saklayabildiğine göre... Sana bildiğim bir şeyi söylemeliyim. Ama bunun dördümüz arasında kalmasını istiyorum; sen, ben, Madison ve Wren. Tobias'a bile söylemedim çünkü Scarlett'i henüz bunun nasıl yayılabileceğini bilecek kadar iyi tanımıyorum."

"Tamam..." Kaşlarımı çatıyorum, şimdi neler olabileceğinden endişeleniyorum ve daha fazla kötü habere hazırlanıyorum.

"Üniversiteden iyi bir arkadaşım Blaze'in hücum koordinatörü. Liam Montgomery mi?" İsmi hatırlayınca başımı sallıyorum. "Oyun kurucu koçu olarak işe başladı ama babam ve genel müdürün kadroda değişiklik yapma alışkanlığı yüzünden çoğu kişiden daha genç yaşta terfi fırsatı yakaladı. Yine de bunu hak ediyor. Oyun hakkında düşünme şekli, maç kasetlerini izliyor ve sahadaki her hareketi inceliyor ve yeniden çalışıyor. Her detayı doğru yapma konusunda takıntılı. Olağanüstü bir oyun kurucuydu. Eğer sakatlanmasaydı en iyisi olacaktı. Muhtemelen nesillerin en iyisi..."

"Etkileyici." East'in bana onun favori oyun kurucusu olmadığını hatırlatması dışında bunun nereye varacağını merak ediyorum. Gerçi sezon sonuna kadar bunu değiştireceğime eminim.

"Babam hakkında bilgisi var. Bana daha önce söylemekten rahatsız oldu, tabii ki babam. Ama onunla ilgili bildikleri, eğer lig bu olayı gerçekten araştırırsa -bazen yaptıkları gibi geçiştirmek yerine derinlemesine araştırırlarsa- kariyerini tamamen bitirir." East'in yüzünde kasvetli bir ifade var.

"Ne tür şeyler?"

"Bazı oyuncularının manipölasyonu. Kayıt dışı ikramiyeler. Hakemlere rüşvet. Koçları tehdit etmek. Liam diğer koçlardan birkaçının da ortaya çıkacağını düşünüyor. Ligin nefret edeceği bir davranış biçimi. Bunu örtbas etmek isteyeceklerdir. O bir efsane ve onu çok uzun süre korudular... Ama hepimizi görmezden gelebileceklerini sanmıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama bunun için zor olacağını biliyorum."

"Bu sefer çok ileri gitti. Yıllardır çok ileri gidiyor. Tanrı bilir bizim bilmediğimiz daha neler yapmıştır. Ama oturup bunun devam etmesini izleyecek değilim."

"Anlaşılabilir."

"Bu yüzden darbeye hazırlıklı olmamız gerekecek. Eminim medyada bir fırtına kopacaktır."

"Evet. Eminim işler çirkinleşecek. Madison bunu idare etmek isteyecek ve bu onun için çok fazla olacak."

"Bea'yı da bu konuda bilgilendireceğini ve ikisi sayesinde bu işten başımız fazla ağrımadan çıkabileceğimizi umuyorum."

"Eminim Bea, Madison'ı korumak için tüm yükü üzerine almak isteyecektir."

"Ve kız kardeşim kendini otobüsün önüne atmakta ısrar edecek."

Her neyse."

Başımı sallıyorum çünkü haksız değil. "Ben ona koca baskısı yapacağım. Sen de ona ağabey baskısı yaparsın ve umarım Bea'nın halletmesine izin vermesi için onu ikna edebiliriz."

Başımı sallıyorum ve bir sessizce oturuyoruz. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Baban. Benimki de pisliğin tekiydi. Seninkinin sizden daha iyisini yapamaması çok kötü."

"Bu da bana bu konuda daha iyi olmak için daha fazla motivasyon veriyor."

"Anlaştık."

Çünkü Madison, Bea ile birlikte PR dünyasını fethederken sabırlı olmaktan çok mutlu olsam da, baba olmaktan East kadar mutlu bir şekilde dehşete kapılacağım günü iple çekiyorum.

EPILOG

Madison

PENNY, bir elinde kahve siparişlerimiz ve diğer elinde

Diğerinde de bir yığın evrak işi. Bea ve benim, açılışımızın ilk birkaç haftasında çığ gibi büyüyen yeni müşterilerimiz olunca işe aldığımız yeni asistanımız. Müşterilerimiz ve inşaat müdürümüz arasında, boş zamanımızdan daha fazla toplantımız oluyor. Penny bizi besliyor ve kafeinli tutuyor, masalarımıza gelen sayısız drama ve skandalla dikkatimiz dağılmaya başladığında bizi görevimizin başında tutmaktan bahsetmiyorum bile. İş bitirici olarak ünümüz kısa sürede inanılmaz derecede önemli bazı müşteri hesaplarını cezbettiler ve Penny bizim cankurtaranımız oldu - şimdiden buralarda vazgeçilmez olduğunu kanıtladı. Kendisi aynı zamanda Kaos'un uzun topçusunun en büyük kızı, bu nedenle futbol dünyası hakkında zaten iyi bağlantıları ve bilgisi var, bu da onu inanılmaz bir varlık haline getirdi.

"Ben dışarıdayken o sözleşmeyi imzaladım. Wyatt zaten şehir merkezindeydi, ben de imzalamak için benimle kafede buluşup buluşamayacağını öğrenmek için mesaj attım."

"Müşterileri şimdiden hizaya sokmuşsun." Bea ona gülümser. "Hepiniz o kadar popüler olduğunuzda terfi etmek için üçüncü bir ortak." Kahvelerimizi masalarımıza bırakırken sırtıyor.

Bir tane alıp uzun bir yudum alıyorum. Uzun bir günün ardından öğleden sonra ekstra espresso eklenmiş vanilyalı karamelli kahveden daha lezzetli bir şey yoktur. Ve kesinlikle onlardan biriydi çünkü babam - babanız olan ama artık tamamen yabancı biri de olabilen bir adam için yeni bir kelime bulunmalı - sonunda intikamının bir kısmını alıyordu.

Lig onu soruşturmayı beklemek üzere askıya aldı ve hücum koordinatörü Koç Liam Montgomery onun yokluğunda takımın başına geçti. Blaze her zamankinden daha iyi durumda ve A.J.'nin söylediklerine bakılırsa bu büyük ölçüde babamın yokluğundan kaynaklanıyor. Bunun yaraya ne kadar tuz bastığını tahmin edebiliyorum ve intikamcı bir insan olmamak için çok çaba sarf etsem de adaletin yerini bulduğunu görmekten kesinlikle hoşlanıyorum. Şimdi tek yapmam gereken nefesimi tutup onu suçlu bulmalarını ve ligde çalışmaya devam etmesini imkânsız hale getirmelerini ummak.

"Ligin bulgularına ilişkin tahminlerin tartışıldığı bir başka makale," diye anons ediyor Bea telefonunda gezinirken. Ailemin ısrarı üzerine haberleri filtrelememe yardım ediyordu ve ilk başta karşı çıksam da, bir adım geri çekilebildiğim için mutluydum. Özellikle de pek çok oyuncuma tavsiye ettikten sonra kendimi yeniden terapiye verdiğimden beri ve nihayet, yıllar boyunca ailem tarafından üzerime yığılan pek çok şeyle yüzleştigimi hissediyorum.

"Ve?"

"Suçlu bulunacağını düşünüyorlar. Kaynaklar, Koç Westfield'ın bir zamanlar şanlı olan kariyerine hızlı bir son vermesi muhtemel uzun bir suç listesi ve tanıkları olduğunu söylüyor." Bea başını kaldırdı, yüzünde yarı endişe yarı rahatlama vardı.

"Güzel." Kahvemden bir yudum daha alıyorum. Tüm bunları kardeşlerim ve benim başlatmış olmamız, hikayemizi lige ve Blaze'deki en yakın arkadaşlarımızdan bazılarına anlatmamız, sonunda onların da kendi hikayelerini anlatacak kadar kendilerine güvenmeleri anlamına geliyor. Şu gerçekten nefret ediyorum

A.J. ve Liam bizi korumak için çok şey sakladılar. Babamın bizden aldığı ve tamamen geri alabileceğimden emin olmadığım bir şey daha.

Telefonum bir mesajla çalıyor ve ekranda yanıp sönen ismi gördüğümde beni melankolimden kurtarıyor.

HUBS:

Marketteyim. Sana dondurma ve istediğin yeni protein tozundan aldım bile. Akşam yemeği hakkında ne düşünüyorsun?

Ne tür bir dondurma?

Kurabiye hamuru.

Telefonuma ve beni bu kadar iyi tanıdığı gerçeğine sırtıyorum.

Mükemmel. Akşam yemeği... Bilmiyorum, dışarı çıkmak istemiyor musun?

İstersen dışarı çıkabiliriz. Sadece evde kolay bir şeyler düşündüm. Bir şeyin bir bölümünü ya da bir filmi izleyebiliriz?

Yaşlı evli bir çiftle dönüşüyoruz.

Yani planım işe yarıyor.

Yuvarlanan kahkahama engel olamıyorum ve Bea ile Penny bana bakıyorlar.

"Komik bir şey mi var?" Bea kaşlarını kaldırıp telefonuma bakıyor. "Sadece Quen kendi gibi davranıyor."

"İkiniz de tatlısınız." Penny bana sırtıttı.

"Onlar öyle. Bildiğiniz gibi büyük düğün partisi için yakında bazı planlamalar yapmamız gerekiyor. Bunun ne zaman olacağına dair birkaç sorudan fazlasını aldım. Adliyeye gelemeyen insanlar kutlama yapma şansı istiyorlar." Bea'nın gözleri biraz kısılır.

"Benim gibi!" Penny araya giriyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Listenin başındasınız. Ve evet, öyle. Tüm bunların bir an önce bitmesini umuyordum ama sanırım beklemeyi bırakıp yapabiliyorken her şeyin tadını çıkarmalıyım. Pastayı, ilk dansı ve tüm bunları seçmek kulağa eğlenceli geliyor."

"Bu değerlendirmeye tüm kalbimle katılıyorum."

"Mmm. Aynı. Siz ikiniz benim ilişki hedeflerimsiniz." Penny bana sırtıttı.

Telefonumdan bir ses daha geldi ve yere baktım. İçinde çeşitli akşam yemeği seçenekleri olan bir market arabasının fotoğrafı ve köşede kısmen kırılmış birkaç çiçek.

Yine mi metresine çiçek? Bunu konuşmuştuk.

HUBS:

Lanet olsun. Onları kesmeyi başardığımı sanıyordum. Özür dilerim. Bana onu bırakmam gerektiğini söylediğini biliyorum ama gecenin bir yarısı beni uyandırdığında... Hayır diyemiyorum.

Ben tekrar gülüyorum ve Bea başını sallayıp araştırmasına devam ediyor. Ona küçük bir alay emoji gönderiyorum ve ardından cevabımı yazıyorum.

Çok güzeller. Onları şahsen gördüğümde şaşırmış gibi yapacağım. Ve hadi Thai yapalım.

. Evde görüşürüz, Madness. Seni seviyorum.

Telefonumu çantama geri koyarken sırtıyorum. Tekrar bu kadar mutlu olabileceğimi hiç düşünmemiştim ama kocam, yeni halkla ilişkiler şirketimiz ve Bea'yla birlikte inşaat müdürümüzle üzerinde çalıştığımız tatil planları , sanırım sonunda Quentin'in benimle dalga geçtiği peri masalı gibi bir sona kavuşabilirim. İkimiz için de.

Cooper ve Bea'nin hikayesini ister misiniz? [Buradan alın](#).

Quentin ve Madison'dan ayrılmaya henüz hazır değil misiniz? [Burada bonus sahne](#) bir var.

OceanofPDF.com

SÖZLÜK

OTA'lar: Organize Takım Aktiviteleri. Bunlar sezon dışında yapılan antrenmanlardır. İsteğe bağlıdır ve tüm oyuncular katılmaz. Oyuncuların formda kalması ve yeni/çaylak oyuncuların takımdaki diğer oyuncularla tanışması ya da balondaki oyuncuların takımda veya antrenman kadrosunda bir pozisyon elde etmeye çalışması için bir şanstır.

Batı Yakası Hücumu: Koşu oyunundan çok pas oyununa odaklanan ve alıcılar tarafından büyük oyunlar için fırsatlar yaratan bir hücum. Kurgusal olmayan dünyada Cincinnati'de geliştirilmiş ancak San Francisco'da meşhur olmuştur, dolayısıyla "Batı Yakası".

Canton: Canton, Ohio, Pro Football Hall of Fame'e ev sahipliği yapmaktadır

OceanofPDF.com

MAGGIE RAWDON TARAFINDAN DA

Oyunlar ve Penaltılar Serisi

Pregame - Prequel Kısa Öykü Play

Fake - Waylon & Mackenzie

Oyunun - Liam & Olivia Kişisel

Faul - Easton & Wren

Ters Geçiş - Ben & Violet

Seattle Phantom Futbol Serisi

Defansif Uç - Kısa Öykü Öncesi Pick Six

- Alexander & Harper

Fazla Mesai - Colton & Joss

Joker - Tobias & Scarlett

Kraliçe Şehir Kaos Serisi

Kaostan Önce - Prequel Novella

Neden & Karanlık Romantizmi Seçmelisiniz

Yanlış Yönetimin

Lordları Hırsızlar

Kadar Kalın

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Siz okuyuculara, bu kitaba ve bana şans verdiğiniz için çok teşekkür ederim! Desteğiniz dünyalara bedel.

Kat'e, sürekli yardımın, desteğin ve sabrın için teşekkür ederim. Sana çok minnettarım. Sen ve ekibin olmadan bir kitap çıkarmamın imkanı yok!

Autumn'a, çalışmalarımı tanıtmak ve desteklemek için yorulmak bilmeden yaptığın tüm çalışmalar için. Senin için çok minnettarım!

Vanessa'ya, tüm hatalarımı yakaladığın, ses tahtam olduğun ve her uğraşmaya çalıştığımda büyüyen yönetici iş dağına tırmanmama yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Emma ve Shannon'a, mizahınız, cesaretlendirmeniz ve sürekli desteğiniz için teşekkür ederim.

Thorunn'a, benimle her zaman futbol ve kurgu sohbeti yaptığın ve zor yazma günlerinde aklımı başımda tuttuğun için teşekkür ederim.

Jenn ve Ashley'e, gününüzden zaman ayırıp Quentin ve Madison'ın hikayesi hakkındaki düşüncelerinizi bana ilettiğiniz için teşekkür ederim. Geri bildiriminiz ve desteğiniz için çok minnettarım.

Mackenzie'ye, sürekli desteğin ve bu filmdeki en iyi anları bulmadaki yardımın için.

Tanıtım Ekibime, karakterlerime, kitaplarıma ve bana verdiğiniz tüm destek için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bunu yapamazdım ve size inanılmaz derecede minnettarım! *Kaostan Önce*'nin sonunu sabırla beklediğiniz için ekstra teşekkürler.

YAZAR HAKKINDA

Maggie Rawdon, Orta Batı'da yaşayan bir spor romantizmi yazarıdır. Sizi kızartacak ve bayıltacak türden pis ağızlı atletler ve onları ilk düşüren akıllı bağımsız kadınlar yazıyor. Kavgaları daha çok flört etmeye benzeyen ve aile kuran düşmanlar yazmaya karşı bir zaafı var.

Gerçek sporları da en az kurgusal sporlar kadar seviyor ve futbol sezonunu yanında yavrularıyla birlikte televizyon karşısında yazarak geçiriyor. Editoryal son teslim tarihi olmadığında onu hafta sonu yürüyüşleri arasında epik tarihi dramalar veya fantastik diziler izlerken bulabilirsiniz.

Ön gösterimler ve bonus içerikler için haber bültenine buradan katılın:

<https://geni.us/MRBNews>

FB'deki okuyucu grubuna buradan katılın:

<https://www.facebook.com/groups/rawdonsromanticrebels>

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

